

การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

วรดา ไชยพิมพ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปีการศึกษา 2565

DEVELOPMENT OF CHINESE LISTENING SKILLS, SPEAKING SKILLS,
AND LEARNING ACHIEVEMENT BASED ON THE COMMUNICATIVE
LANGUAGE TEACHING APPROACH WITH THE THINK-PAIR-SHARE
TECHNIQUE FOR GRADE 3 STUDENTS

WORADA CHAIYAPIM

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education
Department of Curriculum and Instruction
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University
Academic Year 2022

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตาม
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3

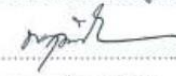
เสนอ โดย นางสาววรา ไชยพิมพ์

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

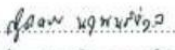
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พจนมาตย์ สกตเกียรติ

ได้พิจารณาเห็นชอบ โดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิภาวีรัตน์ มูสิกะเจริญ)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.พจนมาตย์ สกตเกียรติ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้น โสภล)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุคนธ์ นฤพนธ์จิรกุล)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้น โสภล)

วันที่ 26 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2566

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ชื่อผู้เขียน	วรดา ไชยพิมพ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.พจมาลย์ สกกลเกียรติ
หลักสูตร	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2565

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เปรียบการวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด และ 4) ศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน ได้กลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน 2) แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน 3) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน และ 4) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) t-test for Dependent Samples และ t-test for One Samples

ผลการวิจัยพบว่า

(1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(4) ความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .732

คำสำคัญ: ทักษะการฟังภาษาจีน, ทักษะการพูดภาษาจีน, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน, การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, เทคนิคเพื่อนคู่คิด

อาจารย์ที่ปรึกษา

Thesis Title	DEVELOPMENT OF CHINESE LISTENING SKILLS, SPEAKING SKILLS, AND LEARNING ACHIEVEMENT BASED ON THE COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING APPROACH WITH THE THINK-PAIR-SHARE TECHNIQUE FOR GRADE 3 STUDENTS
Author	Worada Chaiyapim
Thesis Advisor	Dr. Podjamal Sakolkeart
Program	Master of Education in Curriculum and Instruction
Academic Year	2022

ABSTRACT

The objectives of the study were to 1) compare the Chinese listening skills of Grade 3 students after learning, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique, using a specified criterion of 75%, 2) compare the Chinese speaking skills of Grade 3 students after learning, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique, using a specified criterion of 75%, 3) compare the Chinese learning achievement of Grade 3 students before and after learning, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique, and 4) explore the correlation between Chinese listening and speaking skills of Grade 3 students, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique. The samples consisted of 25 Grade 3 students from Phumtawanwitthaya Foundation School, studying in the second semester of the academic year 2022. The cluster sampling method was employed. The research instruments included 1) Chinese lesson plans, 2) a Chinese listening test, 3) an assessment of Chinese speaking skills, and 4) a Chinese learning achievement test. The statistics used in this research were mean scores, standard deviations, t-test for dependent samples, and 4) t-test for one sample

The results of the research were as follows:

(1) Chinese listening skills of Grade 3 students after learning, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique, were higher than the specified criterion of 75% at a statistical significance level of .05,

(2) Chinese speaking skills of Grade 3 students after learning, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique, were higher than the specified criterion of 75% at a statistical significance level of .05,

(3) Chinese learning achievement of Grade 3 students after learning, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique, was higher than before learning at a statistical significance level of .05,

(4) The correlation between Chinese listening and speaking skills of Grade 3 students, based on the communicative language teaching approach with the think-pair-share technique, was high, with a correlation coefficient (r) of .732.

Keywords: Chinese listening skills, Chinese speaking skills, Chinese learning achievement, Communicative Language Teaching, Think-pair-share technique

P. Sakolkeart

Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้ หากไม่ได้รับความอนุเคราะห์จาก อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ที่ได้ให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ ตรวจสอบ และให้คำแนะนำในการแก้ไขเป็นระยะ ตั้งแต่ก่อนการ สอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จนถึงวันที่วิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ณพล ม่วงงาม อาจารย์ ดร.สุตคณิง นฤพนธ์จิรกุล และ อาจารย์ Mr. Xu Haisheng ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมถึงให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการวิจัย และทำให้งานวิจัยสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ นางรัตนฐาภัทร์ ธนโชติสุขสบาย ผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา และ นางสาวทิพย์อารี กิจจาพิพัฒน์ ผู้จัดการโรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา ที่อนุญาตให้เข้าไปเก็บข้อมูลภายใน สถานศึกษา รวมถึงอำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัย จนสามารถเก็บข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการวิจัย สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างราบรื่น

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยาที่ให้ ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณพ่อ แม่ คุณครู อาจารย์ เพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง ที่สนับสนุนและให้กำลังใจตลอด ระยะเวลา 2 ปีในการเรียนระดับบัณฑิตศึกษา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณบิดา มารดา และคณาจารย์ ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ อบรม สั่งสอนผู้วิจัยมาโดยตลอดจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

วรดา ไชยพิมพ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ณ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	4
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	5
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	10
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้.....	12
ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)	
2.2 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	24
2.3 เทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	31
2.4 ทักษะการสื่อสาร.....	39
2.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	49
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	56
2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	59
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	61
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	61
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
3.3 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	72

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	73
4. ผลการวิจัย.....	78
4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.....	79
หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75	
4.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.....	79
หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75	
4.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและ.....	80
หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	
4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูด.....	82
ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด	
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	84
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	87
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	87
5.3 ข้อค้นพบ.....	92
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	92
บรรณานุกรม.....	94
ภาคผนวก.....	107
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	108
ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	110
ค หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์.....	114
ง หนังสือขอความอนุเคราะห์ใช้เครื่องมือในการวิจัย.....	116
จ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	118
ฉ ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	178
ประวัติผู้เขียน.....	197

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 สารการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สารที่ 1.....	15
ภาษาเพื่อการสื่อสาร	
2.2 สารการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สารที่ 2.....	21
ภาษาและวัฒนธรรม	
2.3 สารการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สารที่ 3.....	23
ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสารการเรียนรู้อื่น	
2.4 สารการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สารที่ 4.....	23
ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก	
2.5 แสดงบทบาทของผู้เรียนที่เรียนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่นำมาประยุกต์เข้ากับ.....	36
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	
3.1 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ได้รับ.....	64
การประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ	
3.2 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาจีน.....	66
3.3 ความหมายของระดับการประเมินทักษะการพูดภาษาจีน.....	66
3.4 เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย.....	66
3.5 แสดงจำนวนข้อคำถามของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนที่วัดระดับ.....	68
พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยตามการจำแนกการเรียนรู้ของบลูมที่มีการปรับปรุงใหม่ตาม	
แนวคิดของ Anderson and Krathwohl (2001)	
3.6 ตารางแสดงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	70
4.1 แสดงผลทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วย.....	79
การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับ	
เกณฑ์ร้อยละ 75	
4.2 แสดงผลทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วย.....	80
การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับ	
เกณฑ์ร้อยละ 75	
4.3 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนของ.....	81
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.4 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและ..... หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	82
4.5 แสดงค่าความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน..... ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับ เทคนิคเพื่อนคู่คิด	83

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 สารระสำคัญและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาจีน.....	14
2.2 แสดงลำดับการจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้ตามพฤติกรรมการเรียนรู้ของบลูม..... (Bloom's Taxonomy)	52
2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	60

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศจีนมีบทบาทสำคัญมากในตลาดโลก เนื่องจากประเทศจีนมีจำนวนประชากรมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ของโลก (จำนวน 1,411 ล้านคน ข้อมูล ณ วันที่ 17 มกราคม 2565) จึงส่งผลให้ประเทศจีนกลายเป็นประเทศที่มีอิทธิพลทางด้านการค้า เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว เมื่อปี พ.ศ. 2518 ประเทศไทยและประเทศจีนได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต และมีความสัมพันธ์อันดีมาโดยตลอดจนเกิดเป็นความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนในหลายระดับและหลายมิติ ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การศึกษา และเทคโนโลยี โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยว ข้อมูลสถิติของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในปี พ.ศ. 2561 มีจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากถึง 5,238,837 คน โดยเพิ่มมาจากปี พ.ศ. 2560 ถึง 16.31% จากความร่วมมือของทั้งสองประเทศทำให้ปัจจุบันภาษาจีนได้เข้ามามีบทบาทและอิทธิพลมากมาย (ยศ สันตสมบัติ, 2556) ตลาดแรงงานของประเทศไทยจึงต้องการบุคลากรที่มีความรู้และความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน เพื่อเตรียมพร้อมต่อการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีน จึงอนุญาตให้เปิดสอนภาษาจีนมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2515 และประกาศให้มีการเรียนการสอนภาษาจีนได้ทุกระดับชั้นการศึกษาในปี พ.ศ. 2535 (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551) โดยรัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน และพัฒนามาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2560-2580) เป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2560 โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ คือ “ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เศรษฐกิจพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน” โดยจะยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาคคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม การพัฒนาประเทศในช่วงระยะเวลาของยุทธศาสตร์ชาติ จะมุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบ “ประชารัฐ” ประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง 2) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน 3) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ 4) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม 5) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และ 6) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

เมื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 เป้าหมายหนึ่งในการพัฒนายุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์คือ การมีทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ภาษาที่สาม และอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น ต้องมีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตสู่การเป็นคนไทยที่มีทักษะสูง มีความเป็นนวัตกรรม นักคิด ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตามความถนัดของตนเอง ทักษะสำคัญที่เด็กและเยาวชนควรมีเพื่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คือ ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม (3Rs8Cs) โดยเฉพาะทักษะการสื่อสาร เพราะหากไม่สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ก็ไม่สามารถแสดงเจตจำนงหรือความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ได้ ซึ่งจะส่งผลเสียตามมาอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านการดำรงชีวิต การทำงาน การศึกษา ฯลฯ ดังที่ ปิยจิตร สังข์พานิช (2560) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญในบรรดา 4 ทักษะในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ รวมถึงความรู้สึกรับรู้ให้ผู้ฟังได้รับรู้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนให้สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ด้วยการจัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรสำหรับนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาคือหลักสูตรภาษาจีน 12 ปี (ป.1-ม.6) และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ภาษาจีนสำคัญไว้ 4 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และ สาระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) อีกทั้งยังมีการกำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดที่ละเอียดลงไปอีกว่า เมื่อจบการศึกษาในแต่ละระดับแล้วผู้เรียนจะต้องได้รับความรู้ มีทักษะ มีความสามารถในเรื่องใดบ้างที่จะต้องสามารถนำไปใช้ได้จริง

หนึ่งในวิธีการสอนที่สามารถนำมาพัฒนาทักษะการสื่อสารที่น่าสนใจคือ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูดโดยเฉพาะ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะเป็นวิธีการสอนที่เชื่อมระหว่าง 1) ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) 2) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และ 3) ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Ability) เข้าด้วยกัน (Canale & Swain, 1980) Canale (1983, as cited in Richards & Schmidt, 1986) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 ประการ ได้แก่ 1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) 2) ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic Competence) 3) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Discourse Competence) และ 4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ซึ่งได้แก่ 1) ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 2) ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 3) ขั้นฝึก (Practice) 4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) และ 5) ขั้นสรุป (Wrap up) (Richards, 2006) จากองค์ประกอบและขั้นตอนในกระบวนการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารเป็น

หลัก โดยจะเน้นไปทางความสามารถด้านการฟังและการพูด จึงทำให้ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการฟังและการพูด ในทุกระบวนการของการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด

จากการศึกษาเพื่อเร่งแก้ไขปัญหาทักษะการสื่อสารและเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามนโยบายการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์พบว่า มีผู้วิจัยหลายท่านได้นำวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) มาใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน ซึ่ง นิภาวรรณ นวาวรัตน์ (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบเน้นภาระงานร่วมกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองใช้รูปแบบการสอนทักษะการพูด ภาษาอังกฤษมีร้อยละของพัฒนาการของนักศึกษา เท่ากับร้อยละ 74.21 และมีเกณฑ์ระดับพัฒนาการอยู่ในระดับสูง อมรรัตน์ ผุดสุวรรณ (2559) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังด้วยเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างคือ ครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการศึกษางานวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นทั้งวิธีการสอนและองค์ประกอบหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนได้จริง เยาวพร ศรีระชา และ จิระพร ชะโน (2561) ได้นำการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการใช้สื่อประสมในการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยชุดสื่อประสม และการประเมินทักษะการพูดด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่วอยู่ในระดับดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นอีกหนึ่งเทคนิคที่น่าสนใจ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนได้ Lyman (1987) ผู้พัฒนาเทคนิคนี้ได้กล่าวว่า “การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นรูปแบบการอภิปรายหลายชั้น (Multi-mode) ที่พัฒนาขึ้นเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในห้องเรียน” เป็นเทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการพูดสื่อสาร และ Fauziyati and Istianah (2013) ได้กล่าวว่า “เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการช่วยผู้เรียนในการคิดอย่างลึกซึ้ง รวมถึงการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการสื่อสารความคิดกับเพื่อนและครู เป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการดึงดูดนักเรียนและสร้างความมั่นใจโดยการมีส่วนร่วมในลักษณะที่ผ่อนคลาย” จากการศึกษา งานวิจัยพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนวิชาภาษาจีนในทุกระดับการศึกษามีปัจจัยหลักสำคัญ 6 ประการ คือ ปัจจัยด้านการบริหารและการจัดการ หลักสูตร สื่อการสอน ผู้สอน ผู้เรียน และความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น เป็นต้น (หทัย แซ่เจี๋ย, 2559) นอกจากนี้ Lei (2560) ยังกล่าวไว้ว่า สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของทุกระดับในประเทศไทยยังมีปัญหาอยู่มาก โดยมีงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนต่ำและไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเรียนภาษาจีนไม่ได้ประสิทธิภาพเท่าที่ควรคือ ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่หลากหลาย ไม่สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน โดยเฉพาะการสอนทักษะการฟังและการพูดที่ยึดรูปแบบการ

สอนเดิม กล่าวคือ ครูสอนเนื้อหา ให้ใบงาน อธิบาย แล้วจึงให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อย จึงเกิดความเบื่อหน่าย ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน จึงเป็นเหตุให้ทักษะทางภาษาจีนของนักเรียนไม่ประสบความสำเร็จ และ ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน (2556) ยังกล่าวอีกว่า ทักษะทางภาษามีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยการสอนทักษะทางภาษาจะเริ่มจากการสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ ซึ่งทักษะการฟังและทักษะการพูดถือเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสาร เนื่องจากเป็นทักษะแรกของการเรียนภาษา และยิ่งกล่าวไว้อีกว่า หากผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพแล้วนั้น ทักษะอื่น ๆ ก็จะย่อมมีการพัฒนาตามมาเช่นเดียวกัน แต่ผู้สอนก็ต้องไม่ละเลยที่จะพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนของผู้เรียนควบคู่ไปกับทักษะการฟังและการพูดด้วย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีทักษะทางภาษาที่ครบถ้วนสมบูรณ์และเป็นพื้นฐานสำคัญเพื่อนำไปสู่การเรียนภาษาในขั้นที่สูงขึ้นเป็นลำดับต่อไป

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนรายวิชาภาษาจีนอยู่ที่โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ได้ตระหนักถึงปัญหาในการเรียนวิชาภาษาจีน โดยเฉพาะปัญหาทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียน จากคะแนนสอบในภาคเรียนที่ผ่านมาพบว่ามึนักเรียนจำนวนหนึ่งที่เรียนภาษาจีนได้แต่ไม่สามารถสื่อสารได้ กล่าวคือ นักเรียนยังขาดทักษะการฟังและทักษะการพูด รวมไปถึงมีการสื่อสารภาษาจีนที่ไม่เป็นธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนาทักษะการฟังทักษะการพูด รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา โดยมีแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เพื่อนำพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 หรือไม่

1.2.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 หรือไม่

1.2.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

1.2.4 ความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับใด

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

1.3.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

1.3.4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

1.4.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

1.4.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนเรียน

1.4.4 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังสัมพันธ์กับทักษะการพูดภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับสูง

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่

- (1) โรงเรียนคอมมูนิตี อีนคอนโทร จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 42 คน
- (2) โรงเรียนพระวิสุทธีวงษ์ จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 493 คน
- (3) โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 121 คน

รวมจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นทั้งหมด 656 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2565 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2, 2565)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 1

ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 ที่มีความสามารถในการเรียนรู้ที่คล้ายกัน โดยแบ่งตามระดับ เก่ง กลาง และอ่อน สุ่มได้กลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด
ตัวแปรตาม ได้แก่

- (1) ทักษะการฟังภาษาจีน
- (2) ทักษะการพูดภาษาจีน
- (3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

1.5.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยจะใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง
ได้แก่

- (1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ทักทายกันหน่อย
- (2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง หนึ่งวันของฉัน
- (3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สนทนาในห้องเรียน
- (4) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สุขสันต์วันเกิดนะ
- (5) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เราไปเที่ยวกันเถอะ

โดยแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดอ้างอิงเนื้อหาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ช่วงเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2566 ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT)
หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูดเป็นหลัก เป็นแนวการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Ability) ที่มีองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร 4 องค์ประกอบ (Canale & Swain, 1980; Widdowson, 1978; Savignon, 1982) ดังนี้

- 1) ความสามารถด้านภาษา ไวยากรณ์ โครงสร้างภาษา
- 2) ความสามารถด้านสังคม

3) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมาย

4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย

ลักษณะกิจกรรมของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง ผ่านการสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล หรือการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น จะเน้นไปที่ทักษะการฟังและการพูด มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered) ในการจัดการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวและลงมือปฏิบัติ ส่วนมากจะไม่ใช้หนังสือหรือตำราเรียนในการจัดการเรียนรู้และหากเกิดข้อผิดพลาดระหว่างกระบวนการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนจะไม่แก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในทันที โดยจะมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำ 2) ขั้นให้ความรู้ 3) ขั้นฝึก 4) ขั้นการใช้ภาษา และ 5) ขั้นสรุป (Richards, 2006) ดังนี้

1) ขั้นนำ (Warm up/Lead in) ผู้สอนจะต้องตั้งใจและสร้างแรงดึงดูดให้ผู้เรียนมีความรู้สึกร่วมเกิดความอยากเรียนรู้ในสิ่งที่ตนกำลังจะนำเสนอ อาจจะทำกิจกรรมที่สามารถเชื่อมโยงตั้งแต่การเปิดประเด็นไปจนถึงสาระสำคัญในบทเรียน เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ปริศนาคำทาย จะเป็นกิจกรรมที่ทบทวนความรู้เดิมที่เรียนมาแล้ว หรือเป็นกิจกรรมเปิดประเด็นของเนื้อหาเพื่อก้าวสู่บทเรียนก็ได้

2) ขั้นให้ความรู้ (Presentation) ขั้นให้ความรู้หรือขั้นนำเสนอให้กับผู้เรียน ในขั้นนี้ผู้สอนจะเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน กล่าวคือ เป็นการบรรยายความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งรูปแบบและความหมายของคำศัพท์ ประโยค หรือวลี รวมไปถึงเนื้อหาใหม่ ๆ ซึ่งจะเป็นการให้ความรู้ ข้อมูลทางภาษาที่ถูกต้อง ทั้งในเรื่องการออกเสียงและการใช้ โดยในขั้นนี้ผู้สอนจะเน้นไปที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

3) ขั้นฝึก (Practice) ขั้นฝึกนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นให้ความรู้ การฝึกอาจจะเป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดขึ้น หรือในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างอิสระระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน อาจแบ่งการฝึกเป็นชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือเป็นรายบุคคล ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะคอยช่วยเหลือผู้เรียน ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในการใช้ภาษา การออกเสียง แต่การแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น จะต้องทำหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกจนเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว เพราะหากทำระหว่างที่ผู้เรียนกำลังพยายามฝึกลองผิดลองถูก จะส่งผลให้ความมั่นใจในการใช้ภาษาของผู้เรียนลดลงได้

4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเป็นผู้ช่วยเหลือในการดำเนินกิจกรรม ผู้เรียนจะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติเองในทุกกระบวนการของกิจกรรม ผู้สอนจะจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ที่เป็นคำศัพท์ ประโยค หรือวลีที่เรียนมาแล้วมาฝึกใช้ในกิจกรรมหรือสถานการณ์สมมติที่ผู้สอนสร้างขึ้นมา โดยกิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึกหัด และการนำเสนอผลงาน เป็นต้น จุดประสงค์หลักในขั้นนี้คือ ความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษา ดังนั้น หากนักเรียนผิดพลาดใช้คำหรือประโยคผิด ผู้สอนไม่ควรเข้าไปขัดจังหวะในทันที ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ นักเรียนรู้สึกสบายใจ กล้าที่จะสื่อสารต่อไป เพราะหากผู้สอนเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดทันที จะส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกอาย และไม่มี ความมั่นใจที่จะสื่อสารอีก เนื่องจากเกรงว่าตนเองจะแสดงข้อผิดพลาดออกมาอีก

5) ขั้นสรุป (Wrap up) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นขั้นที่ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องสรุปให้ได้ว่ากิจกรรมในแต่ละชั่วโมงผู้สอนและ

ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง อาจจะจัดในรูปของกิจกรรมของการเสนอแนะ เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมและนำเสนอว่าตนได้เรียนรู้ในเรื่องอะไร หรือมีสิ่งใดที่คิดว่าสามารถพัฒนาได้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมในครั้งถัดไป หรืออาจจะทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้ เล่นเกมเพื่อทดสอบหรือวัดสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้

เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) หมายถึง วิธีการสอนหนึ่งที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นเทคนิคที่ผู้วิจัยได้นำแนวคิดมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในชั้นที่ 3 คือ ชั้นฝึก (Practice) ผ่านกิจกรรมเพื่อให้ นักเรียนได้มีการแลกเปลี่ยน แบ่งปันความคิดผ่านการสื่อสารในกิจกรรมที่ครูผู้สอนได้จัดขึ้น โดยจะเป็นการจับคู่ระหว่างนักเรียนและนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กำหนดให้นักเรียนจับคู่กันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปในการทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อหาข้อสรุปแล้วนำคำตอบมานำเสนอต่อครูและเพื่อนร่วมชั้น ขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิดแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) Think (คิด) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะคิดวิเคราะห์ หากคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้ แต่เพียงผู้เดียว ไม่ต้องปรึกษา หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากผู้อื่น คำตอบที่ได้จะเป็นคำตอบที่ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์จากผู้เรียนเพียงผู้เดียว

2) Pair (จับคู่) ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้จับคู่ 2 คน แต่เนื่องจากอัตราจำนวนนักเรียนมีมากกว่าอัตราจำนวนครู จึงกำหนดให้ผู้เรียนจับกลุ่มกัน 4-5 คน แล้วช่วยกันคิดวิเคราะห์หาคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนจะต้องหาข้อสรุปของคำตอบที่เป็นเอกภาพจากนั้นนำมาเสนอต่อครูและเพื่อนในชั้นเรียนเพื่ออภิปรายร่วมกันอีกครั้ง

3) Share (แบ่งปัน) ในขั้นตอนสุดท้าย ผู้เรียนทุกคนจะได้รับฟังคำตอบของเพื่อน ๆ ในชั้นที่ได้จับคู่กันไปคิดวิเคราะห์และหาคำตอบมาแล้ว ผู้เรียนจะต้องมีการตอบสนองความคิดของตัวเองและคำตอบของเพื่อนร่วมชั้นทั้งหมด

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด หมายถึง การนำวิธีการสอน 2 วิธีมาผสมกัน คือ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) และเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นวิธีการเรียนการสอนในรูปแบบใหม่ที่น่าสนใจ พัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนในการเรียนรู้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่

- 1) ขั้นนำ (Warm up/Lead in) ผู้สอนต้องดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในขั้นนี้
- 2) ขั้นให้ความรู้ (Presentation) ในขั้นนี้ผู้สอนจะอธิบายเนื้อหา และให้ความรู้แก่ผู้เรียน
- 3) ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้สอนจะจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูด โดยผู้สอนจะกำหนดโจทย์หรือสถานการณ์ให้ผู้เรียนช่วยกันหาคำตอบ

ในขั้นฝึกนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาประยุกต์ใช้ในการทำกิจกรรมด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดมากยิ่งขึ้น โดยรูปแบบของเทคนิคเพื่อนคู่คิด จะมีขั้นตอนในการเรียนรู้ทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่

(1) Think (คิด) ผู้เรียนจะคิดวิเคราะห์ และหาคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้เพียงผู้เดียว

(2) Pair (จับคู่) ผู้เรียนจับคู่ หรือจับกลุ่มกัน แล้วช่วยกันคิดวิเคราะห์หาคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนกำหนดให้เพื่อคำตอบที่เป็นเอกภาพ

(3) Share (แบ่งปัน) ผู้เรียนรับฟังคำตอบจากเพื่อน ๆ ทุกกลุ่ม โดยผู้เรียนทุกคนจะต้องตอบสนองและแบ่งปันคำตอบกับเพื่อนในชั้นเรียน

4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้นำความรู้ที่ได้จากครูผู้สอนและคำตอบที่ได้จากเพื่อนร่วมชั้นมาฝึกใช้ผ่านกิจกรรมที่ครูผู้สอนกำหนดขึ้น

5) ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นที่ผู้สอนและผู้เรียนจะสรุปกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในชั้นเรียน เพื่อวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม

ทักษะการฟังภาษาจีน หมายถึง ความสามารถในการฟังของนักเรียน ประกอบด้วย การแนะนำตัว การสื่อสารในชีวิตประจำวัน การสนทนาในห้องเรียน การอวยพรวันเกิดเพื่อน และการสอบถามสถานที่ต่าง ๆ ในการเดินทางเมื่อต้องเดินทางไปที่ต่างถิ่น เป็นต้น ซึ่งเมื่อฟังแล้วต้องเกิดความเข้าใจในเนื้อหา ตลอดจนสามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ เครื่องมือที่ใช้ในการวัดทักษะการฟังภาษาจีน คือ แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด ประกอบด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ แบบถูกผิด จำนวน 5 ข้อ รวมทั้งหมด 20 ข้อ รวม 20 คะแนน

ทักษะการพูดภาษาจีน หมายถึง ความสามารถในการพูดของนักเรียน ประกอบด้วย นักเรียนสามารถพูดเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึกที่ตนเองต้องการสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ถึงความหมายผ่านถ้อยคำ น้ำเสียง รวมไปถึงกิริยาท่าทางต่าง ๆ เครื่องมือที่ใช้ในการวัดทักษะการพูดภาษาจีน คือ แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน แบบตรวจสอบ (Checklist) จำนวน 5 รายการ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) 3 ระดับ ได้แก่ ดี ปานกลาง ปรับปรุง รวม 15 คะแนน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผ่านแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น โดยจะวัดผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย (Conitive Domain) 4 ขั้น ด้วยการจำแนกการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม (Bloom's Taxonomy) ที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson and Krathwohl (2001) ได้แก่ การจำ (Remembering) การเข้าใจ (Understanding) การประยุกต์ใช้ (Applying) และการวิเคราะห์ (Analysing) เครื่องมือที่ใช้ในการวัดคือ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 1 ฉบับ ประกอบด้วยแบบปรนัย 4 ตัวเลือก แบบเติมคำตอบ และแบบถูกผิด ทั้งหมด 20 ข้อ รวม 20 คะแนน

เกณฑ์ร้อยละ 75 หมายถึง เป้าหมายของคะแนนทักษะการฟังและทักษะการพูด กำหนดให้นักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่า 75 ของคะแนนเต็ม โดยการใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.7.1 นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนสูงขึ้น

1.7.2 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนสูงขึ้น

1.7.3 ครู บุคลากรทางการศึกษา หรือผู้ที่มีความสนใจแนวการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและเทคนิคเพื่อนคู่คิด สามารถนำแนวการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและเทคนิคเพื่อนคู่คิดไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนได้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

2.1.1 สาระสำคัญและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาจีน

2.1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้วิชาภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.2 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2.1 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2.2 ลักษณะและองค์ประกอบสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2.4 บทบาทของผู้เรียนและผู้สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2.5 ข้อดีและข้อจำกัดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.3 เทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.3.1 ความเป็นมาของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.3.2 ความหมายของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.3.3 ลักษณะและองค์ประกอบสำคัญของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.3.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.3.5 บทบาทของผู้เรียนในการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.3.6 ข้อดีและข้อจำกัดของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.4 ทักษะการสื่อสาร

2.4.1 ความหมายและความสำคัญของทักษะการสื่อสาร

2.4.2 ประเภทของทักษะการสื่อสาร

2.4.3 ทักษะการฟัง

2.4.4 ทักษะการพูด

2.4.5 การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสาร

2.4.6 การสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินทักษะการสื่อสาร

2.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 2.5.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.5.3 การจำแนกการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม
- 2.5.4 การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.5.5 การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ
- 2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

หลักสูตรที่สถานศึกษานำมาใช้คือหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลกที่ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

2.1.1 สาระสำคัญและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาจีน

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีนเพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วย

(1) การใช้ภาษาจีนในการฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงออก แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

(2) การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

(3) การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

(4) การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ทั้งนี้ เป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวกำหนดขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็น พื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาจีนเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ภาษาจีนจัดเป็นภาษาต่างประเทศในจำนวนหลายภาษาที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียน ตามความถนัดและความสนใจ ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีระดับความพร้อมและจุดเน้นการจัดการเรียนการสอน แตกต่างกัน จำนวนผู้เรียนและจำนวนคาบเรียนในแต่ละระดับชั้นและในแต่ละโรงเรียนก็แตกต่างกัน บางแห่ง อาจมาก บางแห่งอาจน้อย ขึ้นอยู่กับความพร้อมและจุดเน้นของโรงเรียน จากสภาพการณ์ดังกล่าว สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงออกแบบหลักสูตรภาษาจีนให้สอดคล้องและเอื้ออำนวยต่อสถานการณ์ ดังกล่าว รวม 3 หลักสูตร ได้แก่

(1) หลักสูตรภาษาจีนต่อเนื่อง 12 ปี สำหรับการเรียนต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 6

(2) หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี สำหรับการเริ่มเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และต่อเนื่อง จนถึงชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6

(3) หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี สำหรับการเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

เนื้อหาสาระสำหรับการเรียนรู้ภาษาจีนในแต่ละมาตรฐานการเรียนรู้ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระ การเรียนรู้ที่สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา

ต่างประเทศ โดยกำหนดขอบข่ายการเรียนรู้เป็นรายปี เพื่อให้โรงเรียนได้พัฒนาผู้เรียนให้เพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ ทักษะการสื่อสาร ภาษา และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ตามระดับวัยของผู้เรียน ซึ่งซับซ้อน ขึ้นทั้งแนวกว้างและแนวลึก และมีความหลากหลายที่ครอบคลุมสาระตามผังมโนทัศน์ รวมทั้งเป็นไปตาม หลักการและมาตรฐานสากลของการเรียนรู้ภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ

ผังมโนทัศน์สาระการเรียนรู้ภาษาจีน

ภาพที่ 2.1 สาระสำคัญและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาจีน

ที่มา: หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

จากผังมโนทัศน์สาระการเรียนรู้ภาษาจีนจะเห็นได้ว่า หากสถานศึกษาจัดการเรียนรู้ตามสาระการเรียนรู้ที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กำหนด ผู้เรียนจะได้ศึกษาความรู้และเนื้อหาที่ครบถ้วน ตั้งแต่สาระที่ 1 ที่เน้นความเข้าใจและมีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาจีนเพื่อแลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสารอย่างเหมาะสม สาระที่ 2 เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านภาษา วัฒนธรรมและความเป็นอยู่ สาระที่ 3 จะเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาจีนสืบค้นข้อมูลความรู้ตามความสนใจในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน เป็นต้น และสาระที่ 4 สาระสุดท้ายจะเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อแสวงหาความรู้และสิ่งที่ตนเองสนใจ จะเห็นได้ว่าทั้ง 4 สาระการเรียนรู้จะเน้นให้ผู้เรียนรู้จักที่จะสื่อสารให้เป็น รู้จักค้นคว้าหาข้อมูลในสิ่งที่ตนเองสนใจ และนำไปใช้ในการดำรงชีวิตเป็นลำดับสุดท้าย

2.1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้วิชาภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สาระการเรียนรู้ มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษามีดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ตารางที่ 2.1 สาระการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	
1. ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องที่ฟังหรืออ่าน	คำสั่ง คำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน ตัวอย่าง 请进 qǐng jìn 、 起立 qǐlì 、 请坐 qǐng zuò 坐下 zuò xià、 安静 ānjìng 听老师…… tīng lǎoshī……、 打开书 dǎ kāi shū 请看 qǐng kàn 、 请问 qǐng wèn 、 请回答 qǐng huídá 坐下来 zuò xià lái 、 请举手 qǐng jǔ shǒu、 请准备 qǐng zhǔnbèi 、 一起读 yìqǐ dú 跟老师读 gēn lǎoshī dú 、 一个一个读 yí gè yí gè dú 请你读一遍 qǐng nǐ dú yí biàn 请你再读一遍 qǐng nǐ zài dú yí biàn

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
<p>2. ประสมเสียง อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค และบทฝึกออกเสียงง่าย ๆ ตามหลักการออกเสียง</p>	<p>1. หลักการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และพยางค์ เสียงเน้นหนัก-เบาในคำ กลุ่มคำตามระดับเสียงสูง-ต่ำ เช่น ประโยคคำถาม และเสียงสัมผัสในประโยค</p> <p>2. การประสมเสียง</p> <p>3. คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และบทฝึกออกเสียง เช่น</p> <p>绕口令 ràokǒuling</p> <ul style="list-style-type: none"> • การหาคำศัพท์จากพจนานุกรมภาพ
<p>3. ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคจากการฟังหรืออ่าน</p>	<p>คำ กลุ่มคำ ประโยคความเดียว สัญลักษณ์ที่มีความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม เสื้อผ้า และนันทนาการ คำศัพท์สะสม 250-300 คำ</p>
<p>4. ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยคบทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ</p>	<p>1. ประโยค บทสนทนาหรือนิทานที่มีภาพประกอบ</p> <p>2. ประโยคคำถามและคำตอบ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>是……吗 ? shì.....ma ? A : 她是泰国人吗 ? Tā shì tàiguó rén ma ? B : 是。她是泰国人 Shì. Tā shì tàiguó rén。 在……哪儿 ? Zài.....nǎr? A : 小吃店在哪儿 Xiǎochīdiàn zài nǎr? B : 在哪儿。Zài nǎr. ……是不是 ?……shìbúshì? A : 这是不是你的笔 ? Zhè shìbúshì nǐde bǐ ? B : 是/不是。shì/búshì</p>

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	<p>A : 他是不是老师? Tā shìbúshì làoshī ? B : 不是 Búshì ……谁 ?……shuí (shéi) ? A : 他是谁 ? Tāshìshuí (shéi) ? B : 他是老师。Tāshìlǎoshī.</p>
<p>มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	
<p>1. พูดได้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง</p>	<p>1. บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ 2. ประโยคหรือข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง ตัวอย่าง 老师好! làoshī hǎo! 同学们好! tóngxuémen hǎo! 我姓……, 叫……。 wǒ xìng……, jiào…… 今年……岁。Jīnnián……suì。 上……年级。shàng……niánjí。 我家有……口人, 有…… Wǒ jiā yǒu …… kǒu rén,yǒu…… 我喜欢……。Wǒ xǐhuan…</p>
<p>2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง</p>	<p>คำสั่ง และคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน ตัวอย่าง 请听老师…… qǐngtīng làoshī …… 跟老师读 gēn làoshī dú 看黑板 kàn hēibǎn 先听老师说 xiāntīng làoshī shuō 翻到第……页 fāndàodì……yè 请给我…… qǐnggěiwǒ……</p>

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	<p>คำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ตัวอย่าง</p> <p>我要…… wǒyào…… 我不要…… wǒbúyào…… 我可以……吗? Wǒkěyǐ……ma? 给我…… gěiwǒ…… 我想…… wǒxiǎng…… 我想当……wǒxiǎngdāng……</p>
4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง และสิ่งใกล้ตัวตามแบบที่ฟัง	<p>คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและสิ่งใกล้ตัว</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我叫…… wǒjiào …… 我爱…… wǒài…… 你是哪国人? Nǐ shì nǎguó rén ? 我是……人。 wǒshì……rén. 现在几点了? xiànzài jǐdiǎn le ? 现在……点。 xiànzài……diǎn. 今天星期几? jīntiān xīngqījǐ? 我在洗衣服。 wǒ zài xǐyīfú. 我在上网。 wǒ zài shàngwǎng.</p>
5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	<p>คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้บอกความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ดี ไม่ดี ชอบ ไม่ชอบ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>怎么样? zěnmeyàng ? 好 hǎo、 很好 hěnhǎo 不好 bùhǎo、 高兴 gāoxìng 不高兴 bùgāoxìng 我喜欢…… wǒ xǐhuan…… 我不喜欢…… wǒ bù xǐhuan……</p>

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
<p>มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน</p>	
<p>1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว</p>	<p>คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น บอกรายละเอียด อายุ รูปร่าง สิ่งต่าง ๆ ตัวเลข สี ขนาด เวลา ตำแหน่งของสิ่งของ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>上 shàng 、 下 xià 、 左 zuǒ、 右 yòu 、 前 qián 后 hòu 、 里 lǐ 、 外 wài 、 ……面 miàn ……边 biān、 高 gāo 、 矮 ǎi 、 大 dà 、 小 xiǎo 、 早上 zǎoshang 、 上午 shàngwǔ 、 中午 zhōngwǔ、 下午 xiàwǔ、 晚上 wǎnshang、 红色 hóngsè、 黄色 huángsè 粉红色 fěnhóngsè、 绿色 lǜsè 、 橙色 chéngsè 、 蓝色 lánsè 、 紫色 zǐsè 白色 báisè 、 黑色 hēisè、 我不胖。 Wǒ bú pàng. 他很胖。 Tā hěn pàng. 我家有……口人，有……。 Wǒjiāyǒu.... kǒurén, yǒu..... 我七点去学校。 Wǒ qīdiǎn qù xuéxiào. 饺子很好吃。 Jiǎozi hěn hàochī. 蓝蓝的天，白白的云。 Lánlán de tiān, báibái de yún.</p>

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
2. เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองง่าย ๆ	<p>คำ กลุ่มคำ และประโยคสั้น ๆ ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我姓……，叫……。</p> <p>Wǒ xìng..., jiào...</p> <p>今年……岁。</p> <p>Jīnnián...suì.</p> <p>上……年级。</p> <p>Shàng...niánjí.</p> <p>我家有……口人，有……。</p> <p>Wǒjiā yǒu...kǒurén, yǒu...</p> <p>我住在……。</p> <p>Wǒzhùzài.....</p>
3. จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน	<p>คำ กลุ่มคำที่มีความหมายเกี่ยวกับบุคคล สัตว์ สิ่งของ และอื่น ๆ ตามที่ได้เรียนมา</p>

ตารางที่ 2.2 สารการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สารที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตัวชี้วัด	สารการเรียนรู้ภาษาจีน
มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	
1. พูดและแสดงออกตามวัฒนธรรมของจีน	<p>การทักทาย การแนะนำตนเอง การตอบรับหรือปฏิเสธอย่างสุภาพ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>老师好! Lǎoshīhǎo! 同学们好! Tóngxuémenhǎo! 我姓……, 叫……。 Wǒxìng……, jiào…… 今年……岁。 Jīnnián……suì、 上……年级。 Shàng……niánjí。 我家有……口人。 Wǒjiāyǒu……kǒurén。 我喜欢……。 Wǒxǐhuan……、 是 shì 、 对 duì 好 hǎo 可以 kěyǐ 、 要 yào 、不是 búshì 、 不对 búduì、不好 bùhǎo 、 不可以 bùkěyǐ 、不要 búyào A : 你要喝水吗? Nǐyào hēshuǐ ma? B : 不要, 谢谢! Búyào, xièxie!</p>
2. บอกชื่อ คำศัพท์ และความสำคัญอย่างสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลและวันสำคัญของจีน	<p>ชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>วันตรุษจีน 春节 Chūnjié วันชิงเหม้ง 清明节 Qīngmíngjié วันแรงงาน 劳动节 Láodòngjié เทศกาลวันแห่งกวี หรือเทศกาลบะจ่าง 端午节 Duānwǔjié</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	วันไหว้พระจันทร์ 中秋节 Zhōngqiūjié วันชาติ 国庆节 Guóqìngjié
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน ที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน เช่น การเล่นเกม 游戏 yóuxì การร้องเพลง 唱歌 chàngē การแสดงท่าทางประกอบเพลง 跳舞 tiàowǔ การออกกำลังกาย 体操 tǐcāo 做国旗小纸帽 Zuò guóqí xiǎo zhǐmào 夹乒乓球比赛 Jiā pīngpāng qiú bǐsài 学习包饺子 Xuéxí bāo jiaozi
มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับ ภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	
1. ระบุตัวอักษรจีน คำ กลุ่มคำ และความหมาย สัทอักษรพินอิน (拼音 pīnyīn) และออกเสียงได้ ถูกต้อง	1. ตัวอักษรจีน คำ กลุ่มคำ และความหมาย 2. สัทอักษรพินอินและการออกเสียง ตัวอย่าง 我爸爸 – wǒbàba – พ่อของฉัน
2. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างด้าน วัฒนธรรมของจีนและของไทย	ความเหมือนและความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของ จีนและของไทย เช่น การแต่งกาย การรับประทานอาหาร อาหาร ตัวอย่าง จีน - รับประทานอาหารด้วยตะเกียบและช้อน ไทย - รับประทานอาหารด้วยช้อนและส้อม

ตารางที่ 2.3 สาระการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน	
บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เช่น ตัวเลข ผัก ผลไม้ สัตว์ สิ่งของ สถานที่ท่องเที่ยว

ตารางที่ 2.4 สาระการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม	
ฟังหรือพูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	<ol style="list-style-type: none"> คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน นำคำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ตัวอย่าง A : 今天星期几? Jīntiān xīngqījǐ? B : 今天星期一。 Jīntiān xīngqīyī.
มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก	
ใช้ภาษาจีนเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัว	การใช้ภาษาจีนในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัวจากสื่อต่าง ๆ เช่น บัตรคำ สมุดภาพ 小画册 xiǎohuàcè、卡片 kǎpiàn

จากตารางที่ 2.1-2.4 จะเห็นได้ว่าตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้วิชาภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดจะครอบคลุมเนื้อหาที่หลากหลาย ตั้งแต่การปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง การประสมคำ การอ่านออกเสียง รวมไปถึงการฝึกบทอ่านออกเสียง นอกจากนี้ยังมีเรื่องของคำศัพท์และบท

สนทนาพื้นฐานที่นักเรียนควรรู้ เพื่อนำไปต่อยอดในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ทั้งยังมีในเรื่องของศิลปะ ประเพณี และวัฒนธรรมจีนที่นักเรียนควรจะได้ศึกษาไว้เป็นความรู้รอบตัวอีกด้วย

2.2 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดหรือวิธีการสอนที่มีมานาน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยส่วนมากจะเป็นการนำมาพัฒนาเรื่องการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ หรือพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้ที่ต้องการเรียนรู้ในภาษาที่สอง เพื่อนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวัน

2.2.1 ความหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

มีนักการศึกษาหลายคนได้ศึกษาและให้ความหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้ Savignon (1991) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ แนวการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มาจากคำว่า Communicative Language Teaching ในภาษาอังกฤษหรือที่เรียกกันว่า CLT นั่นเอง แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารถือกำเนิดขึ้นในช่วงปี 1970 ในแถบอเมริกาเหนือและยุโรป สาเหตุของการถือกำเนิดของแนวการสอนนี้คือ สมาพันธ์ยุโรป (Council of Europe) ต้องการที่จะพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่สองที่สามารถนำมาใช้ในการสื่อสาร เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวในแถบยุโรปมีผู้อพยพเข้าไปเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องของการสื่อสาร ดังนั้น สมาพันธ์ยุโรปจึงจำเป็นต้องสร้างหลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติหน้าที่และสื่อความหมาย (Functional national syllabus design) ให้ได้มากที่สุด เพื่อให้ผู้ที่อพยพเข้ามาสามารถนำมาใช้สื่อสารในการทำงานได้อย่างราบรื่น ในเวลาต่อมา มีนักภาษาศาสตร์สังคม นักการศึกษา และครูผู้สอนโดยทั่วไปเริ่มตระหนักถึงข้อจำกัดของการสอนภาษาแบบไวยากรณ์และการแปล เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนด้วยวิธีดังกล่าวไม่สามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในชีวิตประจำวันได้ ประกอบกับ Hymes (1972) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) เป็นความสามารถที่จะต้องอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นด้วย อาจจะเป็นการร่วมมือกับผู้อื่น หรือการเข้าสังสรรค์ทางสังคม เพื่อให้เกิดการนำภาษาไปใช้มากที่สุด และที่สำคัญมากที่สุดคือความสามารถในการพูด คำพูดที่สื่อสารออกมาอาจจะไม่ถูกหลักไวยากรณ์ทั้งหมด แต่จะต้องมีความหมาย เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ถูกนำมาใช้ และเหมาะสมตามขนบธรรมเนียมของแต่ละชุมชนภาษานั้นด้วย

Widdowson (1978, อ้างถึงใน Larsen-Freeman, 2000) ได้กล่าวไว้ว่า ในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงโดยการนำแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้นั้นมีเหตุผลมาจากการที่ผู้เรียนสามารถผลิตประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะนำความรู้ทางตัวภาษาที่ได้เรียนนั้นไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามบริบท ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากการรู้ถึงกฎในตัวภาษาของผู้เรียนนั้นยังไม่เพียงพอต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ๆ นั่นเอง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาที่มีไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งนอกจากที่ผู้เรียนต้องมีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์แล้ว ผู้เรียนยังต้องมีความรู้ในสิ่งที่อยู่นอกเหนือตัวภาษา เช่น สถานภาพหรือ

ความสัมพันธ์ของคู่สนทนาในสังคม อายุ เพศ การศึกษา ความสุภาพ ตลอดจนเจตนาทั้งทางตรงและทางอ้อม ในการสื่อสาร เป็นต้น

Wilkins (1976) ได้เสนอแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้น แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ละเลยในเรื่องความสำคัญทางไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา การสอนภาษาตามแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารจะมีข้อดีกว่าแนวคิดการสอนที่เน้นไวยากรณ์คือ มีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริงแล้ว ยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย

เพ็ญยุพา คำแก้ว (2563) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ที่สมจริง มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร ซึ่งจะเกิดเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับสื่อ และผู้เรียนกับผู้สอน โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะให้ความสำคัญกับหน้าที่ของภาษา บริบททางภาษาศาสตร์ และบริบททางสังคมหรือสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น เพื่อให้รูปแบบการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารที่สมจริง

ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ (2555) กล่าวว่า Canale and Swain (1980) เป็นผู้ริเริ่มวิธีการสอนที่เป็น Approach โดยอิงทฤษฎีของ Hyems (1972) ที่เน้นในเรื่องของการใช้ภาษาในบริบทสังคมและวัฒนธรรม แต่ยังคงต้องคำนึงถึงปัจจัยหลัก 2 ประการ คือ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความสามารถในการเข้าใจ โดยจะต้องใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทสังคมและวัฒนธรรม

จากการศึกษาความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถสรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนอีกหนึ่งวิธีที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่สามารถนำไปสื่อสารได้โดยเฉพาะ ไม่เน้นไวยากรณ์ทางภาษา แต่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษา มีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้ร่วมกันมากที่สุด เพื่อฝึกให้เกิดเป็นทักษะที่สามารถนำไปสื่อสารในสถานการณ์หรือในชีวิตจริงได้

2.2.2 ลักษณะและองค์ประกอบสำคัญของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ แนวคิดที่เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Ability) เข้าด้วยกัน (Canale & Swain, 1980) มีเป้าหมายคือต้องการให้ผู้ที่มีนำแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปใช้สามารถสื่อสารได้อย่างราบรื่น สื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ สื่อสารได้ถูกต้องตามสถานการณ์หรือเวลาที่เหมาะสม

Canale and Swain (1980, 1983) ได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

(1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) ซึ่งหมายถึงความรู้ทางด้านภาษาตั้งแต่ระดับเสียงจนถึงระดับความหมาย ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

(2) ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic Competence) กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถใช้คำและโครงสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและการสอบถามข้อมูลทั่วไปจากผู้อื่น และการใช้ประโยคคำสั่งในการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ เป็นต้น

(3) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะต้องสามารถนำความรู้ระหว่างโครงสร้างภาษาและความหมายสื่อสารออกมาทั้งแบบวัจนะและอวัจนะภาษาได้

(4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางการเรียนรู้ที่มุ่งไปในทางการสื่อสารด้านการฟังและการพูด แต่ไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ และโครงสร้างทางภาษาเพราะหากปราศจากกฎเกณฑ์และโครงสร้างทางภาษา ก็จะทำให้ความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนมีข้อจำกัด

2.2.3 การจัดการเรียนรู้ด้วยแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2.3.1 ขั้นตอนในการจัดกระบวนการเรียนรู้

Richards (2006) ได้กำหนดแนวทางหรือขั้นตอนในการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ทั้งหมด 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นให้ความรู้ ขั้นฝึก ขั้นการใช้ภาษา และขั้นสรุป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ขั้นนำ (Warm up/Lead in)

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนถือเป็นก้าวแรก และถือเป็นก้าวแรกที่สำคัญมาก ๆ ของการจัดกระบวนการเรียนรู้ ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะต้องตั้งใจและสร้างแรงดึงดูดให้ผู้เรียนมีความรู้สึกร่วม เกิดความอยากเรียนรู้ในสิ่งที่ตนกำลังจะนำเสนอ อาจจะจัดกิจกรรมที่สามารถเชื่อมโยงตั้งแต่การเปิดประเด็นไปจนถึงสาระสำคัญในบทเรียน เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ปริศนาคำทาย จะเป็นกิจกรรมที่ทบทวนความรู้เดิมที่เรียนมาแล้ว หรือเป็นกิจกรรมเปิดประเด็นของเนื้อหาเพื่อก้าวสู่บทเรียนก็ได้

(2) ขั้นให้ความรู้ (Presentation)

ขั้นให้ความรู้หรือขั้นนำเสนอให้กับผู้เรียน ในขั้นนี้ผู้สอนจะเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน กล่าวคือ เป็นการบรรยายความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งรูปแบบและความหมายของคำศัพท์ ประโยค หรือวลี รวมไปถึงเนื้อหาใหม่ ๆ ซึ่งจะเป็นการให้ความรู้ ข้อมูลทางภาษาที่ถูกต้อง ทั้งในเรื่องการออกเสียงและการใช้ โดยในขั้นนี้ผู้สอนจะเน้นไปที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

(3) ขั้นฝึก (Practice)

ขั้นฝึกนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นให้ความรู้ การฝึกอาจจะเป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดขึ้น หรือในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างอิสระระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน อาจจะแบ่งการ

ฝึกเป็นขั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือเป็นรายบุคคล ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะคอยช่วยเหลือผู้เรียนเช่นเดิม แต่สิ่งที่แตกต่างกันออกไปคือ ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในการใช้ภาษา การออกเสียง แต่การแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น จะต้องทำหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว เพราะหากทำระหว่างที่ผู้เรียนกำลังพยายามฝึกลองผิดลองถูก จะส่งผลให้ความมั่นใจในการใช้ภาษาของผู้เรียนลดลงได้

(4) ขั้นการใช้ภาษา (Production)

ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเป็นผู้ช่วยเหลือในการดำเนินกิจกรรม ผู้เรียนจะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติเองในทุกกระบวนการของกิจกรรม ผู้สอนจะจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ที่เป็นคำศัพท์ ประโยค หรือวลีที่เรียนมาแล้วมาฝึกใช้ในกิจกรรมหรือสถานการณ์สมมติที่ผู้สอนสร้างขึ้นมา โดยกิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึกหัด และการนำเสนอผลงาน เป็นต้น จุดประสงค์หลักในขั้นนี้คือความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษา ดังนั้น หากนักเรียนผิดพลาด ใช้คำหรือประโยคผิด ผู้สอนไม่ควรเข้าไปขัดจังหวะในทันที ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กล้าที่จะสื่อสารต่อไป เพราะหากผู้สอนเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดทันที จะส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกอาย และไม่มีความมั่นใจที่จะสื่อสารอีก เนื่องจากเกรงว่าตนเองจะแสดงข้อผิดพลาดออกมาอีก

(5) ขั้นสรุป (Wrap up)

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นขั้นที่ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องสรุปให้ได้ว่า การจัดกิจกรรมในแต่ละชั่วโมงผู้สอนและผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง อาจจะจัดในรูปของกิจกรรมของการเสนอแนะ เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมและนำเสนอว่าตนได้เรียนรู้ในเรื่องอะไร หรือมีสิ่งใดที่คิดว่าสามารถพัฒนาได้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมในครั้งถัดไป หรืออาจจะทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้ เล่นเกมเพื่อทดสอบหรือวัดสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้

สรุป จากขั้นตอนการจัดการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เริ่มตั้งแต่ 1) ขั้นนำ เป็นขั้นตอนแรกที่คุณสอนต้องดึงความสนใจของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด 2) ขั้นให้ความรู้ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ความรู้ สอนและอธิบายเนื้อหาแก่ผู้เรียน 3) ขั้นฝึก เป็นขั้นที่ผู้สอนจะมอบอิสระทางการสื่อสารให้กับผู้เรียน โดยจะให้จับคู่หรือจับกลุ่ม เพื่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นที่มอบให้ ผู้สอนจะเป็นผู้ช่วยเหลือผู้เรียนในการสื่อสาร รวมไปถึงการใช้ข้อผิดพลาดในการสื่อสาร ตั้งแต่การออกเสียง การใช้ภาษา และเรื่องไวยากรณ์ เป็นต้น 4) ขั้นการใช้ภาษา ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้นำความรู้ในเนื้อหาไปใช้ในการสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึกหัด เป็นต้น โดยในขั้นนี้ผู้สอนจะไม่มีแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียน และ 5) ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในขั้นนี้ผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันสรุปว่าได้เรียนรู้อะไรบ้าง รวมถึงข้อเสนอแนะการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป

2.2.3.2 กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Nunan (1996) กล่าวว่า กิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูล และการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น โดยกิจกรรมดังกล่าวจะฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือการได้ใช้ภาษาอย่างมีความหมายที่แท้จริง

Littlewood (1988) ได้จำแนกกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้เป็น 2 กิจกรรมหลักคือ

(1) กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Functional communication activity) กิจกรรมนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารของตนเองได้ สามารถที่จะสื่อสารเพื่อสื่อความหมายที่จำเป็นในการติดต่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้

(2) กิจกรรมปะทะสังสรรค์ในสังคม (Social interaction activity) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้สนทนาหรือสื่อสารกันระหว่างผู้เรียนและผู้เรียน ตัวอย่างกิจกรรม เช่น กิจกรรมการสนทนาอภิปราย โต้วาทิ การเลียนแบบ และการแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

Scarcella and Oxford (1992) ได้เสนอแนะหลักการที่ผู้สอนสามารถดำเนินการเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

(1) ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษา อาจจะเป็นการนำสถานการณ์ที่พบได้จากนอกห้องเรียนไปจัดในชั้นเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นตัวกำหนดสถานการณ์ เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ (Role play) การเลียนแบบ (Simulation) หรือกิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem solving activity) เป็นต้น

(2) ผู้สอนใช้ภาษาที่เป็นสภาพจริง (Authentic Language) หมายถึง ในขณะที่จัดกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนต้องใช้ภาษาที่จะต้องใช้ในสถานการณ์นั้น ๆ จริง ๆ ใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ และใช้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่ใช้ภาษาที่ดัดแปลงขึ้นเอง หรือสร้างขึ้นมาใช้เฉพาะในห้องเรียน แต่ต้องเป็นภาษาที่ใช้ได้จริงทั้งในและนอกห้องเรียน

(3) ผู้สอนเน้นความหมายของภาษา (Meaning) ทุกครั้งของการใช้ภาษา ผู้สอนจะต้องพูดเน้นไปที่ความหมายของภาษาที่นำมาใช้ เน้นการสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย หรือต้องสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถคาดเดาเจตนาของผู้พูดได้

(4) ผู้สอนต้องให้พื้นที่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น รวมไปถึงทัศนคติส่วนตัวของผู้เรียน

(5) ผู้สอนต้องเปิดโอกาสและกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน ไม่ว่าจะป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

(6) ผู้สอนออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ครอบคลุมสมรรถนะทางการใช้ภาษาด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) ให้มากที่สุด

สรุป กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกิจกรรมการเรียน การสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสาร โดยในกิจกรรมผู้เรียนจะมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ รวมไปถึงการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น เป็นกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อการสื่อสารและการสร้างสรรค์ในสังคมโดยเฉพาะ ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และจะต้องให้โอกาสผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความรู้สึก และความคิดเห็น นอกจากนี้ยังต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในทุกกระบวนการอีกด้วย

2.2.4 บทบาทของผู้เรียนและผู้สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ผู้ที่จะนำแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาจัดกระบวนการเรียนรู้นั้นจะมีบทบาทที่แตกต่างกันออกไป ตั้งแต่ผู้เรียน ครู และสื่อต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามให้ได้มากที่สุด เพื่อผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนี้

2.2.4.1 บทบาทของผู้เรียน (Learner roles)

Richards and Rodgers (1995) กล่าวว่า บทบาทของผู้เรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ ผู้ปรึกษา ผู้เรียนเป็นผู้ปรึกษาผ่านกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้น โดยกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นนั้นมีจุดประสงค์หลักคือต้องการให้ผู้เรียนปรึกษาหารือ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะเน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น การมีปฏิสัมพันธ์ และการร่วมมือกันในการทำงานให้สำเร็จ Richards (2006) ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในห้องเรียนมากกว่าครูผู้สอน ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้ลงมือใช้ภาษาด้วยตนเอง โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันทำให้เกิดการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน และผู้เรียนพยายามเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้น โดยนำสิ่งที่ตนเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นเครื่องมือช่วยในการหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน เช่น การอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ เรียนรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่ตนสนใจจากห้องสมุด อินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนร่วมชั้นเรียนได้อีกด้วย

สรุปได้ว่า บทบาทของผู้เรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นศูนย์กลาง (Student centered) ของการเรียนรู้ โดยผู้เรียนจะเป็นผู้ปรึกษา เป็นผู้ริเริ่มในการใช้ภาษา และมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำปรึกษา กิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นจะต้องเน้นให้ผู้เรียนมีการสื่อสารระหว่างกันมากที่สุด และผู้เรียนจะต้องลงมือปฏิบัติเอง รวมไปถึงการสื่อสารในทุกกระบวนการ นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องนำสิ่งที่ตัวเองเรียนรู้ไปแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ผักผ่อนด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น

2.2.4.2 บทบาทของครู (Teacher roles)

ในแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ ครูถือเป็นบุคคลที่สำคัญมาก ๆ ในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากครูต้องเป็นผู้ที่ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบแผนที่กำหนดไว้ เพราะฉะนั้น ครูจึงมีบทบาทสำคัญถึง 3 บทบาท คือ

- (1) ผู้ดำเนินการ (Organizer, Facilitator) ครูต้องเป็นผู้เตรียมการและดำเนินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และลงมือปฏิบัติ
- (2) ผู้แนะนำหรือแนะแนว (Guide) ขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ
- (3) เป็นผู้วิจัยและผู้เรียน (Researcher and Learner) เรียนรู้พฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน

Richards (2006) ได้เสนอบทบาทครูและผู้เรียนที่ต้องปรับเปลี่ยนในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ครูมีบทบาทเป็นผู้เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาให้มากที่สุด ครูผู้สอนจะควบคุมการเรียนในช่วงที่มีการฝึกรูปแบบภาษาเท่านั้น แต่ในช่วงที่ให้ผู้เรียนใช้ภาษา ผู้สอนจะลดบทบาทลงเป็นเพียงผู้กำกับรายการ คอยอำนวยความสะดวก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น ครูจะกระตุ้นให้กำลังใจ ช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ ความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อันเป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammar competence) และความสามารถทางด้านสื่อสาร (Communicative competence) ของผู้เรียน และครูผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะในขณะที่ผู้เรียนกำลังใช้ภาษา ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาไม่ถูกต้องก็ตาม แต่ครูจะช่วยอธิบายและให้ความช่วยเหลือก็ต่อเมื่อการสื่อสารของผู้เรียนชะงัก อย่างไรก็ตาม ผู้สอนยังคงเป็นแหล่งความรู้ (Resource) ให้ผู้เรียนเมื่อเขาต้องการ เป็นผู้เตรียมผู้เรียนให้พร้อมก่อนการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ผู้สอนต้องพยายามใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสารในห้องเรียนให้มากที่สุด เป็นผู้สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผู้เรียนอยากเรียน นอกจากนี้ ผู้สอนยังเป็นผู้ประเมินผลการเรียนรู้และให้ข้อมูลสะท้อนกลับแก่ผู้เรียนอีกด้วย

สรุป บทบาทของครูมีหลายบทบาท ตั้งแต่ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) เป็นผู้จัดการกระบวนการกลุ่ม (Group process manager) ที่คอยดูแลกระบวนการเรียนการสอน แม้ว่าครูจะมีบทบาทสำคัญ แต่ครูก็ไม่ใช่นศูนย์กลางของการเรียนรู้ เพราะครูตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารต้องเป็นครูที่เป็นศูนย์กลางน้อยที่สุด (Less teacher centered) ครูมีหน้าที่สำคัญคือ ดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อให้ ผู้เรียนได้สื่อสารกันมากที่สุด ครูต้องคอยกระตุ้น ให้กำลังใจ และช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารให้ได้ ความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่เป็นการเชื่อมระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammar Competence) และความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) ของผู้เรียน

2.2.5 ข้อดีและข้อจำกัดของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการเรียนรู้ที่ถูกนำไปใช้กันอย่างแพร่หลายในการพัฒนาผู้เรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร แต่จากการนำแนวการเรียนรู้ CLT ไปใช้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนอกจากจะพบข้อดีของแนวการเรียนรู้นี้แล้วนั้น ก็ยังพบว่ายังมีข้อจำกัดอีกหลายประการที่ต้องได้รับการพัฒนา ปรับปรุง และแก้ไข เพื่อการนำไปใช้ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนี้

2.2.5.1 ข้อดีของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

- (1) ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองสามารถเข้าใจความหมายได้อย่างแท้จริง สิ่งที่มีความหมายต่อตนเอง และจะสามารถรับรู้ได้ว่าสิ่งที่ตนเองกำลังเรียนอยู่นั้นสามารถนำไปใช้ได้จริงหรือไม่
- (2) ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ในทุกกระบวนการเรียนรู้ ได้ปฏิบัติทางภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจพบเจอได้ในชีวิตจริง
- (3) ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น การเข้าสังคม ได้ทดลองเป็นหลาย ๆ บทบาทรวมทั้งบทบาทที่เป็นผู้นำและผู้ตามของกลุ่ม
- (4) ผู้เรียนได้ฝึกใช้ความคิดในการเรียนมากขึ้น เพราะลักษณะกิจกรรมส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมแก้ปัญหา การสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ (แนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษ, 2557)

2.2.5.2 ข้อจำกัดของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

(1) การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนต้องมีความสามารถในการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และต้องใช้สื่อในการเรียนรู้เป็นจำนวนมาก เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่หลากหลาย

(2) การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ ผู้สอนต้องมีความอดทนเอาใจใส่ และเป็นผู้ให้คำแนะนำที่ดีเป็นอย่างมาก เพราะในขณะที่จัดกระบวนการเรียนรู้ผู้เรียนอาจจะขาดวินัยหรือไม่พยายามใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพราะฉะนั้น นอกจากจะต้องจัดกิจกรรมและจัดทำสื่อการเรียนรู้อีกหลายหลากแล้วนั้น ผู้สอนยังต้องคอยกระตุ้นและให้ความช่วยเหลือในเรื่องของการใช้ภาษาอีกด้วย

(3) ผู้สอนต้องมีความรู้ มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาเป้าหมายในการเรียนรู้หรือต้องการถ่ายทอดให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างดี (ที่มาและแนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษ, 2557)

สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการเรียนรู้ที่เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษาทักษะทางภาษา และภาษาเพื่อการสื่อสารเข้าด้วยกัน มีการกำหนดองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษา ความสามารถด้านสังคม ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมาย และความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นให้ความรู้ ขั้นฝึก ขั้นการใช้ภาษา และขั้นสรุป ลักษณะกิจกรรมของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง ผ่านการสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล หรือการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น โดยจะเน้นไปที่ทักษะการฟังและการพูด มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered) ในการจัดการเรียนรู้ เน้นให้นักเรียนได้สื่อสาร เคลื่อนไหวและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ส่วนมากจะไม่ใช้หนังสือหรือตำราเรียนในการจัดการเรียนรู้ แต่จะเป็นการจัดกิจกรรมแล้วกำหนดสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนได้ลองสวมบทบาทที่หลากหลาย และเรียนรู้ที่จะสื่อสารในบทบาทและบริบทที่แตกต่างกัน

2.3 เทคนิคเพื่อนคู่คิด

เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นอีกหนึ่งวิธีการสอนที่เป็นที่นิยม เป็นเทคนิคการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองผ่านการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ซึ่งมีนักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาและทำการทดลองเกี่ยวกับเทคนิคนี้ และได้กำหนดความหมาย ลักษณะและองค์ประกอบสำคัญไว้ ดังนี้

2.3.1 ความเป็นมาของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นหนึ่งในแนวคิดของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน ทั้งด้านร่างกายและด้านความคิด กล่าวคือ ผู้เรียนจะได้แสดงออกถึงสิ่งที่ตนเองคิดและถ่ายทอดไปยังเพื่อนในกลุ่มที่ถูกแบ่งจากระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้เรียนจะได้มุมมองความคิดต่าง ๆ หรือคำตอบที่หลากหลาย เนื่องจากนักเรียนในกลุ่มเดียวกันจะมีระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ตั้งแต่เก่ง กลาง อ่อน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้

ผู้เรียนได้ปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนความคิดและคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ผู้สอนกำหนด การจับกลุ่มเพื่อการทำงานร่วมกัน นอกจากจะทำให้ผู้เรียนทำงานสำเร็จแล้วยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสามัคคีในหมู่คณะอีกด้วย (สุภาพร ศรีศิลป์, 2556)

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวว่า เทคนิคที่นำมาใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีหลายวิธี ได้แก่ ปริศนาความคิด (Jigsaw) กลุ่มร่วมมือแข่งขัน (Teams-Games-Tournaments : TGT) กลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Team Assisted Individualization : TAT) กลุ่มสืบค้น (Group Investigation : GI) กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together : LT) และเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ฯลฯ เทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิคที่ผู้เรียนจะได้มีพื้นที่ในการพูดแสดงความคิดเห็น อภิปราย และทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้เรียนจะได้จับคู่กันและตอบคำถามจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันตามโจทย์ที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนด (อมรรัตน์ เตยหอม, 2563)

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายเทคนิค แต่เทคนิคที่ผู้วิจัยมีความสนใจคือเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เนื่องจากการเรียนรู้แบบร่วมมือในรูปแบบของเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นการทำกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการสนทนา และเกิดเป็นการสื่อสารที่จะช่วยส่งเสริมกับวิธีการสอนที่ผู้วิจัยเลือกนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้คือ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นจากการทำทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูดของนักเรียน

2.3.2 ความหมายของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) คำว่า “Think-Pair-Share” มีผู้แปลเป็นภาษาไทยไว้หลายคำ เช่น เทคนิคคู่คิด อภิปราย คิดและคุยกัน และเพื่อนคู่คิด เป็นต้น เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดขึ้นผู้วิจัยจึงใช้คำแทน “Think-Pair-Share” ว่า “เทคนิคเพื่อนคู่คิด” ซึ่งการจัด การเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิควิธีการเรียนการสอนในลักษณะการอภิปรายกลุ่มย่อย ซึ่งพัฒนาโดย Frank Lyman แห่งมหาวิทยาลัยแมรีแลนด์ ในปี ค.ศ. 1981 (บุศรา สวนสำราญ, 2554) เป็นเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือระหว่างผู้เรียนสองคนที่จับคู่กัน โดยเริ่มจากปัญหาหรือโจทย์ คำถาม แต่ละคนหาคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคู่ของตนเอง จากนั้นนำความรู้ที่ได้ไปนำเสนอให้เพื่อนในชั้นเรียนได้ฟัง ซึ่งเทคนิคเพื่อนคู่คิดนี้เป็นเทคนิคการสอนอีกรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้กันอย่างแพร่หลาย มีผู้วิจัยได้ให้ความหมายของคำว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้อย่างมากมาย ดังนี้

พิสมร ชูอม (2561) เทคนิคเพื่อนคู่คิดว่าเป็นเทคนิคที่ต้องใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์หลายขั้นตอน เพราะคำตอบสุดท้ายของผู้เรียนนั้นจะต้องผ่านการไตร่ตรองมาหลายระดับแล้ว ตั้งแต่คิดด้วยตนเองคิดเป็นคู่ และสุดท้ายคือคิดและอภิปรายร่วมกันกับเพื่อนในชั้นเรียนเป็น กลุ่มขนาดใหญ่ ดังนั้น คำตอบของเทคนิคนี้นอกจากจะเป็นคำตอบที่ต้องอาศัยการคิดวิเคราะห์ของตนเองแล้ว ยังเป็นคำตอบที่ได้รับการแบ่งปันความคิดจากผู้อื่นด้วย เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคที่ใช้ร่วมกับวิธีสอนแบบอื่นด้วย เทคนิคนี้ผู้เรียนได้รับโจทย์หรือการตั้งคำถามจากผู้สอน อาจจะให้โจทย์โดยการพูดอธิบาย ใบงาน หรือแบบฝึกหัดต่าง ๆ แล้วผู้เรียนก็คิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อน จากนั้นจึงแบ่งกลุ่มเพื่อหาคำตอบ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เมื่อมั่นใจในคำตอบแล้ว

จึงนำมาเสนอในชั้นเรียน โดยเทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่ใช้ได้ทุกวิชาและทุกระดับชั้น (พรทิพย์ ดิษฐปัญญา, 2563; ฌิรดา เวชญาลักษณ์, 2561; ลักขณา สริวัฒน์, 2557)

เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคที่เน้นการอภิปรายเชิงร่วมมือ มีหลายขั้นตอน เริ่มต้นโดยผู้สอนจัดกิจกรรมให้แก่ผู้เรียน และผู้เรียนจะมีเวลาในการคิด การฟังคำถามหรือฟังการนำเสนอ จากนั้นจะมีการแบ่งกลุ่มให้ผู้เรียนไปแลกเปลี่ยนการสนทนา ความรู้สึก แลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ และสุดท้ายจึงมานำเสนอและอภิปรายร่วมกันเป็นกลุ่มใหญ่ (Lyman, 1987; Mctighe & Lyman, 1988)

สรุป เทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิค วิธีการสอนที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์แบบหลายขั้นตอน เนื่องจากคำตอบที่จะออกมาในตอนสุดท้ายนั้น เป็นคำตอบที่ต้องผ่านการคิดวิเคราะห์จากผู้เรียนก่อน จากนั้นจึงอภิปรายร่วมกับคู่ของตนเอง และลำดับสุดท้ายจึงเป็นการอภิปรายร่วมกับเพื่อนกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน ดังนั้น เทคนิคหรือวิธีการสอนนี้ นอกจากจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกกระบวนการคิดวิเคราะห์ การอภิปรายแล้ว ผู้เรียนยังได้รับการแลกเปลี่ยนข้อมูล มุมมอง และประสบการณ์จากผู้เรียนคนอื่น ๆ อีกด้วย

2.3.3 ลักษณะและองค์ประกอบสำคัญของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

Kagan (1992) ได้เสนอการเรียนการสอนตามรูปแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ง่ายที่สุด กล่าวคือ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะคิดวิเคราะห์ หากคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้แต่เพียงผู้เดียว ไม่ต้องปรึกษา หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากผู้อื่น คำตอบที่ได้จะเป็นคำตอบที่ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์จากผู้เรียนเพียงผู้เดียว

ขั้นที่ 2 ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้จับคู่ หรืออาจจะมากกว่า 2 คน แล้วช่วยกันคิดวิเคราะห์ หากคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนกำหนดให้ ผู้เรียนจะต้องสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และอภิปรายกับคู่ของตน และจะต้องช่วยเหลือ ดูแลซึ่งกันและกันตลอดการดำเนินกิจกรรม เพื่อให้ได้คำตอบที่เป็นเอกภาพในการนำมาเสนอต่อเพื่อนในชั้นเรียนเพื่ออภิปรายร่วมกันอีกครั้ง

ขั้นที่ 3 ในขั้นตอนสุดท้าย ผู้เรียนทุกคนจะได้รับฟังคำตอบของเพื่อน ๆ ในขั้นที่ได้จับคู่กันไปคิดวิเคราะห์ หากคำตอบ และอภิปรายกันมาแล้วเพื่อนำมาเสนอต่อทุกคน ผู้เรียนจะต้องมีการตอบสนองความคิดของตัวเองและคำตอบของเพื่อนร่วมชั้นทั้งหมด

อมรรัตน์ เตยหอม (2563) ได้เสนอการเรียนการสอนตามรูปแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ เมื่อได้รับโจทย์จากผู้สอนแล้วผู้เรียนจะต้อง 1) คิดวิเคราะห์และหาคำตอบด้วยตนเองเป็นลำดับแรก หลังจากนั้นผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์เพื่อหาคำตอบด้วยตนเองในขั้นแรกแล้วนั้น 2) ให้ผู้เรียนจับคู่และ 3) แลกเปลี่ยนความคิดเห็น สนทนากับคู่ของตนเอง เพื่อหาคำตอบที่เป็นเอกภาพให้มากที่สุด ก่อนนำมาอภิปรายในกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ขึ้น เมื่อผู้เรียนช่วยกันหาคำตอบกับคู่ของตนเองเรียบร้อยแล้วนั้น 4) ให้ผู้เรียนแต่ละคนนำคำตอบที่ได้มานำเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อให้เพื่อนร่วมชั้นช่วยกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อภิปรายร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่ดีและชัดเจนมากที่สุด

ทิศนา แชมมณี (2561) การเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ได้มีความหมายเพียงว่า มีการจัดให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้วให้งานและบอกผู้เรียนให้ช่วยกันทำงานเท่านั้น การเรียนรู้จะเป็นแบบร่วมมือได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญครบ 5 ประการ ดังนี้

(1) การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน (positive interdependence) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีความตระหนักว่าสมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญและความสำเร็จของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ในขณะเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ความสำเร็จของบุคคลและของกลุ่มขึ้นอยู่กับกันและกัน ดังนั้น แต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะเดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย เพื่อประโยชน์ร่วมกัน การจัดกลุ่มเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันนี้ทำได้หลายทาง เช่น การให้ผู้เรียนมีเป้าหมายเดียวกัน หรือให้ผู้เขียนกำหนดเป้าหมายในการทำงาน/การเรียนรู้ร่วมกัน (positive goal interdependence) การให้รางวัลตามผลงานของกลุ่ม (positive reward interdependence) การให้งานหรือวัสดุอุปกรณ์ที่ทุกคนต้องทำหรือใช้ร่วมกัน (positive resource interdependence) การมอบหมายบทบาทหน้าที่ในการทำงานร่วมกันให้แต่ละคน (positive role interdependence)

(2) การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (face to face promotive inter action) การที่สมาชิกในกลุ่มมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นปัจจัยที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในทางที่ช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย สมาชิกกลุ่มจะห่วงใย ใ้วางใจ ส่งเสริมและช่วยเหลือกันและกันในการทำงานต่าง ๆ ร่วมกัน ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

(3) ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability) สมาชิกในกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ และพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ไม่มีใครที่จะได้รับประโยชน์โดยไม่ทำหน้าที่ของตน ดังนั้น กลุ่มจึงจำเป็นต้องมีระบบการตรวจสอบผลงาน ทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม วิธีการที่สามารถส่งเสริมให้ทุกคนได้ทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ที่มีหลายวิธี เช่น การจัดกลุ่มให้เล็กเพื่อจะได้มีการเอาใจใส่กันและกันได้อย่างทั่วถึง การทดสอบเป็นรายบุคคล การสุ่มเรียกชื่อให้รายงาน ครูสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม การจัดให้กลุ่มมีผู้สังเกตการณ์ การให้ผู้เรียนสอนกันและกัน เป็นต้น

(4) การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (interpersonal and small-group skills) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จได้ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญ ๆ หลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพ ยอมรับ และใ้วางใจกันและกัน ซึ่งครูควรสอนและฝึกให้แก่ผู้เรียนเพื่อช่วยให้ดำเนินงานไป

(5) การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (group processing) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีการวิเคราะห์ทำกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มครอบคลุมการวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม การวิเคราะห์การเรียนรู้นี้เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงาน เพราะรู้ว่าจะได้รับข้อมูลป้อนกลับ และช่วยฝึกทักษะการรู้คิด (metacognition) คือสามารถที่จะประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป

สรุป ลักษณะสำคัญของการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดคือ เทคนิคการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เน้นให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่ม โดยในระหว่างการทำงานผู้เรียนจะมีการสื่อสาร ประเมิน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้และความคิดเห็น ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ทำงานสำเร็จ และกระบวนการสุดท้ายคือผู้เรียนจะนำคำตอบที่ตนเองได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อภิปรายร่วมกับคู่ของตนเองแล้วมานำเสนอ และอภิปรายร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ถือว่าเป็นการอภิปรายในกลุ่มที่ขนาดใหญ่ขึ้น และคำตอบที่ได้ออกมาจะเป็นคำตอบที่ผ่านการคิดวิเคราะห์ถึง 3 ชั้นด้วยกัน คือ คิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง คิดวิเคราะห์กับคู่ และสุดท้ายคือคิดวิเคราะห์ร่วมกันกับเพื่อนในชั้น เพราะฉะนั้น จะเป็นคำตอบที่มาจากความคิดของตัวเองและจากเพื่อนร่วมชั้นด้วย

2.3.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่สอดคล้องกัน โดยแบ่งขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) Think (คิด) 2) Pair (จับคู่) และ 3) Share (แบ่งปัน) สามารถสรุปได้ดังนี้ (Lyman, 1987)

(1) Think (คิด) ครูให้เวลานักเรียนสำหรับคิด (Time to think) กับคำถามหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยนักเรียนต้องอาศัยองค์ความรู้เดิมของตนเองและทักษะในการสืบค้นข้อมูล เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และหาคำตอบหรือทางออกที่เหมาะสมที่สุด

(2) Pair (จับคู่) หลังจากที่นักเรียนได้มีเวลาคิดและหาคำตอบให้ตัวเองแล้ว ครูก็ให้นักเรียนจับคู่และพูดคุยหรือเกี่ยวกับคำตอบของตัวเองและคำตอบของคู่ตัวเอง เพื่อให้คำตอบของทั้งคู่มีความเป็นเอกภาพมากขึ้นก่อนที่จะนำเสนอในชั้นเรียน

(3) Share (แบ่งปัน) นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยมีครูและเพื่อนร่วมห้องอภิปรายการนำเสนอของนักเรียน และแนะนำวิธีแก้ปัญหา โดยการแสดงความคิดเห็นร่วมกันในชั้นเรียนทั้งชั้น

มนต์ชัย เทียนทอง (2551) ให้รายละเอียดของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

(1) Think หมายถึง การให้ผู้เรียนแต่ละคนคิดไตร่ตรองจากคำถามที่ผู้สอนกำหนดให้

(2) Pair หมายถึง การให้ผู้เรียนจับคู่กันเพื่อแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนคำตอบซึ่งกันและกันในประเด็นปัญหาที่กำหนดไว้และหาข้อสรุปของคำตอบ

(3) Share หมายถึง การสรุปและอภิปรายผลการค้นหาคำตอบจากการจับคู่แล้วนำคำตอบมาแลกเปลี่ยนร่วมกันทั้งชั้นเรียน

นอกจากนี้ พรทิพย์ ดิษฐปัญญา (2563) ยังได้เสนอขั้นตอนการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดในการจัดกระบวนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

(1) Think (คิด) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะการคิดด้วยตนเองจากสถานการณ์ที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดขึ้น

(2) Pair (จับคู่) หมายถึง ขั้นตอนที่ทำให้ผู้เรียนจับคู่กันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมถึงการแลกเปลี่ยนวิธีคิดซึ่งกันและกัน เพื่อหาคำตอบหรือหาข้อสรุปของประเด็นหรือปัญหานั้น ๆ

(3) Share (แลกเปลี่ยน) หมายถึง ขั้นตอนที่ทำให้ผู้เรียนได้อภิปรายคำตอบร่วมกัน หาข้อสรุปของคำตอบที่ได้จากการคิดและแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยจะมีการให้ผู้เรียนได้นำเสนอในกลุ่ม จากนั้นจึงนำมาเสนอร่วมกันทั้งชั้นเรียน

สรุป วิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถทำได้ด้วยกัน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรกคือการคิด เป็นขั้นตอนแรกที่ทำให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบของตนเองจากสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ ขั้นตอนที่สองคือ การจับคู่ ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้จับคู่และหาคำตอบร่วมกับคู่ของตนเอง และในขั้นตอนสุดท้ายคือการแบ่งปันความคิด กล่าวคือ ผู้เรียนจะได้ออกมานำเสนอคำตอบของตนเองหน้าชั้นเรียน โดยมีครูและเพื่อนร่วมห้องช่วยกันอภิปรายและแนะนำวิธีการแก้ปัญหา

2.3.5 บทบาทของผู้เรียนในการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

บทบาทของผู้เรียนที่เรียนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนตามการสรุปขั้นตอนการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดในการจัดกระบวนการเรียนรู้ของพรทิพย์ ดิษฐปัญญา (2563) ดังนี้

ตารางที่ 2.5 แสดงบทบาทของผู้เรียนที่เรียนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่นำมาประยุกต์เข้ากับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	ลักษณะ	ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด
1. ขั้นนำ (Warm up/Lead in)	ผู้สอนดึงดูดความสนใจของผู้เรียนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ	
2. ขั้นให้ความรู้ (Presentation)	ผู้สอนให้ความรู้แก่ผู้เรียน	
3. ขั้นฝึก (Practice)	ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนหาคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น	นำขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาประยุกต์ใช้ในการทำกิจกรรมดังนี้ 1) Think (คิด) ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ หาคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดแต่เพียงผู้เดียว 2) Pair (จับคู่) ผู้เรียนได้จับคู่ 2 คน หรืออาจจะมากกว่า 2 คน แล้วช่วยกันคิดวิเคราะห์หาคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนกำหนดให้

ตารางที่ 2.5 (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตาม แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	ลักษณะ	ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ด้วย เทคนิคเพื่อนคู่คิด
		3) Share (แบ่งปัน) ผู้เรียนรับฟัง คำตอบของเพื่อน ๆ ในชั้น มี ตอบสนองความคิดของตนเอง และคำตอบของเพื่อนร่วมชั้น ทั้งหมด
4. ขั้นการใช้ภาษา (Production)	ผู้เรียนนำความรู้ที่เป็นคำศัพท์ ประโยค หรือวลีที่เรียนมาแล้ว มาฝึกใช้ในกิจกรรมหรือ สถานการณ์สมมติที่ผู้สอน สร้างขึ้น	
5. ขั้นสรุป (Wrap up)	ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการจัด กิจกรรมและหาข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางในการจัด กิจกรรมในครั้งถัดไป	

จากตารางที่ 2.5 สรุปได้ว่า บทบาทของผู้เรียนที่เรียนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) Think (คิด) 2) Pair (จับคู่) และ 3) Share (แบ่งปัน) ซึ่งทั้ง 3 ขั้นตอนนี้จะถูกนำมาประยุกต์เข้ากับ ขั้นตอนการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในขั้นที่ 3 คือ ขั้นฝึก (Practice) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนหาคำตอบจากโจทย์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น โดยในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือทัศนคติที่มีต่อโจทย์ที่ได้รับ จนเกิดเป็นการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติ และการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

2.3.6 ข้อดีและข้อจำกัดของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นการเรียนรู้ที่มีประโยชน์ ซึ่งสามารถใช้ได้กับทุกระดับชั้นและทุกวิชา เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการช่วยให้ผู้เรียนฝึกการคิดวิเคราะห์ขั้นสูง รวมทั้งช่วยให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนการสื่อสารความคิดของตนเองกับเพื่อนและครูตามที่ Lyman (1987) ได้กล่าวไว้ว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นหนึ่งในวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีข้อดีหลายประการ ดังนี้

2.3.6.1 ข้อดีของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

Lyman (1987) ได้กล่าวไว้ว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นหนึ่งในการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีข้อดีหลายประการ ดังนี้

- (1) เทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถจัดทำได้อย่างรวดเร็วและใช้เวลาเตรียมไม่มากนัก
- (2) เทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิคที่ทำให้ได้คำตอบอย่างชัดเจนมาก ๆ อีกวิธีหนึ่ง เพราะเป็นการคิดวิเคราะห์เพื่อหาคำตอบถึง 3 ชั้น โดยเริ่มจากตัวผู้เรียนที่หาคำตอบเพียงคนเดียวก่อน จากนั้นก็ช่วยกันหาคำตอบจากคู่ของตนเอง และลำดับสุดท้ายคือช่วยกันคิดวิเคราะห์กับเพื่อนร่วมชั้น จึงทำให้การอภิปรายในชั้นเรียนมีประสิทธิผลยิ่งขึ้น
- (3) ผู้เรียนมีโอกาสที่จะฝึกฝนเรียนรู้ทักษะการคิดในระดับที่สูงขึ้นจากเพื่อนของตนเองและได้รับความมั่นใจในตนเองมากขึ้นเมื่อออกไปรายงานความคิดเห็นยังชั้นเรียนทั้งหมด
- (4) ขั้นตอนของการจับคู่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจก่อนออกไปแบ่งปันคำตอบของตนเองในระดับกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น
- (5) ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสได้พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและได้อภิปรายคำตอบร่วมกัน
- (6) ผู้เรียนและผู้สอนมีโอกาสในการอภิปรายร่วมกันเป็นกลุ่ม
- (7) เทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถใช้กับทุกระดับชั้นเรียนและทุกขนาดของชั้นเรียน

สรุป เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นวิธีการสอนที่มีข้อดีหลายประการที่สามารถนำไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้ เช่น ผู้สอนสามารถวางแผนกิจกรรมและนำไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้ในทันที เนื่องจากเทคนิคการสอนนี้เป็นเทคนิคที่ไม่ต้องใช้เวลาในการเตรียมการมากนัก นอกจากนี้ยังเป็นเทคนิคการสอนที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์จากการปฏิบัติกิจกรรม ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้โดยธรรมชาติ จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ค่อนข้างอิสระ เนื่องจากผู้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันล้วนแต่เป็นเพื่อนร่วมชั้น ดังนั้น ผู้เรียนจะไม่เกิดความอึดอัดหรือไม่สบายใจในการสื่อสาร หรือแสดงความคิดเห็นในมุมมองของตนเองออกมา ซึ่งจะส่งผลดีต่อผลลัพธ์ในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก

2.3.6.2 ข้อจำกัดของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดมีดังนี้ (พรทิพย์ ดิษฐปัญญา, 2563)

- (1) ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ในช่วงแรกอาจจะใช้เวลาค่อนข้างมาก เนื่องจากผู้เรียนยังไม่คุ้นชินกับรูปแบบของการสอน และยังไม่ทราบว่าตนเองนั้นมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติอย่างไรในกระบวนการเรียนรู้
- (2) นักเรียนบางคนไม่กล้านำเสนอคำตอบของตนเอง เนื่องจากกลัวว่าคำตอบของตนจะเป็นคำตอบที่ผิด
- (3) ผู้สอนต้องคอยสังเกตผู้เรียน โดยเฉพาะในขณะที่จับคู่กัน ต้องพยายามจับคู่ให้ผู้เรียนที่เก่งอยู่กับผู้เรียนที่อ่อน และต้องคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ต้องคอยส่งเสริมนักเรียนที่ไม่ค่อยกล้าแสดงออก ไม่มีความมั่นใจ ให้กล้าที่จะพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนให้ได้มากที่สุด

(4) ผู้สอนต้องคอยสังเกตและให้ความช่วยเหลือผู้เรียนระหว่างการจัดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความเป็นไปของกระบวนการจัดการเรียนรู้ และเพื่อให้สำเร็จตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอน วางไว้

แม้ว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะมีข้อดีหลายประการ แต่ก็ยังมีข้อจำกัดที่ผู้สอนและผู้เรียนต้องคำนึงถึง หากจะนำเทคนิคนี้ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ดังนั้น หากตัดสินใจที่จะนำเทคนิคเพื่อนคู่คิดไปใช้ในการจัด กระบวนการเรียนการสอนแล้ว ผู้สอนต้องทำความเข้าใจในข้อดีและข้อจำกัดของเทคนิคการสอนนี้ให้ดี และ จัดกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด

2.4 ทักษะการสื่อสาร

มีนักการศึกษาหลายคนได้ศึกษา และให้ความหมายเกี่ยวกับการสื่อสารไว้ดังนี้

2.4.1 ความหมายและความสำคัญของการสื่อสาร

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2542) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่า “วิธีการ นำถ้อยคำ ข้อความหรือหนังสือ เป็นต้น จากบุคคลหนึ่งหรือสถานที่หนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งหรืออีก สถานที่หนึ่ง”

2.4.1.1 ความหมายของการสื่อสาร

เสรี วงศ์มณฑา (2553) การสื่อสารคือกระบวนการที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร เป็น กระบวนการที่สร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน

การสื่อสาร (Communication) เป็นกระบวนการสื่อสารแบบสองทาง (Two-way communication) ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาโดยตั้งใจ (รู้ตัว) และไม่ตั้งใจ (ไม่รู้ตัว) จะเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล 2 บุคคลขึ้นไป ได้แก่ ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ถือว่าเป็นกระบวนการในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่ม หรือสังคม (การพัฒนาทักษะการสื่อสาร Communication, ม.ป.ป.)

การสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อส่งสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์สูงสุดก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารต้องเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ เพื่อให้ผู้รับสารเกิดการตอบสนองตามวัตถุประสงค์นั้น ๆ (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร, 2556)

กรธนา โพธิ์เต็ง (2558) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นการถ่ายทอดสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารเพื่อให้ ผู้รับสารเกิดการตอบสนองด้วยการแสดงกิริยาอาการหรือการให้ข้อมูลย้อนกลับตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ด้วย การใช้ระบบสัญลักษณ์ เช่น ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา เหมาะกับบุคคลและกาลเทศะในการสื่อสาร

สรุป การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการที่เป็นการถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ผ่านการ ใช้ภาษา ถ้อยคำ ข้อความ หรือหนังสือ การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อผู้รับสารเข้าใจตามวัตถุประสงค์ ของผู้ส่งสาร และเข้าใจว่าผู้ส่งสารต้องการจะสื่อความหมายในเรื่องใด และผู้ส่งสารจะต้องใช้ภาษาให้ถูกต้อง และเหมาะสมกับบุคคล

2.4.1.2 ความสำคัญของการสื่อสาร

ประมธ สตะเวทิน (2546) และ บุญศรี ปราบณศักดิ์ (2534) ได้อธิบายความสำคัญของการสื่อสารไว้ 5 ด้าน ดังนี้

(1) การสื่อสารเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้คนในสังคมมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น ช่วยสร้างกฎระเบียบ กฎเกณฑ์ในสังคม และเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นก็จะต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดให้แก่บุคคลที่อยู่ในสังคมเดียวกัน

(2) ชีวิตประจำวัน ในการดำรงชีวิตจำเป็นต้องมีการสื่อสาร เพื่อให้ผู้คนสามารถดำรงชีวิตได้ด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน

(3) การสื่อสารมีความสำคัญต่อด้านเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการทำธุรกิจ การค้าอุตสาหกรรม หรือเทคโนโลยีต่าง ๆ เมื่อมีการผลิตเกิดขึ้นจำเป็นต้องอาศัยการสื่อสาร ตั้งแต่การบริหาร การผลิตและกระบวนการต่าง ๆ เพื่อให้ดำเนินการจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนการประชาสัมพันธ์ การตลาด เป็นต้น การสื่อสารที่ดีจะช่วยให้ทุกกระบวนการที่เกี่ยวข้องมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

(4) ความสำคัญต่อการปกครอง ผู้ปกครอง และผู้ถูกปกครองต้องมีกฎหมาย กฎเกณฑ์ การอยู่ร่วมกัน การสื่อสารเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ประชาชนได้แสดงออกถึงมติของตน เพื่อให้รัฐหรือผู้ปกครองได้ทราบและนำเอาประชามติเหล่านั้นเป็นพื้นฐานในการกำหนดนโยบาย หรือแนวทางการปกครอง

(5) ความสำคัญต่อการเมืองระหว่างประเทศ มนุษยชาติมีมากมายหลายเผ่าพันธุ์ มีการรวมกลุ่มด้านอุดมการณ์ทางการเมือง ความมั่นคง การทหาร และเศรษฐกิจ ฯลฯ เกิดเป็นประเทศขึ้น ประเทศต่าง ๆ ในโลกต้องอยู่ร่วมกัน พึ่งพากัน และมีผลกระทบต่อกันเหมือนกับระดับบุคคล ฉะนั้น การสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้พลโลกอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

จิราวรรณ ยิ้มปลื้ม (2561) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารระหว่างกลุ่ม การสื่อสารในองค์กร หรือการสื่อสารมวลชน โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือ เพื่อให้เกิดการรับรู้ ความเข้าใจ แลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก ข้อเท็จจริง รวมถึงการกระทำต่าง ๆ ของคนในสังคม เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันของคนในสังคม

สรุป การสื่อสารมีความสำคัญหลายด้าน โดยเฉพาะในด้านของการใช้ชีวิตประจำวัน เพื่อให้การดำรงชีวิตเป็นไปอย่างราบรื่นและเพื่อให้ผู้คนสามารถติดต่อและเข้าใจซึ่งกันและกันได้ นอกจากการสื่อสารจะมีความสำคัญในด้านการใช้ชีวิตประจำวันแล้วนั้น การสื่อสารยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มีกฎระเบียบกฎเกณฑ์มากขึ้น กล่าวคือ เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ก็จำเป็นต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือช่วยให้ทุกคนมีความเข้าใจตรงกัน นอกจากนี้ การสื่อสารยังมีความสำคัญในด้านเศรษฐกิจ เช่น การทำธุรกิจ การค้า อุตสาหกรรม สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยการสื่อสารในทุกกระบวนการ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การสื่อสารยังมีความสำคัญในด้านการปกครอง การเมืองอีกด้วย

2.4.1.3 องค์ประกอบของการสื่อสาร

การสื่อสารของมนุษย์มีองค์ประกอบพื้นฐานหลักอยู่ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ผู้ส่งสาร (Sender) สาร (Message) ช่องทางการสื่อสารหรือสื่อ (Channel) และผู้รับสาร (Receiver) โดยมีรายละเอียดดังนี้ (การสื่อสารเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น Communication in Rural Development, ม.ป.ป.)

(1) ผู้ส่งสาร (Sender) คือ ผู้เริ่มต้นของการสื่อสาร ซึ่งเมื่อเริ่มต้นการสื่อสารแล้วนั้น ผู้ส่งสารจะเริ่มแปลสารให้อยู่ในรูปของสัญลักษณ์ที่มนุษย์คิดสร้างขึ้นแทนส่วนที่ต้องการจะสื่อ ซึ่งได้แก่ ภาษา (ภาษาพูด ภาษาเขียน หรือวจนภาษา) และอากัปกิริยาท่าทางต่าง ๆ (อวัจนภาษา) สารที่ถูกแปลออกมานี้จะถูกส่งไปยังผู้รับสารผ่านช่องทางการติดต่อทางใดทางหนึ่ง

(2) สาร (Message) คือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นจากผู้ส่งสาร เป็นสิ่งที่ผู้ส่งสารแปลออกมาในรูปของสัญลักษณ์หรือภาษาเพื่อส่งไปให้ผู้รับสาร สารมีหน้าที่คือทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารเกิดความเข้าใจตรงกันในเรื่องที่คุณต้องการให้ผู้รับสารรับรู้ เข้าใจหรือมีปฏิกิริยาตอบสนอง

(3) ช่องทางการสื่อสารหรือสื่อ (Channel) คือ พาหนะที่จะนำพาข่าวสาร หรือเรื่องราวต่าง ๆ จากผู้ส่งสารส่งไปยังผู้รับสาร โดยช่องทางการสื่อสารหรือสื่อมีหลายลักษณะ เช่น สื่อธรรมชาติ สื่อมนุษย์ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

(4) ผู้รับสาร (Receiver) คือ ผู้ที่อยู่ในขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการสื่อสาร ผู้รับสารจะเป็นคนบอกว่าการสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จหรือไม่ โดยที่ผู้รับสารจะมีบทบาทขั้นพื้นฐาน 2 ประการ คือ 1) การรู้ความหมายตามเรื่องราวที่ผู้ส่งสารส่งผ่านสื่ออย่างใดอย่างหนึ่งมาถึงตน 2) การแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อผู้ส่งสาร หากว่าผู้รับสารไม่สามารถรับรู้หรือมีปฏิกิริยาต่อสารที่ผู้ส่งสารส่งมานั้น ถือว่าการสื่อสารนั้นไม่ประสบความสำเร็จ

วิจิตร อวระกุล (2541) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญของการสื่อสาร โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

(1) ความน่าเชื่อถือ (Credibility) การสื่อสารจะได้ผลนั้น ต้องมีความเชื่อถือในเรื่องของผู้ให้ข่าวสาร แหล่งข่าว เพื่อให้เกิดความมั่นใจหรือเต็มใจรับฟังข่าวสารนั้น

(2) ความเหมาะสม (Context) การสื่อสารที่ดีต้องมีความเหมาะสมกลมกลืนกับวัฒนธรรมของสังคม เครื่องมือสื่อสารนั้นเป็นเพียงสิ่งประกอบ แต่ความสำคัญอยู่ที่ท่าที ท่าทาง ภาษา คำพูดที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมสังคม หมู่ชน หรือสภาพแวดล้อมนั้น ๆ เช่น การยกมือไหว้ เป็นต้น สำหรับสังคมไทยย่อมเหมาะสมกว่าการจับมือ หรือการจับมือของชาวต่างชาติย่อมเหมาะสมกว่าการไหว้ของคนไทย

(3) เนื้อหาสาระ (Content) ข่าวสารที่ดีจะต้องมีความหมายสำหรับผู้รับ มีสาระประโยชน์แก่กลุ่มชน หรือมีสิ่งที่เขาจะได้ผลประโยชน์ จึงน่าสนใจ บางครั้งสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มชนกลุ่มหนึ่ง แต่อาจจะไม่มีสาระสำหรับคนบางกลุ่ม ในเรื่องนี้จึงต้องพิจารณากลุ่มเป้าหมายด้วย

(4) บ่อยและสม่ำเสมอต่อเนื่องกัน (Continuity and Consistency) การสื่อข่าวสารจะให้ผลต้องส่งบ่อย ๆ ติดต่อกัน หรือมีการย้ำหรือซ้ำเพื่อเตือนความทรงจำ หรือเปลี่ยนทัศนคติ และมีความสม่ำเสมอ

(5) ช่องทางข่าวสาร (Channel) ข่าวสารจะเผยแพร่ได้นั้นจะต้องส่งให้ถูกช่องทางของการสื่อสารนั้น ๆ โดยมองหาช่องทางที่เปิดรับข่าวสารที่เราจะส่งและส่งถูกสายงาน กรม กอง หน่วย หรือโดยวิทยุ

โทรศัพท์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ส่งถึงตัวบุคคลโดยตรงจะรวดเร็วกว่า หรือส่งที่บ้านได้รับเร็วกว่าการส่งไปให้ที่ทำงาน เราควรเลือกช่องทางที่ได้ผลเร็วที่สุด

(6) ความสามารถของผู้รับข่าวสาร (Capability of Audience) การสื่อสารที่ถือว่าได้ผลนั้น ต้องใช้ความพยายาม หรือแรงงานน้อยที่สุด การสื่อสารจะง่ายและสะดวกก็ขึ้นอยู่กับความสามารถ ในการรับของผู้รับ ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น สถานที่ โอกาส ความรู้พื้นฐานที่จะช่วยให้เข้าใจ เป็นต้น

(7) ความแจ่มแจ้งของข่าวสาร (Clarity) ข่าวสารต้องง่าย ใช้ภาษาที่ผู้รับเข้าใจ คือใช้ภาษาของเขา ศัพท์ที่ยากและสูงไม่มีประโยชน์ ควรตัดออกให้หมดให้ชัดเจน เข้าใจง่าย มีความมุ่งหมายเดียว อย่าให้คลุมเครือหรือมีความหมายหลายแง่ หรือตกหล่นข้อความบางตอนที่สำคัญไป

จากการศึกษาองค์ประกอบของการสื่อสาร สามารถสรุปได้ว่า การสื่อสารยังมีองค์ประกอบสำคัญใหญ่ ๆ อยู่ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ผู้ส่งสาร เป็นผู้เริ่มต้นในการสื่อสารเป็นผู้แปลสารให้อยู่ในลักษณะที่เราต้องการจะสื่อสารออกไป อาจจะเป็นการสื่อสารทางภาษาหรืออากัปกริยาต่าง ๆ 2) สาร เป็นเรื่องราวหรือข้อความที่ผู้ส่งสารต้องการส่งไปยังผู้รับสาร 3) ช่องทางการสื่อสารหรือสื่อ เป็นพาหนะที่จะนำพาข่าวสารหรือเรื่องราวต่าง ๆ ส่งไปยังผู้รับสาร สื่อนี้จะมีหลากหลายรูปแบบ อาจจะเป็นสื่อธรรมชาติ สื่อที่เป็นมนุษย์ สื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อทางอิเล็กทรอนิกส์ เช่น การพูดคุยกันต่อหน้า การพูดคุยกันทางโทรศัพท์ การพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ต การส่งจดหมายติดต่อกัน การส่งอีเมล เป็นต้น และสุดท้าย 4) ผู้รับสาร ผู้รับสารจะเป็นผู้ที่กำหนดว่าการสื่อสารนั้น ๆ ประสบความสำเร็จหรือไม่ เพราะถ้าหากผู้รับสารไม่เข้าใจ ไม่รับรู้วัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารก็ถือว่าการสื่อสารนั้นไม่ประสบความสำเร็จ และสุดท้ายผู้ส่งสารยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญก่อนที่จะทำการส่งสารไปยังอีกบุคคลหนึ่งด้วย

2.4.2 ประเภทของทักษะการสื่อสาร

คณะอาจารย์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551) ได้แบ่งประเภทของภาษาที่มนุษย์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อให้คนในสังคมเข้าใจซึ่งกันและกัน สามารถจำแนกตามสัญลักษณ์ที่แสดงออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

(1) ภาษาที่ใช้ถ้อยคำหรือวจนภาษา (Verbal Communication) หมายถึง ถ้อยคำ คือ เสียงพูดหรือเขียนที่มนุษย์ตกลงกันเพื่อให้ทำหน้าที่แทนมโนภาพของสิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์ด้วยกันสามารถรับรู้ได้ทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ ทางตา หู จมูก ลิ้น และกาย

(2) ภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำหรืออวจนภาษา (Non-Verbal Communication) อวจนภาษา คือ กริยาอาการต่าง ๆ ที่ปรากฏออกมาทางร่างกายของมนุษย์และสามารถสื่อความหมายได้ สามารถเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กายภาษา (Body Language)

ปัทมา สายสะอาด (2551) ก็ยังกล่าวว่า มนุษย์แต่ละคนมีการรับรู้ทางด้านภาษาที่ไม่เท่ากัน ดังนั้น เพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ จำเป็นต้องใช้การสื่อสารหลาย ๆ ประเภท โดยสามารถจำแนกประเภทของการสื่อสารออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

(1) ภาษาท่าทาง (Body Language หรือ Non-verbal Language) เป็นภาษาที่ใช้ร่างกายในการถ่ายทอดให้ผู้อื่นรับรู้ในสิ่งที่ตนต้องการจะสื่อสาร โดยผู้รับ ผู้ส่ง อาจตีความหมายไม่เหมือนกันก็ได้

(2) ภาษาพูด (Verbal Language) เป็นภาษาที่มีความจำกัดและทำให้ไขว่ไขว่ได้มากพอกับภาษาท่าทาง เพราะภาษาพูดของแต่ละภาคในประเทศไทยก็มีสำเนียงและความหมายที่แตกต่างกัน

(3) ภาษาเขียน (Written Language) เป็นภาษาที่มีความบกพร่องในการสื่อสารน้อยที่สุด แต่ต้องระวังในเรื่องของการสะกดคำ การสะกดการันต์ เว้นวรรคตอน โดยเฉพาะหากเป็นสิ่งที่ต้องถูกบันทึก ถูกพิมพ์ไว้เป็นหลักฐานและแจกจ่ายออกไป ผู้เขียนต้องมีความระมัดระวังให้มากที่สุด

(4) ภาษาภาพ (Picture Language) เป็นการอธิบายเรื่องราวหรือข่าวสารผ่านการใช้รูปภาพเป็นช่องทางในการสื่อสาร

เบญจวรรณ แจ่มจำรูญ (2557) กล่าวว่า รูปแบบของการสื่อสารตามทิศทางของการสื่อสารสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

(1) การสื่อสารทางเดียว (One-Way Communication) เป็นการส่งข่าวสารหรือการสื่อความหมายไปยังผู้รับแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยที่ผู้รับไม่สามารถมีการตอบสนองในทันที (Immediate response) ให้ผู้ส่งทราบได้ แต่อาจจะมีปฏิกริยาสนองกลับ (Feedback) ไปยังผู้ส่งภายหลังได้ การสื่อสารในรูปแบบนี้จึงเป็นการที่ผู้รับไม่สามารถมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันได้ทันที จึงมักเป็นการสื่อสารโดยอาศัยสื่อมวลชน เช่น การฟังวิทยุหรือการชมโทรทัศน์ เป็นต้น

(2) การสื่อสารสองทาง (Two-way Communication) เป็นการสื่อสารหรือการสื่อความหมายที่ผู้รับมีโอกาสตอบสนองมายังผู้ส่งได้ในทันที โดยที่ผู้ส่งและผู้รับอาจจะอยู่ต่อหน้ากันหรือคนละสถานที่ก็ได้ แต่ทั้งสองฝ่ายจะสามารถมีการเจรจาหรือการโต้ตอบกันไปมา โดยที่ต่างฝ่ายต่างผลัดกันทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับในเวลาเดียวกัน เช่น การพูดโทรศัพท์ การประชุม เป็นต้นอย่างไรก็ตาม ด้วยศักยภาพของเทคโนโลยีในปัจจุบัน เช่น คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต การสื่อสารสองทางสามารถเกิดขึ้นได้โดยไม่จำเป็นต้องเกิดระหว่างบุคคลเท่านั้น แต่อาจเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคลกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ก็ได้ และการตอบสนองก็ไม่จำเป็นต้องกระทำในทันที

สรุป การสื่อสารแบ่งได้หลายประเภท ตั้งแต่ลักษณะของการสื่อสาร ทิศทางของการสื่อสาร ได้แก่

1) วจนภาษา เป็นภาษา ถ้อยคำ เสียงพูด หรือการเขียนที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อสื่อสารให้มนุษย์ด้วยกันสามารถรับรู้ได้ ส่วนภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำหรือ 2) อวจนภาษา คือ การใช้ร่างกาย กริยาอาการที่แสดงออกมาเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจได้ หรือที่เราเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ภาษาทางกาย นั่นเอง

2.4.3 ทักษะการฟัง

2.4.3.1 ความหมายของการฟัง

พิศพิมล ชื่นชม (2554) กล่าวว่า การฟัง คือ ปัจจัยป้อนเข้าหรือความสามารถในการรับรู้สิ่งที่ได้ฟัง มีความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ และเมื่อผู้ฟังเข้าใจก็จะสามารถแสดงออกมาทางคำพูดได้ โดยการฟังที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพนั้นจะขึ้นอยู่กับผู้ฟังว่าจะมีความตั้งใจ การรับรู้ทางภาษา การเรียบเรียง ตีความ และสื่อสารออกมาได้มากน้อยเพียงใด

นอกจากนี้ สุจินต์ หนูแก้ว (2554) ยังให้ความหมายของทักษะการฟังไว้ว่า เป็นกระบวนการรับรู้ที่เกิดจากการได้ยินและตีความหมายโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้ฟังต้องมีความสนใจและ

พิจารณาคัดสรรสาระที่ได้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์นั้น ๆ แต่ทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจมีกระบวนการที่ซับซ้อนกว่า ผู้ฟังต้องใช้กระบวนการทางปัญญาในการทำความเข้าใจข้อมูลที่ได้ฟัง โดยผู้ฟังต้องมีความรู้ทั้งทางด้านภาษาศาสตร์ อันได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความหมาย และโครงสร้างข้อความ รวมทั้งความรู้ที่ไม่ใช่ภาษาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับหัวเรื่อง บริบท และความรู้ทั่วไป ซึ่งเป็นความรู้เชิงมโนทัศน์ของผู้ฟัง ความรู้เชิงมโนทัศน์นี้จะช่วยให้ผู้ฟังสร้างความรู้ขึ้นมาใหม่จากการบูรณาการความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ที่ได้ฟัง นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยด้านจิตใจ สภาพแวดล้อม สถานภาพทางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ล้วนมีผลต่อความเข้าใจในการฟัง

Shafiro (2003) กล่าวว่า การฟังคือการแสดงถึงความเอาใจใส่ เป็นหนทางที่นำไปสู่ความรอบรู้ที่หลากหลาย ในขณะที่เรากำลังฟัง เราจะหยุดใช้กระบวนการตัดสินใจของตนเองชั่วคราว แล้วสงบนิ่งเพื่อพร้อมรับข้อมูลจากผู้พูด

Underwood (1989) กล่าวว่า การฟังหมายถึง การที่ผู้ฟังให้ความสนใจและความพยายามเพื่อที่จะเข้าใจในสิ่งที่กำลังรับฟัง รวมไปถึงพยายามเข้าใจความหมายตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารด้วย

Widdowson (1983) กล่าวว่า การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจว่า ประโยคแต่ละประโยคมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และเข้าใจถึงหน้าที่ของประโยคนั้น ๆ ในการสื่อสาร

สรุป การฟัง คือ ปัจจัยที่รับเข้าไปเพื่อแสดงการรับรู้ของผู้ฟัง โดยจะต้องมีความใส่ใจ ความพยายามที่จะเข้าใจเนื้อหาจากผู้ส่งสาร ผู้ฟังยังต้องมีความรู้ในทางด้านภาษาศาสตร์และไม่ใช่ภาษาศาสตร์ เพื่อที่จะเข้าใจถึงการทำงาน ความสัมพันธ์ และหน้าที่ของประโยคที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อสารออกมาอีกด้วย

2.4.3.2 ความสำคัญของการฟัง

พิศพิมล ชื่นชม (2554) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะสำคัญในชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าการที่จะสื่อสารออกไปนั้นจำเป็นต้องฟังให้เข้าใจก่อน การฟังจึงถือเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ

Doff (1991) อธิบายว่าความสำเร็จในการสนทนานั้น ผู้ฟังจะต้องเข้าใจความหมายของผู้พูดก่อน ดังนั้น นักเรียนจึงต้องฝึกทักษะการฟังให้มาก โดยเฉพาะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ จะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดีและสามารถพูดได้

Rubin (1987) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า ทักษะการฟังเป็นพื้นฐานสำคัญของนักเรียน เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนนั้นเริ่มต้นจากการฟังก่อน แล้วจึงพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ภาษาในทักษะอื่น ๆ ซึ่งหากนักเรียนมีปัญหาในด้านทักษะการฟัง อาจส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาไม่ประสบความสำเร็จ

สรุปได้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวันของผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะเป็นทักษะสำคัญที่จะเชื่อมโยงและส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาในทักษะด้านอื่น ๆ โดยผู้พูดสามารถวัดความสำเร็จทักษะการฟังของผู้ฟังได้จากการโต้ตอบหรือแสดงความคิดเห็นที่แสดงออกมาในระหว่างการสื่อสารของผู้ฟัง

2.4.4 ทักษะการพูด

2.4.4.1 ความหมายของการพูด

ศิริรัตน์ กลยะณี (2558) กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูดเพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟังโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้า แววตา และ กิริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจ และตอบสนองต่อสารที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง

ภัทรกร บุญศรี (2562) การใช้ความสามารถทางด้านภาษา ท่าทาง และความรู้สึกที่จะผสมผสาน เข้าด้วยกันเพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงอากัปกิริยาประกอบการพูด ให้ถูกต้อง เหมาะสมกับโอกาส และวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีนิยมของสังคมด้วย

Hiamer (2001) กล่าวว่า การพูด เป็นทักษะที่มีความยากกว่าทักษะการรับสาร เนื่องจากทักษะ การพูดสัมพันธ์กับเวลาที่เกิดขึ้นจริง และการพูดจะสัมพันธ์ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่าง น้อยสองคนขึ้นไป

Bailey (2006) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง ความสามารถในการอธิบายหรือแสดงออกซึ่ง ความคิดหรือข้อมูลของผู้พูด โดยอาศัยความสามารถในการออกเสียง การเลือกใช้คำ การใช้โครงสร้างประโยค ที่เหมาะสม และความสามารถในการส่งสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

สรุป การพูดคือความสามารถในการใช้ภาษา ผ่านความรู้สึก กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดไปยังผู้ฟัง การพูดถือเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสาร โดยมีจุดมุ่งหมายคือส่งสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลไปยังผู้ฟังเพื่อให้เกิด ความเข้าใจไปในทางเดียวกัน

2.4.4.2 ความสำคัญของการพูด

Louma (2004) ได้ระบุถึงองค์ประกอบสำคัญในภาษาพูดไว้ว่ามีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- (1) ในภาษาพูดต้องมีชุดความคิดของผู้พูดปรากฏอยู่
- (2) ภาษาพูดอาจมีการวางแผนมาก่อนล่วงหน้า เช่น การบรรยาย หรือไม่ได้วางแผนมาก่อน ล่วงหน้า เช่น การสนทนา ก็ได้
- (3) ในภาษาพูดจะปรากฏคำที่กำกวมหรือเฉพาะเจาะจงมากกว่าภาษาเขียน
- (4) ในภาษาพูดจะมีวลี คำเชื่อมความ คำสร้อยปรากฏอยู่
- (5) มีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง
- (6) ภาษาพูดมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ สถานภาพของผู้พูด วัตถุประสงค์ของการ พูด และบริบทการพูด

ในการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น Harmer (2001) นำเสนอองค์ประกอบที่สำคัญที่สัมพันธ์กับตัว ภาษาไว้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่

- (1) การออกเสียงที่มีความต่อเนื่อง ผู้ที่จะพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น นอกจาก ต้องมีความสามารถในการสร้างหน่วยคำแล้ว ยังต้องสามารถเชื่อมโยงหน่วยเสียงเข้าด้วยกัน ในการเชื่อมโยง หน่วยเสียงให้มีความต่อเนื่องกันนั้น เสียงบางเสียงจะกลืนกัน เสียงบางเสียงจะหายไป เสียงบางเสียงจะ

เชื่อมต่อกัน และเสียงบางเสียงจะแผ่วไป ผู้สอนจึงไม่ควรมองข้ามและต้องออกแบบบทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงที่มีความต่อเนื่อง

(2) วิธีการออกเสียง ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จะเปลี่ยนระดับเสียงและการเน้นคำ ปรับระดับความดังเบาของเสียงและความเร็วในการพูด และใช้ภาษาท่าทางเพื่อประกอบการพูดและแสดงความรู้สึก ผู้เรียนภาษาอังกฤษจึงควรได้ฝึกการออกเสียงดังกล่าวเพื่อให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพ

(3) คำศัพท์และไวยากรณ์ การพูดโต้ตอบในสถานการณ์หนึ่ง ๆ จำเป็นต้องใช้วลีและคำศัพท์ ผู้สอนจึงควรสอนวลีหลาย ๆ กลุ่มที่ผู้พูดสามารถนำไปใช้ได้สถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การแสดงความคิดเห็นด้วยหรือคัดค้าน การแสดงความประหลาดใจ ตกใจ และการอนุญาต เป็นต้น เมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสพูดในสถานการณ์จริง เช่น การสัมภาษณ์งาน ผู้เรียนก็สามารถนำวลีเหล่านั้นมาใช้ประกอบการพูดของตนเอง

(4) ภาษาเพื่อการต่อรอง การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับภาษาที่เราใช้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจกระจ่างหรือเพื่อให้ผู้พูดอธิบายเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจมากขึ้น ภาษาเหล่านี้ผู้สอนสามารถสอนหรือยกตัวอย่างให้ผู้เรียนได้เห็น จะได้สามารถนำภาษาเหล่านั้นไปใช้ในการพูดในสถานการณ์จริง นอกจากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวภาษาแล้ว ผู้พูดควรต้องมียุทธศาสตร์ประกอบภายในและองค์ประกอบทางสังคมรวมอีก 3 องค์ประกอบ ได้แก่

(1) กระบวนการประมวลผลภาษา ผู้พูดที่ถือว่ามีประสิทธิภาพจะมีความสามารถในการประมวลผลภาษาภายในสมองของตนเอง และเรียงลำดับภาษาอย่างเหมาะสมเพื่อที่จะทำให้อารมณ์ที่ส่งออกมา นั้นเป็นที่เข้าใจได้และสื่อความหมายตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด กระบวนการประมวลผลภาษาเกี่ยวข้องกับ การเรียกคืนข้อมูลประเภทคำและวลีจากความทรงจำ และนำมาจัดเรียงให้เหมาะสมทั้งทางด้านสัดส่วนคำและรูปภาษา ผู้สอนจึงต้องฝึกให้ผู้เรียนรู้จักพัฒนากระบวนการประมวลผลภาษาอังกฤษอยู่อย่างสม่ำเสมอ

(2) การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ในการพูดแต่ละครั้งต้องสัมพันธ์กับบุคคลอย่างน้อยสองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพจึงต้องอาศัยทักษะการฟังที่ดี อาศัยความเข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง และความรู้ทางด้านภาษาที่เพียงพอจะรู้ว่าจะต้องแลกเปลี่ยนบทบาท

(3) การประมวลผลข้อมูลอย่างทันท่วงที นอกเหนือไปจากความเข้าใจในความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว เราจำเป็นต้องสามารถประมวลผลข้อมูลได้ทันทีทันใดที่เราได้รับฟังข้อมูลนั้น แต่หากเราใช้เวลาในการประมวลผลข้อมูลยิ่งมีโอกาสนี้การสื่อสารจะขาดประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้พูดพึงระลึกไว้เสมอว่าการตอบสนองแบบฉับพลันนั้นมีความเกี่ยวข้องกับด้านวัฒนธรรมอยู่มาก

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูด ประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก 2 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านภาษาและองค์ประกอบด้านกระบวนการประมวลผล

นอกจากนี้ ดวงเดือน แสงชัย และคณะ (2557) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของทักษะการฟังและทักษะการพูดไว้ว่า การฟังและการพูดเป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่กันไปอยู่เสมอ เมื่อมีการพูดเกิดขึ้นย่อมจะเกิดการฟังตามมา ซึ่งจะสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า หากมีการสอนทักษะใดทักษะหนึ่งย่อมจะเกิดอีกทักษะหนึ่งแทรกไปในตัว ดังนั้น ทักษะการฟังและทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สามารถฝึกพร้อมกันได้ เพราะนอกจากจะเกิดประโยชน์ในเรื่องของเวลาแล้ว ทั้งสองทักษะยังสามารถส่งเสริมซึ่งกันและกันได้อีกด้วย

2.4.5 การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสาร

การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารมีหลายวิธี และเกณฑ์ในการให้คะแนนก็แตกต่างกันออกไป มีผู้วิจัยที่ได้กำหนดเกณฑ์ในการประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการสื่อสารไว้ ดังนี้

Oller (1979) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการสื่อสารไว้ 5 ประการ ได้แก่

- (1) ความคล่องในการพูด
- (2) การออกเสียง
- (3) การพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
- (4) การออกเสียงหนักเบามีการใช้เสียงสูงต่ำ
- (5) การสื่อความหมาย

Carroll (1982) ได้ให้แนวทางการให้คะแนนการสื่อสารไว้ดังนี้

- 5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด
- 4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้เมื่อถามต่อ
- 3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบมีความลังเล ไม่ตอบทันที
- 2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่แก้ไขให้ถูกต้องได้
- 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไขได้บ้าง
- 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

Taylor (1996) แบ่งความสามารถในการสื่อสารออกเป็น 4 ด้าน กำหนดให้แต่ละด้านมีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนแก่ผู้สอบในหัวข้อต่อไปนี้

- (1) ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติมีความสัมพันธ์ของข้อความและการหยุดระหว่างพูด
- (2) ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์
- (3) ขอบเขต มีวงคำศัพท์และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับที่ดำเนินการสื่อสารจนจบ
- (4) การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด การใช้เสียงสูงต่ำและระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

อัจฉรา วงศ์ไธธร (2544) กล่าวถึงหลักการประเมินผลการสื่อสารภาษาอังกฤษว่าจะต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

- (1) การออกเสียงชัดเจน รวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
- (2) ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดและผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพ
- (3) ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสมและความหมายถูกต้อง
- (4) โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้อง
- (5) การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อความหมาย

- (6) การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
- (7) การสรุปประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้
- (8) การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

วิธีการวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารนั้น สามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ และผู้สอนควรคำนึงถึงการกำหนดเกณฑ์การประเมินต้องเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน และควรประเมินในสภาพจริงเพื่อให้ทราบถึงประสิทธิภาพของการสอน หรือวิธีการสอนที่นำไปใช้ในชั้นเรียน สามารถทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนามากน้อยเพียงใด เพื่อนำมาพัฒนาและปรับปรุงการสอนของครูผู้สอนสืบต่อไป (วารางคณา เค้าอัน, 2560)

สรุป วิธีการวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารมีหลายวิธี ผู้สอนจะต้องออกแบบหรือเลือกใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลที่เหมาะสมกับผู้เรียนของตนเอง โดยอาจจะใช้การพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นตัวตัดสินใจ และเมื่อเลือกเกณฑ์ในการประเมินแล้วก็ดำเนินการประเมินผล ผู้สอนจะต้องดำเนินการประเมินผลตามสภาพจริงของผู้เรียน เพื่อที่จะได้ทราบผลที่เป็นจริงว่าผู้เรียนมีพัฒนาการมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นข้อมูลในการนำไปแก้ไขและปรับปรุงการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนเป็นลำดับต่อไป

2.4.6 การสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินทักษะการสื่อสาร

การสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูด O'Sullivan (2012) กล่าวว่าควรพิจารณาถึงปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

- (1) การออกแบบแบบทดสอบ

ผู้สอนสามารถใช้รูปแบบการสอบย่อย ดังต่อไปนี้

1.1 การสัมภาษณ์ตัวต่อตัว เป็นวิธีดั้งเดิมที่จะประเมินความสามารถในการพูดได้ง่ายที่สุด แต่ก็มีข้อเสียคือ ผู้ประเมินอาจได้รับผลกระทบจากปัจจัยด้านอื่น เช่น การแสดงออกในอดีตของผู้เรียน หรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมินกับผู้รับการประเมิน เป็นต้น

1.2 การพูดคนเดียว เป็นการให้ผู้เรียนพูดตามประเด็นที่กำหนดให้โดยมีโอกาสและเวลาในการเตรียมตัว

1.3 การสนทนากลุ่มย่อย เป็นการประเมินการพูดจากการสนทนาเป็นกลุ่มในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง จนได้ข้อสรุปหรือการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาจากการสนทนากลุ่มนั้น

1.4 การบันทึกการตอบสนองสิ่งเร้า เมื่อผู้พูดพูดเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะมีการบันทึกข้อมูลเก็บไว้ ซึ่งการบันทึกเสียงจะอยู่ในรูปแบบใดก็ได้ แต่โดยปกติมักเกิดขึ้นในห้องปฏิบัติการทางภาษา

- 1.5 การประเมินตนเอง เพื่อนประเมิน และครูผู้สอนประเมิน

- (2) ประเภทของแบบทดสอบ

ผู้สอนสามารถเลือกประเภทของแบบทดสอบได้จากรายการต่อไปนี้

- 1.1 การคิดออกเสียง
- 1.2 การลอกเลียนคำพูด
- 1.3 การนำเสนอด้วยวาจา

1.4 การถ่ายโอนข้อมูล

1.5 การแสดงบทบาทสมมติ

1.6 การสัมภาษณ์

1.7 การสนทนากลุ่ม

(3) การตรวจวัดผล

ในการตรวจวัดผลทักษะการพูดนั้น ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินโดยสามารถใช้แนวคิดการประเมิน 2 รูปแบบ ได้แก่ การประเมินแบบองค์รวม (Holistic type) ซึ่งเป็นการประเมินแบบให้คะแนนเพียงตัวเดียว โดยพิจารณาจากเกณฑ์ที่กำหนดไว้เป็นระดับคะแนน ข้อดีของการประเมินแบบองค์รวมคือความสะดวกและรวดเร็ว และสามารถฝึกฝนให้ผู้สอนทำการประเมินได้ง่าย แต่การประเมินแบบนี้ก็มีข้อจำกัด กล่าวคือ ผู้ประเมินอาจตัดสินใจประเมินเร็วจนเกินไปเพราะไปตัดสินจากความประทับใจแรกที่มีต่อผู้พูด

การประเมินรูปแบบที่สองเรียกว่า การประเมินแบบพินิจพิเคราะห์ (Analytic type) การประเมินลักษณะนี้จะแบ่งเกณฑ์ประเมินออกเป็นด้านย่อย ๆ หลายด้าน เมื่อได้คะแนนย่อยแล้วสามารถนำคะแนนมารวมกันเป็นคะแนนใหญ่ หรือนำเอาคะแนนประเมินย่อยมาหาค่าเฉลี่ยก็ได้ ข้อดีของการประเมินแบบพินิจพิเคราะห์คือความเชื่อมั่นในการประเมิน

สรุปได้ว่า ในการประเมินความสามารถในการพูด ผู้ประเมินต้องออกแบบลักษณะของแบบทดสอบว่าจะใช้รูปแบบใดที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสอบและผู้เข้าสอบ และยังคงคำนึงถึงการประเมินซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรม โดยสามารถเลือกใช้วิธีประเมินแบบองค์รวมหรือแบบพินิจพิเคราะห์ก็ได้

2.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก จึงทำให้มีผู้วิจัยได้ศึกษา ทดลอง และให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

2.5.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ธัชพล ทิธี (2561) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากการกระทำของบุคคล เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยเป็นผลจากการได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน สามารถประเมินหรือวัดประเมินได้จากการทดสอบ หรือการสังเกตพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป

ชนิดา ยอดสาลี และ กาญจนา บุญส่ง (2559) ได้อธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นความสำเร็จที่สามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย เป็นความรู้หรือทักษะที่จะต้องใช้สติปัญญาและสมรรถภาพทางสมองที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมา และใช้แบบทดสอบทดสอบความสามารถในการเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลที่เกิดจากการกระทำของบุคคล เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีผลมาจากการได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง หรือผลจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยสามารถประเมินหรือวัดได้จากการทดสอบ หรือการสังเกตพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป (ธัชพล ทิธี, 2561)

จันทิมา เมยประโคน (2555) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถด้านการเรียนของแต่ละบุคคล ที่ประเมินได้จากการทำแบบทดสอบหรือการทำงาน สามารถวัดได้หลายด้านทั้งด้านทักษะการปฏิบัติ โดยการใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติ หรือว่าทางด้านเนื้อหาโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วุฒิชัย ดานะ (2553) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะที่ได้รับและพัฒนาจากการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ โดยอาศัยเครื่องมือในการวัดผลหลังจากการเรียนหรือจากการฝึกอบรม

กล่าวโดยสรุป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความรู้ความสามารถ หรือทักษะต่าง ๆ ที่เกิดจากการได้รับการเรียนการสอนในชั้นเรียน และเกิดเป็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป สามารถวัดได้ทั้งทางด้านทักษะ โดยการใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติ หรือด้านเนื้อหา โดยการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นถือว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อตัวผู้เรียน เพราะการศึกษาจะมีประสิทธิผลและประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด จะสามารถวัดได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ดังนั้น องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เป็นสิ่งที่สามารถทำให้เกิดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด

ศศิธร อนันตโสภณ (2554) ได้กล่าวว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายประการสามารถจำแนกได้เป็น 2 ด้าน ได้แก่

(1) ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา ได้แก่ ความรู้เดิม ความถนัด แรงจูงใจ อายุ เพศ เจตคติและค่านิยม อาชีพของบิดามารดา

(2) ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ วิธีการสอนของครู ประสิทธิภาพของโรงเรียนและความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

อารีย์ คงสวัสดิ์ (2544) กล่าวถึงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 4 ประการ ดังนี้

(1) ด้านคุณลักษณะการจัดระบบในโรงเรียน ซึ่งจะประกอบไปด้วย ขนาดโรงเรียน อัตราส่วนของนักเรียนต่อครู อัตราส่วนนักเรียนต่อห้องเรียน ฯลฯ

(2) ด้านคุณลักษณะของครู ประกอบไปด้วยอายุ วุฒิครู ประสบการณ์การสอนของครู การดูแลเอาใจใส่ในนักเรียน และการปฏิบัติหน้าที่

(3) ด้านคุณลักษณะของนักเรียน ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว ความพร้อม ทศนคติเกี่ยวกับการเรียนการสอน

(4) ด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของนักเรียน ซึ่งจะเป็นตัวแปรที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจสังคมกับนักเรียน

บุษกร พรหมหล้าวรรณ (2549) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม 3 ด้าน คือ

(1) ด้านความรู้ ความคิด (Cognitive Domain) เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับกระบวนการต่าง ๆ ทางด้านสติปัญญา และสมอง ประกอบด้วยพฤติกรรม 6 ด้าน ได้แก่

- 1.1 ด้านความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถระลึกถึงเรื่องราวประสบการณ์ที่ผ่านมา
- 1.2 ด้านความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจับใจความ การแปลความ การตีความ การขยายความของเรื่องได้
- 1.3 การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้หรือหลักวิชาที่เรียนมาแล้ว ในการสร้างสถานการณ์จริง ๆ หรือสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน
- 1.4 การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวต่าง ๆ หรือวัตถุสิ่งของ เพื่อต้องการค้นหาสาเหตุเบื้องต้น หาความสัมพันธ์ระหว่างใจความ ระหว่างส่วนรวม ระหว่างตอน ตลอดจนหาหลักการที่แฝงอยู่ในเรื่อง
- 1.5 การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้มาจัดระบบใหม่ เป็นเรื่องใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม มีความหมายและประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม
- 1.6 การประเมินค่า หมายถึง การวินิจฉัยคุณค่าของบุคคล เรื่องราว วัสดุสิ่งของอย่างมีหลักเกณฑ์และพัฒนาการในด้านความสนใจ คุณค่า ความซาบซึ้ง และเจตคติต่าง ๆ ของนักเรียน

(2) ด้านความรู้สึก (Affective Domain) พฤติกรรมด้านนี้เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโต

(3) ด้านการปฏิบัติการ (Psycho-motor Domain) พฤติกรรมด้านนี้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะในการปฏิบัติและการดำเนินการ เช่น การทดลอง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีตัวแปรหลายด้านที่สามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เช่น ตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษา ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน ตัวแปรด้านคุณลักษณะการจัดระบบในโรงเรียน และตัวแปรด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจสังคมกับตัวผู้เรียน เป็นต้น

2.5.3 การจำแนกการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม

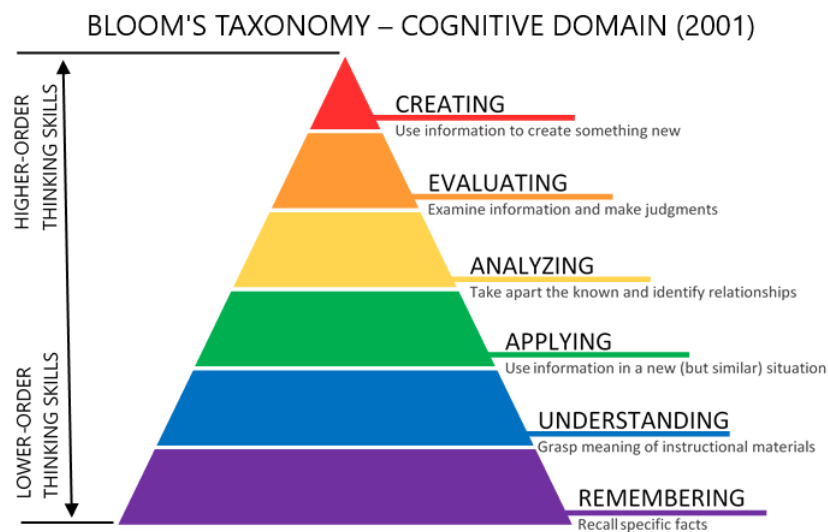
ซวลิต ศรีคำ (2552) กล่าวว่า การจำแนกการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม (Bloom's Taxonomy) จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาคือ พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

(1) พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) ได้แก่ ความจำ (Remembering) ความเข้าใจ (Understanding) การประยุกต์ใช้ (Applying) การวิเคราะห์ (Analyzing) การประเมินค่า (Evaluating) และการสร้างสรรค์ (Creating)

(2) พฤติกรรมด้านจิตพิสัย (Affective domain) ได้แก่ การรับรู้ (Receiving) การตอบสนอง (Responding) การเห็นคุณค่า (Valuing) การจัดระบบและการสร้างกรอบความคิด (Organization and Conceptualising) และการสร้างลักษณะนิสัย (Characterization by value or Value Concept)

(3) พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย (Psychomotor domain) ได้แก่ การเลียนแบบ (Imatation) การทำตามแบบ (Manipulation) การทำอย่างถูกต้อง (Precision) ความชัดเจนในการปฏิบัติ (Articulation) การทำอย่างเป็นธรรมชาติหรืออัตโนมัติ (Naturalization)

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย เป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านสมรรถภาพทางสติปัญญา เมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จะต้องอาศัยความสามารถทางสมองเพื่อเป็นที่ตั้งในการคิดและจดจำ ซึ่งในปี ค.ศ. 1956 Bloom et al. (1956) ได้จำแนกระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษา (Taxonomy of Education Objective) เพื่อใช้เป็นแนวทางการวัดและประเมินผล 6 ระดับ เรียงจากระดับพื้นฐานที่มีความซับซ้อนน้อยจนถึงระดับสูงที่มีความซับซ้อนมาก ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2.2 แสดงลำดับการจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม (Bloom's Taxonomy)

ที่มา: Bloom's Taxonomy - Center for Instructional Technology and Training - University of Florida

1. ความจำ (Remembering) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ระลึกถึงข้อมูลความรู้ที่ตนนั้นได้เรียนรู้ในกระบวนการเรียนรู้ที่ผ่านมา
2. ความเข้าใจ (Understanding) เป็นการวัดความสามารถของผู้เรียนเป็นรายบุคคลว่าจะสามารถอธิบายขยายความ หรือเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตนรับรู้ออกมาโดยการใช้ถ้อยคำ ภาษาของตนเองในการตีความหรือขยายความหมายจากข้อมูลที่ตนมีอยู่ เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้หรือไม่
3. การประยุกต์ใช้ (Applying) ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ทำทลายความสามารถของตนเองในการนำข้อมูลความรู้ ที่ตนรับรู้และเข้าใจไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป

4. การวิเคราะห์ (Analyzing) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถของตนเองในการใช้สมองเพื่อคิดวิเคราะห์ หาเหตุผล หลักการ สาเหตุ หรือความเป็นไปได้ของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยจะต้องกระทำด้วยตนเองเท่านั้น

5. การประเมินค่า (Evaluating) ขั้นนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ผู้เรียนจะได้พิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ว่าสิ่งนั้นมีคุณค่า มีประโยชน์อย่างไรบ้าง โดยจะต้องมีเหตุผลประกอบอย่างสมเหตุสมผล

6. การสร้างสรรค์ (Creating) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถของตนเองในการคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ขึ้นมา หรือการใช้สมองเพื่อการวางแผนการทำงานล่วงหน้า

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูมจะจำแนกพฤติกรรมทางการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยพฤติกรรมที่สามารถนำมาวัดความรู้ ความสามารถของผู้เรียนทางด้านสมองได้ก็คือ ด้านพุทธิพิสัย จะแบ่งเป็นทั้งหมด 6 ขั้น ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมิน โดยจะเรียงตั้งแต่ขั้นที่มีความซับซ้อนน้อยไปจนถึงขั้นที่มีความซับซ้อนมาก

2.5.4 การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2556) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอน โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ อาจจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1) แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์ สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

(2) แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm-Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ดีเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนตามโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และให้หลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบไว้

บุษกร พรหมหล้าวรรณ (2549) กล่าวถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการอบรม หรือเกิดจากการสอน ดังนั้น การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นการตรวจสอบความสามารถของบุคคลอย่างหนึ่ง ซึ่งจะสามารถวัดได้ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอนคือ

(1) การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติและทักษะการทำงานของผู้เรียน โดยจะวัดจากการให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความสามารถในรูปของการกระทำที่ออกมาเป็นผลงาน การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test)

(2) การวัดด้านเนื้อหา การวัดด้านนี้เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับความรู้ในเนื้อหาวิชา (Content) จากการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่าง ๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test)

สรุป การวัดและการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถวัดได้หลายวิธี อาจจะวัดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบนี้จะใช้วัดความรู้ ความสามารถ ของบุคคลในด้านวิชาการ โดยสามารถแบ่งแบบทดสอบได้เป็น 2 ชนิด คือ แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ที่มีจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์เพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียน และแบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม ซึ่งจะเป็นแบบทดสอบที่มุ่งสร้างขึ้นมาเพื่อวัดให้ครอบคลุมทั้งหลักสูตร การทดสอบแบบอิงกลุ่มจะสามารถจำแนกผู้สอบตามความเก่ง ความอ่อนได้ดี นอกจากนี้ยังสามารถวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านที่เป็นการปฏิบัติโดยใช้ข้อสอบในภาคปฏิบัติได้เช่นเดียวกัน

2.5.5 การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ผู้สอนต้องคำนึงถึงองค์ประกอบคุณลักษณะ และวิธีการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนที่จะสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นมาทุกครั้ง เพื่อให้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ๆ สัมพันธ์และเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ได้ผลการวัดที่เป็นจริงมากที่สุด โชติกา ภาชีผล (2554) กล่าวว่า แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) แบ่งเป็น 2 แบบ ได้แก่

(1) แบบสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher-made test) เป็นแบบสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์เฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่ครูสอนทำให้วัดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ครูต้องการโดยทั่วไปแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองจะมี 2 ชนิด คือ แบบสอบที่ใช้วัดระหว่างการเรียนการสอน (Formative test) เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียน และนำผลมาใช้เพื่อการปรับปรุงการสอนของครูและปรับปรุง การเรียนของผู้เรียนอีกชนิดคือ แบบสอบที่ใช้วัดหลังสิ้นสุดการเรียนการสอน (Summative test) เพื่อนำผลการวัดไปใช้ในการสรุป รวบรวมหรือตัดสินผลการเรียนของผู้เรียน แบบสอบที่ครูสร้างเองนั้นในการสร้างส่วนใหญ่มักไม่ได้มีการทดลองใช้เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพว่าเป็นแบบทดสอบมีคุณภาพหรือไม่อย่างไร ส่วนการตรวจให้คะแนนและการแปลผลมักทำการเปรียบเทียบผลเฉพาะกลุ่มที่สอนด้วยกัน หรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนดไว้

(2) แบบสอบมาตรฐาน (Standardized test) เป็นแบบสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป มีความเป็นมาตรฐาน 3 ประการคือ การสร้าง การดำเนินการสอบ และการแปลความหมายของคะแนนที่เป็นมาตรฐานมีเกณฑ์ในการเปรียบเทียบที่เป็นมาตรฐานที่เรียกว่าเกณฑ์ปกติ (Norm) สำหรับแปลความหมายของคะแนนของผู้เข้าสอบ เมื่อเปรียบเทียบกับคนส่วนใหญ่ทำให้ผลคะแนนที่ได้มีความน่าเชื่อถือ และนำไปเปรียบเทียบกันได้กว้างขวางมากกว่าแบบสอบที่ครูสร้างขึ้น

สียานา ประทีปวัฒนพันธ์ (2558) กล่าวว่า ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำเป็นต้องคำนึงถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึง คุณลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีพิจารณาได้ดังนี้

(1) ความตรง แบบทดสอบที่มีความตรง เป็นแบบทดสอบที่สามารถนำไปวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัดครอบคลุมเนื้อหาที่มีในหลักสูตร

(2) ความเชื่อมั่น แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นเป็นแบบทดสอบที่สามารถให้ผลการวัดได้คงที่ไม่ว่าจะนำแบบทดสอบนั้นไปวัดกี่ครั้ง

(3) ความเป็นปรนัย แบบทดสอบที่มีความเป็นปรนัย เป็นแบบทดสอบที่มีคำถามชัดเจนสามารถตรวจให้คะแนนและแปลความหมายของคะแนนได้ตรงกัน

(4) การถามลึก หมายถึง ถามให้ครอบคลุมพฤติกรรมขั้นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

(5) ความยุติธรรม คำถามของแบบทดสอบต้องไม่มีช่องทางชี้แนะให้เดาได้ถูกต้อง และต้องเป็นข้อสอบที่ไม่มีความลำเอียงต่อกลุ่มนักเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ

(6) อำนาจจำแนก แบบทดสอบนี้สามารถแยกนักเรียนได้ว่าใครเก่งใครอ่อนโดยสามารถจำแนกนักเรียนออกเป็นประเภท ๆ ได้ทุกระดับอย่างละเอียด ตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด

(7) ความยากง่ายพอเหมาะ แบบทดสอบนี้จะต้องไม่ยากเกินไปและไม่ง่ายเกินไป

(8) ความยืดหยุ่น หมายถึง แบบทดสอบที่นักเรียนทำด้วยความสนุกเพลิดเพลิน โดยไม่รู้สึกรู้สีก่อนหน้าในการทำแบบทดสอบ

(9) ประสิทธิภาพ เป็นแบบทดสอบที่มีจำนวนข้อสอบพอประมาณ จัดทำแบบทดสอบด้วยความประณีต ตรวจให้คะแนนได้รวดเร็ว รวมถึงสิ่งแวดล้อมในการสอบที่ดี

ทิพย์ฉัตร พละพล (2562) กล่าวไว้ว่า การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีขั้นตอนดำเนินการ ดังนี้

(1) วิเคราะห์หลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระและพฤติกรรมที่ต้องการวัด

(2) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

(3) กำหนดชนิดของข้อสอบและวิธีการสร้าง

(4) เขียนข้อสอบและตรวจทานข้อสอบก่อนที่จะจัดพิมพ์และนำไปใช้

(5) จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลองเพื่อทดลองใช้

(6) ทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ เป็นวิธีการตรวจสอบหาคุณภาพของแบบทดสอบก่อนนำไปใช้จริง

(7) จัดทำแบบทดสอบฉบับจริง ซึ่งในการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1 การตรวจสอบรายข้อ การตรวจสอบรายข้อมีชื่อที่รู้จักกันทั่วไปว่า การวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) เป็นการตรวจสอบหาความยากง่ายและอำนาจจำแนกรายข้อความยากง่ายของข้อคำถามแต่ละข้อ เป็นสัดส่วนของจำนวนผู้ตอบข้อนั้นถูกต้องผู้ตอบทั้งหมดอำนาจจำแนกเป็นสัดส่วนของผลต่างระหว่างจำนวนผู้ตอบข้อนั้นถูกต้องในกลุ่มที่ได้คะแนนมากกับกลุ่มที่คะแนนน้อยซึ่งแสดงถึงความสามารถของข้อคำถามที่จำแนกหรือแบ่งความแตกต่างระหว่างคนเก่งกับคนอ่อน หรือคนที่รู้กับคนที่ไม่รู้ออกจากกันการตรวจสอบ

ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบรายข้อจะแตกต่างกันตามลักษณะของแบบทดสอบที่เป็นแบบทดสอบอิงกลุ่มกับแบบทดสอบอิงเกณฑ์

1.2 การตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบทั้งฉบับ (Test Analysis) เป็นการตรวจสอบหาคุณภาพด้านความตรงและความเที่ยงของแบบทดสอบเป็นสำคัญ การตรวจสอบหาความตรงและความเที่ยงของแบบทดสอบโดยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์ และวิเคราะห์เชิงสถิติ

สรุป การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ จำเป็นต้องคำนึงถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี ผู้สอนต้องคำนึงถึงองค์ประกอบและวิธีการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนที่จะสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นมาทุกครั้ง เพื่อให้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ๆ สัมพันธ์และเหมาะสมกับผู้เรียน นอกจากนี้ ยังต้องมีการนำไปทดลองใช้ เพื่อวัดคุณภาพของแบบทดสอบ จากนั้นต้องดำเนินการแก้ไขให้เหมาะสมก่อนการนำไปใช้จริง เพื่อให้ได้ผลลัพธ์จากการทดสอบอย่างชัดเจนมากที่สุด

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

ประภัสสร ณะแดนนอก (2563) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบ Communicative Language Teaching (CLT) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 คน โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายตามเลขที่นักเรียนที่เป็นเลขคู่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของความรู้ด้านการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดที่ 4.33 คะแนน ค่าเฉลี่ยของด้านที่ได้คะแนนรองลงมาคือ ความรู้ในคำศัพท์โดยได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยด้านการสนทนามีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด โดยมีค่าเท่ากับ 1.73 คะแนน 2) ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของความรู้ด้านความรู้ในคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดที่ 5.4 คะแนน ค่าเฉลี่ยของด้านที่ได้คะแนนรองลงมาคือ ความรู้ด้านการใช้ไวยากรณ์ โดยได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.2 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยด้านการสนทนามีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด โดยมีค่าเท่ากับ 3.93 คะแนน การเปลี่ยนแปลงของค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบว่า ความรู้ด้านการสนทนาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนแปลงสูงสุดคิดเป็น 126.9% รองลงมาคือ ความรู้ด้านคำศัพท์ มีการเปลี่ยนแปลงเท่ากับ 72.35% และคะแนนเฉลี่ยด้านไวยากรณ์มีการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด โดยมีค่าเท่ากับ 20.01% 4. ค่าคะแนนรวมเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 9.2 คะแนน หรือคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ 30.67% และค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 14.53 หรือคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ 48.44%

ณัชปภา โพธิ์พุ่ม และคณะ (2562) ศึกษาการพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT เป็นการวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงทดลอง การวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 20 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 30

คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์ แบบฝึกทักษะเรื่องการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT และแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดฝึกทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 79.96/78.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และ 2) ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT หลังพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อมรรัตน์ เตยหอม (2563) ศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อความสามารถในการให้เหตุผลและผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัยจำนวน 5 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง การคูณ การหาร เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ และ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง การคูณ การหาร เป็นแบบปรนัยเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.90 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดเท่ากับ 33.95 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนเฉลี่ย 16.82 คะแนน สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุบรรณ ตั้งศรีเสรี (2556) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบ จาก การชี้แนะร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ผลวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค Think-Pair-Share ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์สูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Richards (2000) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง Role playing in the Classroom (การแสดงบทบาทสมมติในห้องเรียน) โดยได้ทดลองใช้กิจกรรมดังกล่าวกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเจมส์ คุก ประเทศออสเตรเลีย โดยกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อสอนพื้นฐานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในออสเตรเลียให้นักศึกษามีทักษะการคิดริเริ่มในด้านการสื่อสาร และแสดงความคิดเห็นอย่างเป็นเหตุเป็นผล การคิดวิเคราะห์ และการทำงานกลุ่ม หลังจากการจัดกิจกรรมพบว่า การแสดงบทบาทสมมติช่วยให้นักศึกษาเข้าใจกระบวนการ

เรียนรู้มากขึ้น นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น รู้จักการแก้ปัญหา และเกิดเป็นความร่วมมือในด้านการเรียนมากยิ่งขึ้น

Spada (1987) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีการสอนแบบต่าง ๆ และ ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนที่รับการสอนโดยวิธีการที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 48 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของ English-Speaking University ในประเทศแคนาดา โดยแบ่งออกเป็น 8 ชั้นเรียน โดยกำหนดให้ ชั้นเรียนเอ รั่ววิธีสอนโดยเน้นไวยากรณ์ ชั้นเรียนบี และซีรับการสอนโดยเน้นความหมายเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมที่เน้นหน้าที่ของภาษา เครื่องที่ใช้ในการวิจัยคือ ข้อสอบวัดความสามารถ Pre-test และ post-test และเครื่องมือสังเกต COLT ผลของการวิจัยพบว่า วิธีสอนแบบต่าง ๆ ที่ผู้เรียนรับในชั้นเรียนมีความแตกต่างกัน นักเรียนในชั้นเรียนบี และซีมีพัฒนาการความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีกว่านักเรียนในชั้นเรียนเอ

Dales (2007) แห่ง Bukidnon State University ประเทศฟิลิปปินส์ ได้ศึกษาผลของเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อความก้าวหน้าของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ณ มหาวิทยาลัยรัฐ Bukidnon ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548-2549 โดยกลุ่มทดลองได้รับการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยเทคนิค Think-Pair-Share และกลุ่มควบคุมได้รับการเรียนแบบปกติ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์จำนวน 60 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่เรียนคณิตศาสตร์ด้วยเทคนิค Think-Pair-Share มีผลสัมฤทธิ์มากกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ และได้มีข้อเสนอแนะว่าเทคนิค Think-Pair-Share ถือเป็นเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ

Johnson (1994) นักศึกษามหาวิทยาลัยเอสเซก ประเทศอังกฤษ ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาและการปฏิรูปการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า ในอนาคตการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารและเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลต่าง ๆ และมีความจำเป็นอย่างมากในการดำเนินชีวิต ดังนั้น แล้วจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนักและมองเห็นความสำคัญในการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Esmail (2015) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเรื่องการสอนตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching Approach) กับวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล (Grammar Translation) ในการสอนภาษา ผลการศึกษาพบว่า การสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นที่นิยมในปัจจุบัน และเป็นแนวการสอนที่นักการศึกษาแนะนำให้ใช้ในการสอนภาษาสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมากกว่าการสอนที่เน้นไวยากรณ์และการแปล

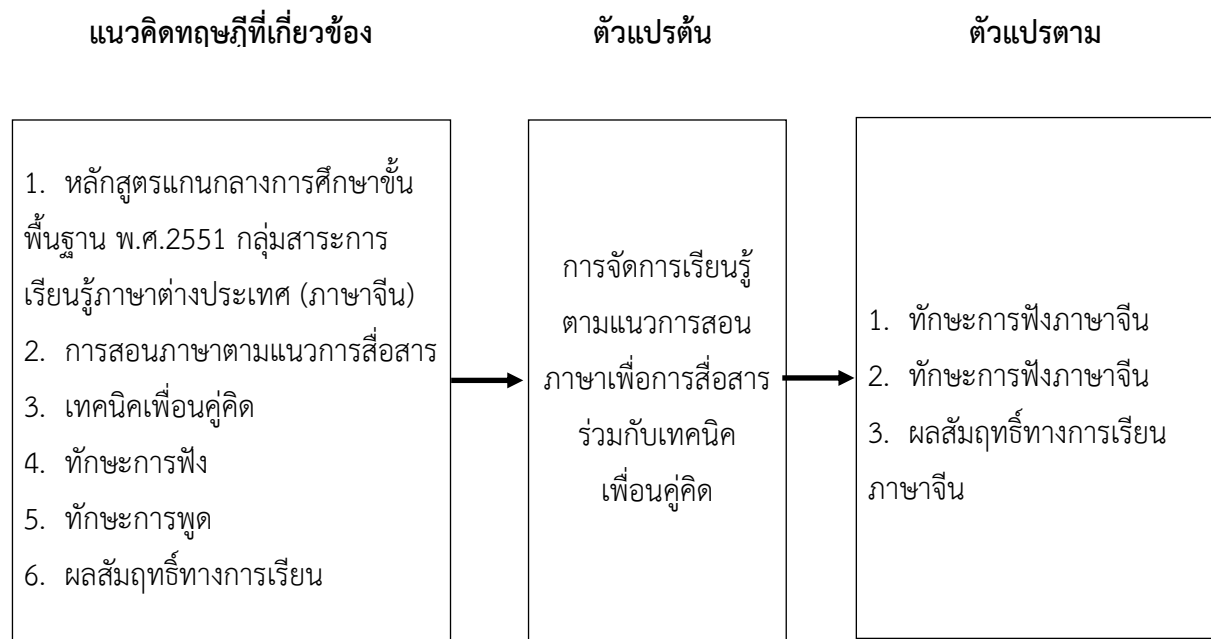
Dudney (1983) ทดลองสอนโดยใช้บทบาทสมมุติชนิดมีปริศนา (Hidden Information Role-plays) ในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับเข้ม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจ ผลการทดลองพบว่า การใช้บทบาทสมมุติชนิดมีปริศนาประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง นอกจากนี้ Dudney ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า การแสดงบทบาทสมมุติถือว่าเป็นแบบฝึกหัดที่มีค่าอย่างยิ่ง เพราะทุกคนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาในการสื่อสารและมีส่วนร่วมในการแสดงออก

จากการศึกษาเอกสาร แนวคิด หลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดพบว่า วิธีการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธีนี้ เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสื่อสารได้ ไม่เน้นการท่องกฎเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์ แต่เน้นการเรียนรู้เพื่อใช้ภาษาในสื่อความหมาย มีการฝึกการใช้ภาษา ครบทั้ง 4 ทักษะในการสื่อสาร แต่จะเน้นไปที่ทักษะการฟังและการพูดมากที่สุด มีการให้ความสำคัญกับผู้เรียนในด้านการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของการใช้ภาษา

ในขณะการสอนผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงอายุ เพศ ตำแหน่ง หรือสถานะของผู้ที่สื่อสารด้วย เพราะการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นให้ผู้เรียนรู้จักนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ที่ถูกเวลาและเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยวิธีการที่ใช้ในการสอนคือ จะเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมด้วยตนเอง ครูจะเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น กิจกรรมที่จัดขึ้นจะเป็นกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารเป็นหลัก ผู้สอนจะกระตุ้นด้วยการสร้างสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาสื่อสารออกมาให้มากที่สุด เช่น กิจกรรมการสนทนาอภิปรายโต้ว่าที่ การเลียนแบบและการแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น และหากผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดระหว่างกระบวนการจัดการเรียนรู้ จะไม่แนะนำให้ครูผู้สอนเข้าไปขัดหรือจัดการในทันที แต่จะมาแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นในขั้นตอนถัดไป เพราะถ้าครูเข้าไปแก้ไขในขณะที่ผู้เรียนกำลังทำกิจกรรมจะทำให้ความมั่นใจของผู้เรียนลดลงซึ่งอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่กล้าพูดอีก เนื่องจากกลัวว่าตนเองจะแสดงความผิดพลาดออกมาอีก ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด จึงเป็นอีกหนึ่งรูปแบบที่สามารถพัฒนาการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม เนื่องด้วยวิธีการสอน กระบวนการ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะได้ปฏิบัตินั้นล้วนเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้เรียนสื่อสารออกมาเองโดยธรรมชาติ และไม่คำนึงถึงข้อผิดพลาด เพราะฉะนั้น ผู้เรียนจะมีพัฒนาการด้านทักษะการสื่อสารอย่างแน่นอน โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด

2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในครั้งนี้ มีแนวคิดที่ต้องการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีการวัดทักษะภาษาจีนด้านการฟังและการพูดของนักเรียน เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาจีน และศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังภาษาจีนกับทักษะการพูดภาษาจีน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาใช้ในการจัดกระบวนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดตัวแปรต่าง ๆ ได้เป็นกรอบแนวคิด ดังนี้

ภาพที่ 2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อให้บรรลุตาม วัตถุประสงค์ในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยไว้ ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดจากแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเอกชน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่

- 1) โรงเรียนคอมมูนิตี้อินคอนโทร จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 42 คน มีทั้งหมดจำนวน 6 ห้อง
- 2) โรงเรียนพระวิสุทธิวงส์ จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 493 คน มีทั้งหมดจำนวน 29 ห้อง
- 3) โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 121 คน มีทั้งหมดจำนวน 10 ห้อง

รวมจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นทั้งหมด 656 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2565 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2, 2565)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ได้กลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ดังนี้

1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเอกชน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 3 โรงเรียน เป็นประชากรที่ใช้ในการวิจัย

2) ผู้วิจัยสุ่มเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จาก 3 โรงเรียน โดยจับสลากโรงเรียนขึ้นมา 1 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนมูลนิธิภูมิเทวะวันวิทยา

3) ผู้วิจัยสุ่มเลือกนักเรียนจากห้องเรียนจำนวน 2 ห้องเรียนในโรงเรียนมูลนิธิภูมิเทวะวันวิทยา โดยจับสลากขึ้นมาจำนวน 1 ห้องเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 แผน

2) แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน จำนวน 1 ฉบับ

3) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน จำนวน 1 ฉบับ

4) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 1 ฉบับ

3.3 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ทำการสร้างตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

(1) ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) หลักสูตรภาษาจีน 12 ปี ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษาสาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน

(2) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน

(3) ออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ทักทายกันหน่อย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง หนึ่งวันของฉัน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สนทนาในห้องเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สุขสันต์วันเกิดนะ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เราไปเที่ยวกันเถอะ

ซึ่งรายละเอียดในแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนจะประกอบด้วยวิธีทัศน์ ใบงาน แบบฝึกหัด เป็นต้น

(4) ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

(5) นำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหา ใช้วิธีคำนวณหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนแบบมาตราส่วน ประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

สำหรับการแปลความหมายของค่าที่วัดได้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ความหมาย โดย กำหนดการเฉลี่ยรายช่วงและรายข้อ ดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2.51-3.00 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

โดยกำหนดให้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปถึงจะผ่านเกณฑ์ และสามารถนำไปใช้ได้ ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของทุกแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ระหว่าง 4.53-4.61 ดังตารางที่ 3.1 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด สามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ได้

ตารางที่ 3.1 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ

แผนการจัดการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ยความเหมาะสม	แปลผล
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	4.61	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	4.56	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	4.53	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	4.61	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	4.61	เหมาะสมมากที่สุด

(6) ปรับปรุงและแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนทั้ง 5 แผน ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน และนำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่แก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 24 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรม และเวลาที่ใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้

(7) นำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

การสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน มีลำดับการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

- (1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟัง
- (2) วิเคราะห์สาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อวิเคราะห์และวัดทักษะการฟังด้านต่าง ๆ

(3) สร้างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 ฉบับตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด ได้แก่

1. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของคำศัพท์
2. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของประโยคแบบสั้น
3. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของประโยคแบบยาวที่มีคำศัพท์ยากขึ้น
4. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของบทสนทนา

ซึ่งในแบบทดสอบจะประกอบด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้จริง 15 ข้อ แบบถูกผิด จำนวน 10 ข้อ ใช้จริง 5 ข้อ รวมทั้งหมด 20 ข้อ รวม 20 คะแนน

(4) นำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับพฤติกรรมที่ต้องการวัด ความชัดเจนของคำถามและความถูกต้องด้านภาษา และปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(5) นำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับพฤติกรรมที่ต้องการวัด ความชัดเจนของคำถาม และความถูกต้องด้านภาษา จากนั้นนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence หรือ IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โดยกำหนดให้แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถึงจะผ่านเกณฑ์และสามารถนำไปใช้ได้ เมื่อวิเคราะห์แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

(6) นำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนที่แก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 24 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และหาค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และหาค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบและพิจารณาว่าจะนำไปใช้ต่อหรือตัดทิ้ง

เมื่อวิเคราะห์ผลของการทำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนพบว่า แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.58-0.79 มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.83 และมีค่าความเชื่อมั่น (KR-20) เท่ากับ 0.91 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

(7) ปรับปรุงแก้ไขและนำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

การสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน มีลำดับการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

(1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการพูด

(2) วิเคราะห์สาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อวิเคราะห์และวัดทักษะการพูดด้านต่าง ๆ

(3) กำหนดสถานการณ์และสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แบบตรวจสอบ (Checklist) จำนวน 5 รายการ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) 3 ระดับรวม 15 คะแนน โดยประเมินตามประเด็นและเกณฑ์ (Oller, 1979) ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

ประเด็นการประเมิน	ระดับการประเมิน			หมายเหตุ
1. ความคล่องในการพูด	3	2	1	
2. การออกเสียง				
3. การพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์				
4. น้ำเสียงหนักเบา มีการใช้เสียงสูงต่ำ				
5. การสื่อความหมาย				

ตารางที่ 3.3 ความหมายของระดับการประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

ระดับการประเมิน	ความหมาย
ระดับ 3	การพูดมีความคล่องแคล่ว การออกเสียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ น้ำเสียงและการสื่อความหมายถูกต้องและชัดเจน
ระดับ 2	การพูดมีความคล่องแคล่ว การออกเสียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ น้ำเสียงและการสื่อความหมายถูกต้องแต่ไม่ค่อยชัดเจน
ระดับ 1	การพูดมีความคล่องแคล่ว การออกเสียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ น้ำเสียงและการสื่อความหมายพอได้และไม่ชัดเจน

ตารางที่ 3.4 เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

คะแนน	ความหมาย
13-15	ดี
8-12	ปานกลาง
5-7	ปรับปรุง

(4) นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับพฤติกรรมที่ต้องการวัด ความชัดเจนของคำถามและความถูกต้องด้านภาษาและปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(5) นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับพฤติกรรมที่

ต้องการวัด ความชัดเจนของคำถาม และความถูกต้องด้านภาษา จากนั้นจะนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence หรือ IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณาดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โดยกำหนดให้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถึงจะผ่านเกณฑ์และสามารถนำไปใช้ได้ เมื่อวิเคราะห์แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

(6) นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนที่แก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 24 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และนำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมินสองคน (Inter-rater reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) ซึ่งต้องมีค่ามากกว่า 0.7 จึงจะถือว่าแบบประเมินมีความเชื่อมั่น สามารถนำไปใช้ได้ และเมื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นพบว่า ประเมินทักษะการพูดภาษาจีนมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม และสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

(7) นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.3.4 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน มีลำดับการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือดังต่อไปนี้

- (1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน
- (2) วิเคราะห์สาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อวิเคราะห์และวัดความสามารถด้านต่าง ๆ

(3) สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 ฉบับ ประกอบด้วยแบบปรนัย 4 ตัวเลือก แบบเติมคำตอบ และแบบถูกผิด ทั้งหมด 20 ข้อ รวม 20 คะแนน ตามโครงสร้างเนื้อหาและระดับพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยตามการจำแนกการเรียนรู้ของบลูมที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson and Krathwohl (2001) 4 ระดับ ได้แก่ 1) ความจำ 2) ความเข้าใจ 3) การนำไปใช้ และ 4) การวิเคราะห์ ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และครอบคลุมเนื้อหาที่กำหนด

(4) นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับพฤติกรรมที่ต้องการวัด ความชัดเจนของคำถาม และความถูกต้องด้านภาษา และปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่

ปริกษาวิทยานิพนธ์

(5) นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยแก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับพฤติกรรมที่ต้องการวัด ความชัดเจนของคำถาม และความถูกต้องด้านภาษา จากนั้นจะนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence หรือ IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดผลสัมฤทธิ์มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบวัดผลสัมฤทธิ์มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โดยกำหนดให้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถึงจะผ่านเกณฑ์และสามารถนำไปใช้ได้ เมื่อวิเคราะห์แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

ตารางที่ 3.5 แสดงจำนวนข้อคำถามของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนที่วัดระดับพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยตามการจำแนกการเรียนรู้ของบลูมที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson and Krathwohl (2001)

จุดประสงค์การเรียนรู้	ระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยที่ต้องการวัด				รวม
	ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	
1. นักเรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	1	1	1		3
2. นักเรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ให้เข้ากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม	1	2	3	1	7
3. นักเรียนสามารถเข้าใจลักษณะการตอบคำถามจากบทสนทนาได้	1	2	3	1	7
4. นักเรียนสามารถวิเคราะห์บทสนทนาเพื่อเลือกใช้อย่างเหมาะสม	-	1	1	1	3
รวม	3	6	8	3	20

(6) นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนที่แก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 24 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และหาค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และหาค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์และพิจารณาว่าจะนำไปใช้ต่อหรือตัดทิ้ง

เมื่อวิเคราะห์ผลของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.30-0.80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.40 และมีค่าความเชื่อมั่น (KR-20) เท่ากับ 0.78 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

(7) นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 3.6 ตารางแสดงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือ	ลักษณะเครื่องมือ	การหาคุณภาพ	ผลการหาคุณภาพ
1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชา ภาษาจีนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อน คู่คิด	- แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง - รวม 20 ชั่วโมง	ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมิน ความเหมาะสมของแผนการจัดการ เรียนรู้โดยการหาค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ - แผน ฯ ที่ 1 เท่ากับ 4.61 - แผน ฯ ที่ 2 เท่ากับ 4.56 - แผน ฯ ที่ 3 เท่ากับ 4.53 - แผน ฯ ที่ 4 เท่ากับ 4.61 - แผน ฯ ที่ 5 เท่ากับ 4.61 ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
2. แบบทดสอบทักษะการฟัง ภาษาจีน	- แบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ - แบบถูกผิด จำนวน 5 ข้อ - รวม 20 ข้อ 20 คะแนน	- ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) - มีค่าความยากง่าย (p) - ค่าอำนาจจำแนก (r) - ค่าความเชื่อมั่น (KR-20)	- ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.84 - ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.58-0.79 - ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.83 - ค่าความเชื่อมั่น (KR-20) เท่ากับ 0.91

ตารางที่ 3.6 (ต่อ)

เครื่องมือ	ลักษณะเครื่องมือ	การหาคุณภาพ	ผลการหาคุณภาพ
3. แบบประเมินทักษะการพูด ภาษาจีน	- การประเมินแบบตรวจสอบ (Checklist) จำนวน 5 รายการ โดยใช้เกณฑ์การให้ คะแนน (Scoring Rubric) 3 ระดับ - รวม 15 คะแนน	- ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) - ค่าความเชื่อมั่น (สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบ Pearson)	- ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.92 - ค่าความเชื่อมั่น (สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson) เท่ากับ 0.81
4. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาจีน	- แบบปรนัย 4 ตัวเลือก แบบเติมคำตอบ และ แบบถูกผิด - รวม 20 ข้อ 20 คะแนน	- ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) - มีค่าความยากง่าย (p) - ค่าอำนาจจำแนก (r) - ค่าความเชื่อมั่น (KR-20)	- ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 - ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.30-0.80 - ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.40 - ค่าความเชื่อมั่น (KR-20) เท่ากับ 0.78

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Design) แบบ One Group Pretest-Posttest Design มีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

E	O_1	X	O_2
---	-------	---	-------

เมื่อ E	หมายถึง	กลุ่มทดลอง
O_1	หมายถึง	ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียน
X	หมายถึง	การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด
O_2	หมายถึง	1) ทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียน 2) ทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียน 3) ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียน

ขั้นตอนในการทดลองตามแบบแผนการทดลองข้างต้น มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยส่งเค้าโครงวิทยานิพนธ์เข้าสู่การพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันตก เพื่อขอทำการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน เพื่อให้ทางโรงเรียนส่งหนังสือขออนุญาตผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
3. ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
4. ผู้วิจัยนำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบตรวจสอบผลคะแนนก่อนเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลก่อนทำการทดลอง
5. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง
6. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบ ตรวจสอบผลคะแนนหลังเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลหลังทำการทดลอง
7. ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบ ตรวจสอบผลคะแนนหลังเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลหลังทำการทดลอง

8. เมื่อสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบ ตรวจสอบผลคะแนนหลังเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลหลังทำการทดลอง

9. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผลการวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test for One Sample กับเกณฑ์ร้อยละ 75

2. เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test for One Sample กับเกณฑ์ร้อยละ 75

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และทดสอบค่า t-test for Dependent Samples t-test

4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Produce Moment Correlation) และการทดสอบค่า t

เกณฑ์ในการแปลความหมายความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยกำหนดเกณฑ์ มีความหมาย ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560)

ค่าความสัมพันธ์มีค่ามากกว่า 0.91	หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับสูงมาก
ค่าความสัมพันธ์มีค่ามากกว่า 0.71-0.90	หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับสูง
ค่าความสัมพันธ์มีค่ามากกว่า 0.31-0.70	หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
ค่าความสัมพันธ์มีค่ามากกว่า 0.01-0.30	หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ
ค่าความสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ 0	หมายถึง ไม่มีความสัมพันธ์กัน

5. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางและการพรรณนา

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.6.1 สถิติพื้นฐาน

(1) ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

(2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	$S.D.$	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	$\sum X$	แทน	ผลรวม
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

(1) หาดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence : IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

(2) ค่าอำนาจจำแนก (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์
	n_1	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือผู้สอบผ่านเกณฑ์
	n_2	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

(3) ค่าความยากง่าย (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของแบบทดสอบ
	R	แทน	จำนวนคนตอบถูกทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

เกณฑ์การพิจารณาระดับค่าความยากของข้อสอบแต่ละข้อที่ได้จากการคำนวณจากสูตรที่มีอยู่ระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 ที่มีรายละเอียดของเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

$0.80 \leq p \leq 1.00$ หมายถึง เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก ควรตัดทิ้งหรือนำไปปรับปรุง

$0.60 \leq p < 0.80$ หมายถึง เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่ายใช้ได้

$0.40 \leq p < 0.60$ หมายถึง เป็นข้อสอบที่ความยากง่ายปานกลาง

$p < 0.20$ หมายถึง เป็นข้อสอบที่ยากมาก ควรตัดทิ้งหรือนำไปปรับปรุง

โดยข้อสอบที่สามารถนำไปใช้ในการวัดผลได้อย่างมีประสิทธิภาพจะมีค่าความยากอยู่ที่ 0.20-0.80

(4) ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ตามวิธีของ Richardson (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดในแต่ละข้อ
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

(1) เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้สถิติ t-test แบบ One Sample กับเกณฑ์ร้อยละ 75 (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553)

สูตร $t = \frac{\bar{x} - \mu_0}{\frac{s}{\sqrt{n}}}$ โดยมี $df = n - 1$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	μ_0	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากร หรือ เกณฑ์ที่ตั้งขึ้น
	S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

(2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
 D แทน ผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
 n แทน จำนวนนักเรียน

(3) หาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Produce Moment Correlation)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1 (X)
 $\sum Y$ แทน ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2 (Y)
 $\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างข้อมูลตัวแปรที่ 1 และ 2
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1
 $\sum Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2
 N แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

(4) การทดสอบค่าสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยใช้การทดสอบค่า t-test (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$t = \frac{r\sqrt{n-2}}{\sqrt{1-r^2}}$$

t แทน ค่าที่ใช้ในการพิจารณาของการแจกแจงแบบที่

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด และ 4) ศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนและนำเสนอผลการศึกษาเป็น 4 ข้อ ดังนี้

4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

4.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

4.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

4.4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

จากการศึกษาผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยตรวจและให้คะแนนตามเกณฑ์ และใช้โปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ในการคำนวณ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test แบบ One Sample t-test กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ดังปรากฏในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงผลทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

ทักษะการฟังภาษาจีน	n	คะแนนรวม	เกณฑ์ร้อยละ 75	\bar{x}	S.D.	df	t	p
Posttest	25	20	15	15.92	2.02	24	2.278	.032

*p < .05

จากตารางที่ 4.1 พบว่า การทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.92 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนสอบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า คะแนนสอบของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.278, p = .032$) สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะการฟังภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

4.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

จากการศึกษาผลคะแนนที่ได้จากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยประเมินและให้คะแนนตามเกณฑ์ และใช้โปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ในการคำนวณ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test แบบ One Sample t-test กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ปรากฏในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

ทักษะการพูดภาษาจีน	n	คะแนนรวม	เกณฑ์ร้อยละ 75	\bar{x}	S.D.	df	t	p
Posttest	25	15	11.25	11.68	1.35	24	2.527	.018

*p < .05

จากตารางที่ 4.2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการประเมินทักษะการพูดหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 11.24 คะแนน และเมื่อนำคะแนนจากการประเมินหลังเรียนมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า คะแนน การประเมินของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.527, p = .018$) สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

4.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 3 เป็นการแสดงผลคะแนนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยนำเสนอผลคะแนนดังกล่าวในตารางที่ 4.3 และจะนำเสนอผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นลำดับถัดมาในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.3 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ลำดับ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน		ความต่างของคะแนน	การแปลผล
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)		
1	8	12	4	สูงขึ้น
2	7	12	5	สูงขึ้น
3	12	15	3	สูงขึ้น
4	10	10	0	เท่าเดิม
5	13	16	3	สูงขึ้น
6	13	18	5	สูงขึ้น
7	10	10	0	เท่าเดิม
8	14	20	6	สูงขึ้น
9	15	20	5	สูงขึ้น
10	10	14	4	สูงขึ้น
11	12	15	3	สูงขึ้น
12	13	16	3	สูงขึ้น
13	11	11	0	เท่าเดิม
14	10	10	0	เท่าเดิม
15	15	17	2	สูงขึ้น
16	15	20	5	สูงขึ้น
17	15	16	1	สูงขึ้น
18	12	15	3	สูงขึ้น
19	11	15	4	สูงขึ้น
20	14	19	5	สูงขึ้น
21	12	2	0	เท่าเดิม
22	12	16	4	สูงขึ้น
23	11	11	0	เท่าเดิม
24	10	13	3	สูงขึ้น
25	12	12	0	เท่าเดิม

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับก่อนเรียนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28

จากผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยตรวจและให้คะแนนตามเกณฑ์ และใช้โปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ในการคำนวณเพื่อเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนและหลังเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และทดสอบค่า t-test แบบ Dependent Samples t-test ดังปรากฏในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน	n	คะแนนรวม	\bar{x}	S.D.	df	t	p
Pretest	25	20	11.88	2.15	24	6.695*	.000
Posttest	25	20	14.60	3.24			

*p < .05

จากตารางที่ 4.4 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.15 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 14.60 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.24 เมื่อนำคะแนนก่อนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 6.695, p = .000$) จึงสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

ผู้วิจัยได้นำคะแนนผลการทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนและคะแนนผลการประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มาคำนวณโดยใช้โปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ เพื่อหาความสัมพันธ์

ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Produce Moment Correlation) และการทดสอบค่า t-test ดังปรากฏในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

		ทักษะการฟัง	ทักษะการพูด	t	p
ทักษะการฟัง	Pearson Correlation (r)	1	.732*	.732*	.000
ทักษะการพูด	Pearson Correlation (r)	.732*	1		

*p < .05

จากตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Produce Moment Correlation) และการทดสอบค่า t-test พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .732 ซึ่งตามเกณฑ์ในการแปลความหมายความสัมพันธ์ของซูตริ วงศ์รัตน์ (2560) หากค่าความสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.71-0.90 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลตามลำดับได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนเรียน
4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังสัมพันธ์กับทักษะการพูดภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับสูง

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเอกชน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่

- (1) โรงเรียนคอมมูนิตี้อินคอนโทร จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 42 คน มีทั้งหมดจำนวน 6 ห้อง

(2) โรงเรียนพระวิสุทธีวงษ์ จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 493 คน มีทั้งหมดจำนวน 29 ห้อง

(3) โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 121 คน มีทั้งหมดจำนวน 10 ห้อง

รวมจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นทั้งหมด 656 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2565 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2, 2565)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ได้กลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด
ตัวแปรตาม ได้แก่

- (1) ทักษะการฟังภาษาจีน
- (2) ทักษะการพูดภาษาจีน
- (3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยจะใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยแบ่งออกเป็น 5 เรื่อง ได้แก่ ทักทายกันหน่อย หนึ่งวันของฉัน สนทนาในห้องเรียน สุขสันต์วันเกิดนะ และเราไปเที่ยวกันเถอะ

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ช่วงเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2566 ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน ที่สร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง ได้แก่

- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ทักทายกันหน่อย
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง หนึ่งวันของฉัน
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สนทนาในห้องเรียน
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สุขสันต์วันเกิดนะ
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เราไปเที่ยวกันเถอะ

2. แบบทดสอบทักษะการฟังวิชาภาษาจีน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ แบบถูกผิด จำนวน 5 ข้อ รวมทั้งหมด 20 ข้อ รวม 20 คะแนน

3. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน แบบตรวจสอบ (Checklist) จำนวน 5 รายการ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) 3 ระดับ ประเมินทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความคล่องในการพูด 2) การออกเสียง 3) การพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 4) น้ำเสียงหนักเบา มีการใช้เสียงสูงต่ำ และ 5) การสื่อความหมาย รวม 15 คะแนน

4. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ประกอบด้วยแบบปรนัย 4 ตัวเลือก แบบเติมคำตอบ และแบบถูกผิด ทั้งหมด 20 ข้อ รวม 20 คะแนน โดยจะอิงเกณฑ์โครงสร้างเนื้อหาและระดับพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยตามการจำแนกการเรียนรู้ของบลูม 4 ระดับ ได้แก่ 1) ความจำ 2) ความเข้าใจ 3) การนำไปใช้ และ 4) การวิเคราะห์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการวิจัยโดยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา ใช้เวลาในการวิจัยรวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยส่งเค้าโครงวิทยานิพนธ์เข้าสู่การพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

2. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา เพื่อขอทำการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน เพื่อให้ทางโรงเรียนส่งหนังสือขออนุญาตผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบตรวจสอบผลคะแนนก่อนเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลก่อนทำการทดลอง

5. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง

6. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบ ตรวจสอบผลคะแนนหลังเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลหลังทำการทดลอง

7. ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบ ตรวจสอบผลคะแนนหลังเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลหลังทำการทดลอง

8. เมื่อสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบ ตรวจสอบผลคะแนนหลังเรียน บันทึก และเก็บข้อมูลหลังทำการทดลอง

9. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test แบบ One Sample t-test กับเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test แบบ One Sample t-test กับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และทดสอบค่า t-test แบบ Dependent Samples t-test
4. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Produce Moment Correlation) และการทดสอบค่า t

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4 ความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .732

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

5.2.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าคะแนนการทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.92 คะแนน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเป็นหลัก ประกอบกับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบได้อย่างเหมาะสม สามารถอ้างอิงได้จากค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผน ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 ซึ่งถือว่ามี ความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยออกแบบให้ครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยการเรียนรู้ และมีผู้เรียนเป็น ศูนย์กลางการเรียนรู้ ดังที่ Richards (2006) ได้ระบุไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนจะมีบทบาท สำคัญในห้องเรียนมากกว่าครูผู้สอน ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือใช้ภาษาด้วยตนเอง มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะการฟัง เนื่องจาก ก่อนที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้นั้น จำเป็นต้องมีทักษะการฟังก่อน เพื่อที่จะรับสารได้อย่างถูกต้อง จึงจะ สามารถสื่อสารออกไปได้ จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงทำให้เกิดเป็นการเรียนรู้ร่วมกัน อมรรรัตน์ เตยหอม (2563) ยังกล่าวไว้ว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดก็เป็นอีกหนึ่งเทคนิคที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนจะได้มีพื้นที่ในการฟังและพูดแสดง ความคิดเห็น อภิปราย รวมไปถึงการทำงานร่วมกับผู้อื่น จากการสอนแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึก ทักษะการฟังจนเกิดเป็นการสื่อสารที่สามารถพัฒนาได้ ซึ่งนอกจากครูจะต้องให้ความสำคัญในหน้าที่ ผู้อำนวยการเรียนรู้แล้ว ครูยังต้องให้ความสำคัญและใส่ใจในรายละเอียดของการจัดเตรียมเนื้อหาและกิจกรรม ที่ใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วย โดยกระบวนการเรียนรู้นั้นจะต้องมีขั้นตอนการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการฟัง ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทั้ง 5 ขั้นของ Richards (2006) ได้แก่ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็น ขั้นตอนแรกที่ผู้สอนต้องพูดเพื่อให้ผู้ฟัง (นักเรียน) เกิดความสนใจมากที่สุด และเกิดความรู้สึกลอยลางที่จะเรียนรู้ 2) ขั้นให้ความรู้ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ความรู้และอธิบายเนื้อหาแก่ผู้เรียน ผู้เรียนนอกจากจะได้ความรู้แล้วนั้น ยัง ได้ฝึกทักษะการฟังอีกด้วย 3) ขั้นฝึก เป็นขั้นที่ผู้สอนจะมอบอิสระทางการสื่อสาร (การฟังและการพูด) ให้กับ ผู้เรียน ครูผู้สอนจะให้นักเรียนจับคู่หรือจับกลุ่มเพื่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นที่กำหนดให้ โดยในขั้นนี้ครูผู้สอนจะคอยช่วยเหลือผู้เรียนในระหว่างการสื่อสาร แก้ไขข้อผิดพลาดในระหว่างการสื่อสาร รวมไปถึงการออกเสียง การใช้ภาษา และเรื่องไวยากรณ์ด้วย 4) ขั้นการใช้ภาษา ครูผู้สอนจะมอบบทบาทให้ ผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางของการเรียนรู้โดยเฉพาะ ผู้เรียนจะได้นำความรู้ในเนื้อหามาใช้ในการสื่อสารกับเพื่อน ร่วมชั้นผ่านกิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระ ครูผู้สอนจะไม่เข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดในระหว่างการใช้ภาษาของ ผู้เรียน และ 5) ขั้นสรุป ขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้ ในขั้นนี้ครูผู้สอนและผู้เรียนจะสรุปบทเรียน ร่วมกัน มีการเสนอข้อเสนอนะในการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป ซึ่งจะสอดคล้องกับ Lamb (1991) และ Nunan (1996) ที่ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูล และการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ที่ แทรกอยู่ในกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการสื่อสารทั้ง ทักษะการฟังและทักษะการพูดในเวลาเดียวกัน โดยกิจกรรมดังกล่าวจะฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในสถานการณ์จริง หรือการได้ใช้ภาษาอย่างมีความหมายที่แท้จริง ซึ่งการจัดกระบวนการเรียนรู้นี้ดังกล่าวจะ สอดคล้องกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของเพ็ญยุพา คำแก้ว (2563) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารเป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ที่สมจริง

มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร ซึ่งจะเกิดเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับสื่อ และผู้เรียนกับผู้สอน โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะให้ความสำคัญกับหน้าที่ของภาษา บริบททางภาษาศาสตร์ และบริบททางสังคมหรือสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น เพื่อให้รูปแบบการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารที่สมจริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Dudley (1983) ที่ศึกษาและทำการทดลองสอนโดยใช้บทบาทสมมติชนิดมีปริศนา (Hidden Information Role-plays) ในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้น กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจ ผลการทดลองพบว่า การใช้บทบาทสมมติชนิดมีปริศนา ประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง เหมือนกับกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ที่เมื่อครูผู้สอนกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดพร้อมกัน ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับการทดลองสอนโดยใช้บทบาทสมมติ นอกจากนี้ Dudley ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า การแสดงบทบาทสมมติถือว่าเป็นแบบฝึกหัดที่มีค่ายิ่ง เพราะทุกคนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาในการสื่อสารและมีส่วนร่วมในการแสดงออก ทั้งนี้ จากผลคะแนนการทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ยังมีนักเรียนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28 ที่ไม่ผ่านการทดสอบ แต่คะแนนไม่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์มากนัก จากการสำรวจพบว่ามีสาเหตุมาจากกระหว่างปฏิบัติกิจกรรม ครูผู้สอนอาจจะควบคุมชั้นเรียนไม่ครอบคลุมทั้งหมด จึงมีนักเรียนส่วนน้อยที่ตกลงไปจากเพื่อนในชั้นเรียน และอีกสาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนจำนวนนี้มีพื้นฐานความสามารถภาษาจีนน้อยกว่านักเรียนส่วนใหญ่ มีความสามารถในการเรียนรู้ค่อนข้างช้า จึงทำให้ทักษะการฟังไม่ได้รับการพัฒนาในระดับที่ควรจะมี เป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่ผ่านการทดสอบ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรใส่ใจรายละเอียดในการจัดกระบวนการเรียนรู้ และดูแลควบคุมชั้นเรียนในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมให้มากขึ้น

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.25 คะแนน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเป็นหลักและมีครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก ซึ่งการพัฒนาทักษะการพูดนั้นจะมีความสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการฟัง กล่าวคือ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางในการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดผ่านกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ครูผู้สอนจัดทำขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกและเรียนรู้ในเวลาเดียวกัน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้นั้นจะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนที่เน้นไปทางทักษะการพูด ซึ่งจะสอดคล้องกับขั้นตอนการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการฟังตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทั้ง 5 ขั้นของ Richards (2006) ที่จะเริ่มตั้งแต่ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน 2) ขั้นให้ความรู้ 3) ขั้นฝึก 4) ขั้นการใช้ภาษา และสุดท้ายจึงเป็น 5) ขั้นสรุป ซึ่งในแต่ละขั้นตอนจะมีกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทั้งทักษะการฟังและทักษะการพูดจนเกิดเป็นทักษะการสื่อสาร จากนั้นจะนำผลที่ได้จากการเรียนรู้มาอภิปรายร่วมกันกับเพื่อนในชั้นเรียน ซึ่งครูผู้สอนจะมีหน้าที่คอยกระตุ้นให้นักเรียนสื่อสารร่วมกัน เพื่อให้เกิดทักษะการ

พูดมากที่สุด มีงานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องของการสื่อสารโดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT เช่น ณิชปภา โพธิ์พุ่ม และคณะ (2562) ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT หลังพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์ (2557) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ผลการวิจัย ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.86/77.96 และนักเรียนมีเจตคติต่อการใช้กิจกรรมสถานการณ์ในการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ จากผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ยังมีนักเรียนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24 ที่ไม่ผ่านการประเมิน แต่คะแนนไม่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์มากนัก จากการสำรวจพบว่ามีสาเหตุมาจากระหว่างปฏิบัติกิจกรรม ครูผู้สอนอาจจะดูแลควบคุมชั้นเรียนในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมได้ไม่ทั่วถึง ประกอบกับพื้นฐานความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนยังไม่มากพอ จึงเป็นสาเหตุทำให้ให้นักเรียนจำนวนนี้ไม่ผ่านการประเมิน ส่งผลให้ทักษะการพูดของนักเรียนดังกล่าวไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควรจะเป็น ครูผู้สอนจึงต้องวางแผนและจัดการชั้นเรียนให้ดี และผู้วิจัยเชื่อว่าหากเพิ่มระยะเวลาในการทำการทดลองมากขึ้นอาจจะทำให้ผู้เรียนผ่านการประเมินทั้งหมดอย่างแน่นอน

5.2.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 25 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนสูงขึ้นจากก่อนเรียนจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับก่อนเรียนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 11.88 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 14.60 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ฝึกฝนจนเกิดเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ใหม่ที่สามารถวัดได้โดยการสังเกตพฤติกรรมทางการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงไปหรือการใช้แบบทดสอบเพื่อวัดความรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับธัชพล ทิธี (2561) ที่กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือผลที่เกิดจากการกระทำของบุคคล เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยเป็นผลจากการได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน สามารถประเมินหรือวัดประเมินได้จากการทดสอบ หรือการสังเกตพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ ชนิตา ยอดสาลี และกาญจนา บุญส่ง (2559) ได้ระบุไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสำเร็จที่สามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย เป็นความรู้หรือทักษะที่จะต้องใช้สติปัญญาและสมรรถภาพทางสมองที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมา และใช้แบบทดสอบทดสอบความสามารถใน

การเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประภัสสร ณะแดนนอก (2563) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบ Communicative Language Teaching (CLT) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี จังหวัดกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ค่าคะแนนรวมเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 9.2 คะแนน และค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 14.53 คะแนน และงานวิจัยของ อมรรัตน์ เตยหอม (2563) ที่ศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค เพื่อนคู่คิดที่มีต่อความสามารถในการให้เหตุผลและผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นต้น

5.2.4 ความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .732 ซึ่งตามเกณฑ์ในการแปลความหมาย ความสัมพันธ์ของชูศรี วงศ์รัตนะ (2560) หากค่าความสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.71-0.90 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารผ่านการทำกิจกรรมเป็นหลัก โดยระหว่างการดำเนินกิจกรรมผู้เรียนจะได้ฟังและพูดในเวลาเดียวกัน ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ไปในทางเดียวกัน แต่ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการฟังได้ก่อนถึงจะสื่อสารต่อไปได้ ดังที่ สุจินต์ หนูแก้ว (2554) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการรับรู้ที่เกิดจากการได้ยินและตีความหมายโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ผู้ฟังต้องมีความสนใจและพิจารณาคัดสรรสาระที่ได้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์นั้น ๆ แต่ทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจมีกระบวนการที่ซับซ้อนกว่า ผู้ฟังต้องใช้กระบวนการทางปัญญาในการทำความเข้าใจข้อมูลที่ได้ฟัง โดยผู้ฟังต้องมีความรู้ทั้งทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความหมาย และโครงสร้างข้อความ รวมทั้งความรู้ที่ไม่ใช่ภาษาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับหัวเรื่อง บริบท และความรู้ทั่วไป ซึ่งเป็นความรู้เชิงมโนทัศน์ของผู้ฟัง ความรู้เชิงมโนทัศน์นี้จะช่วยให้ผู้ฟังสร้างความรู้ขึ้นมาใหม่จากการบูรณาการความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ที่ได้ฟัง นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยด้านจิตใจ สภาพแวดล้อม สถานภาพทางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ล้วนมีผลต่อความเข้าใจในการฟัง ดังนั้น การฟังจะต้องฟังอย่างเข้าใจ ถึงจะทำให้เกิดทักษะการสื่อสารที่ดี ซึ่งจะสอดคล้องกับ Bailey (2006) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นความสามารถในการอธิบายหรือแสดงออกซึ่งความคิดหรือข้อมูลของผู้พูด โดยอาศัยความสามารถในการออกเสียง การเลือกใช้คำ การใช้โครงสร้างประโยคที่เหมาะสม และความสามารถในการส่งสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า การฟังและการพูด เป็นทักษะการสื่อสารที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้

เนื่องจากหากมีการสื่อสารก็จะต้องเริ่มต้นจากการฟังอย่างเข้าใจก่อน ถึงจะสามารถพูดเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่เข้าใจตรงกัน

5.3 ข้อค้นพบ

5.3.1 การจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดเหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีความตั้งใจที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารของตนเอง เพราะนักเรียนที่มีความตั้งใจจะปฏิบัติกิจกรรมได้และมีทักษะการสื่อสารที่ดีขึ้น

5.3.2 การจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการศึกษาร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดเหมาะสมกับนักเรียนที่มีวุฒิภาวะในการตัดสินใจและมีความคิดเห็นเป็นของตนเอง เพราะจากการปฏิบัติกิจกรรมนักเรียนที่สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้จะทำให้มีผลการเรียนที่ดีขึ้นไปด้วย

5.3.3 การจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการศึกษาร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ในเวลาเดียวกัน แต่ทักษะที่จะมีผลลัพธ์ในการเรียนรู้ที่ดีที่สุดคือ ทักษะการฟัง ส่วนทักษะการพูดก็จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังที่ดียิ่งขึ้นไป

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

(1) ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมในการเรียนรู้ให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อกระตุ้นและสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียนในการเรียนรู้ เนื่องจากภาษาจีนเป็นรายวิชาที่เรียนรู้ค่อนข้างยาก จึงต้องสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียนมากที่สุด เพื่อสร้างการพัฒนาทักษะของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ให้มากที่สุด

(2) ผู้สอนควรกระตุ้นผู้เรียนบ่อย ๆ โดยคอยให้คำแนะนำ สอบถาม เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดจนเกิดเป็นทักษะการสื่อสารในที่สุด เนื่องจากวัยของผู้เรียนเป็นวัยประถมศึกษา จึงยังมีความจำเป็นที่ผู้สอนต้องคอยกำกับดูแลเพื่อช่วยส่งเสริมทักษะที่จำเป็นแก่ผู้เรียน และเพื่อให้กระบวนการเรียนรู้เกิดความราบรื่นและบรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้

(3) การจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการศึกษาร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดเหมาะสำหรับโรงเรียนที่มีความพร้อมในด้านสื่อการเรียนรู้อ และ มีจำนวนครูที่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน เพื่อที่จะสามารถควบคุมการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียนได้อย่างดี

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

(1) ควรศึกษาและสำรวจความพร้อมของโรงเรียนในด้านสื่อการเรียนรู้อก่อนทำการวิจัย เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ดี น่าสนใจ และเหมาะสมกับผู้เรียน

(2) ควรศึกษาผู้เรียน และการจัดกลุ่มผู้เรียนในกิจกรรมกลุ่มให้เหมาะสมแบบละความสามารถในแต่ละระดับ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในรูปแบบกระบวนการกลุ่มที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

(3) ควรศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการออกแบบกิจกรรมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและเทคนิคเพื่อนคู่คิดเพิ่มเติม เพื่อที่จะสามารถจัดกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนได้ดีมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรธนา โพธิ์เต็ง. (2558). การพัฒนาทักษะการสื่อสารและความสามารถในการทำโครงการ โดยการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร]. DSpace at Silpakorn University. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/61/1/12.56253302%20กรธนา%20โพธิ์เต็ง.pdf>
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. <http://www.teacher.in.th/wp-content/uploads/2018/01/ChineseLanguage.pdf>
- กัณทิมา ชำรัมย์. (ม.ป.ป.). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร CLT กับการสอนด้วยวิธีปกติ. http://www.edu-journal.ru.ac.th/AbstractPdf/2560-5-1_1510558158_is-eng56-0004.pdf
- เกษร ปิยะทัต. (2554). การศึกษาความรับผิดชอบต่อตนเองของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Gui_Cou_Psy/Gaysorn_P.pdf
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2550, 14 มิถุนายน). แนวโน้มการศึกษาไทยครึ่งทศวรรษหน้า. <http://www.kriengsak.com/node/77>
- คณะอาจารย์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. (2551). ภาษากับการสื่อสาร. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- จันทรา พวงยอด. (2543). การพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งโรงเรียนพุทธจักรวิทยา โดยใช้กิจกรรมและเทคนิคการประเมินผลจากสภาพจริง [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. http://ils.swu.ac.th:8991/exlibris/aleph/a22_1/apache_media/B1KEITHYCMUY78ULX P37XMUYMEQLXC.pdf

บรรณานุกรม (ต่อ)

- จันทิมา เมยประโคน. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชาศิลปะ เรื่อง การสร้างสรรค์จากเศษวัสดุของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Art_Ed/Chantima_M.pdf
- จิรวารณ ยิ้มปลื้ม. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสื่อสารในองค์กรของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. ศูนย์เรียนรู้และหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
<http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/Jirawan.Yim.pdf>
- จุฑามาศ ชนะภัย. (2561). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
<http://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2561/M127207/Chanapai%20Juthamas.pdf>
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ วีรวัฒน์ อินทรพร. (2556). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เจษฎา วารี. (2557). ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ที่เรียนรู้แบบร่วมมือและแบบเน้นปฏิบัติ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี]. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ชนิดา ยอดสาถิ, และ กาญจนา บุญสง. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2. *Veridian e-journal ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 9(1), 1208-1223. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/61676/50806>
- ขวลิต ศรีคำ และ ชัยศักดิ์ สีลาจรัสกุล. (2552). การอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การจัดการกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ และประเมินค่า. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2560). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. อมรการพิมพ์.
- โชติกา ภาชีผล. (2554). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชภา โพธิ์พุ่ม, พระปรัชญา ชยวฑูโต และ ทองพูล ชุมคำ. (2561). การพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ณัชชภา โพธิ์พุ่ม, พระปรีชญา ชยวุฑโฒ (ถิ่นแถว) และ ประดิษฐ์ ชื่นบาน. (2562). การพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาจุฬาลงกรณแก่น, 6(4), 109-121.* <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jg-mcukk/article/view/227615/159122>
- ณิรดา เวชญาลักษณ์. (2561). *หลักการจัดการเรียนรู้*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน แสงชัย และคณะ. (2557). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์. (2557). *การพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ*. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี.
- ทิพย์ฉัตร พลผล และ สุธาทิพย์ งามนิล. (2562). การพัฒนาชุดการสอนภาษาไทย เรื่อง ชนิดของคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 *วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์, 14(1), 93-106.* <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/JSSRA/article/view/165546/139375>
- ทิตนา แคมมณี. (2551). *รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2561). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เทพบุตร หาญมนตรี. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ดอกเบี้ยและมูลค่าของเงิน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]*. DSpace at Mahasarakham University. <http://202.28.34.124/dspace/handle123456789/1070>
- ธัชพล ทิธี. (2561). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการวิเคราะห์โครงการและการบริหารโครงการ เรื่อง การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน. *วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 9(2), 11-21.* <http://bitly.ws/LYXi>
- นิภาวรรณ นวาวัตน์. (2562). *การพัฒนาแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบเน้นภาระงานร่วมกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี [ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]*. DSpace at Silpakorn University. <http://itthesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2614/1/57254908.pdf>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บัญชา ท่าทอง. (2556). *ศึกษาการใช้หลักอิทธิบาท 4 พัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย]. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
<http://cr.mcu.ac.th/userfiles/file/thesis/Educational-Administration/56-2-11-045.pdf>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 6). ประสานการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10). สุวีริยาสาส์น.
- บุญศรี ปราภณศักดิ์. (2534). *การสื่อสารเพื่อคุณภาพการพยาบาล*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุศรา สอนสำราญ. (2554). *การพัฒนาผลการเรียนรู้และทักษะการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH Plus ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ.
https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_Doi=10.14457/SU.the.2011.467
- บุษกร พรหมหล้าวรรณ. (2549). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ 4 MAT* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Central Library Srinakharinwirot University.
http://ils.swu.ac.th:8991/exlibris/aleph/a22_1/apache_media/KFBNK1N2MCFIMHCPG8NNSENVL5QBG6.pdf
- เบญจวรรณ แจ่มจำรูญ. (2557). *ปัจจัยบรรยากาศในการสื่อสารภายในองค์กร กระบวนการในการสื่อสารและสื่อสังคมออนไลน์ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการสื่อสารภายในองค์กรของบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร* [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ]. DSpace at Bangkok University. <http://dspace.bu.ac.th/jspui/handle/123456789/1573>
- ประมะ สตะเวทิน. (2538). *หลักนิเทศศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 8). ภาพพิมพ์.
- ประมะ สตะเวทิน. (2546). *หลักนิเทศศาสตร์*. รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- ประภัสสร ณะแดนนอก. (2563). *การพัฒนาความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบ Communicative Language Teaching (CLT) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5* [รายงานผลการวิจัย, โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี]. โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี.
- ปัทมา สายสะอาด. (2551). *ทักษะการติดต่อสื่อสารของผู้บริหารที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงาน เป็นทีมของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรีเขต 2* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร]. DSpace at Silpakorn University.
<https://sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/7679>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ปิยจิตร สังข์พานิช. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติสำหรับ
นักศึกษาวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
วารสารสมาคมครูภาษาฝรั่งเศสแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์ฯ, 134(40), 41-54.
<https://so01.tci-thaijo.org/index.php/bulletinatpf/article/view/139560/103547>.
- ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน และ ปริญญา นันชัยบุตร. (2556). การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีน ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4 MAT. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น,
36(4), 53-60. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/EDKKUJ/article/view/50407/41685>
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิต. (2542). หมวด ก. การสื่อสาร. <http://rirs3.royin.go.th/new-search/word-1-search.asp>
- พรทิพย์ ดิษฐปัญญา. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา, 14(2), 24-41.
<https://ejournals.swu.ac.th/index.php/jindedu/article/view/12867/10668>
- พิศพิมล ชื่นชม. (2554). ผลการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนนวมราชานุสรณ์โดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนโดยปกติ [วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี]. Dhonburi Rajabhat University.
<http://cms.dru.ac.th/jspui/handle/123456789/594>
- พิสมร ชูเอม. (2561). การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิค
เพื่อนคู่คิด [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. DSpace at Silpakorn
University. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/handle/123456789/2319>
- เพ็ญยุพา คำแก้ว. (2563). การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม
อัธยาศัย [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. สำนักวิทยบริการ
และเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
<http://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2563/M128767/Khamkaew%20Penyupa.pdf>
- ภัทรกร บุญศรี. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา
ภาษาอังกฤษ [รายงานผลการวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. <http://research.rmu.ac.th/rdi-mis/upload/fullreport/1632636122.pdf>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มนต์ชัย เทียนทอง. (2551). เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ Mentor coached think-pair-share เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนรู้ออนไลน์. *วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*, 18(1), 99-105. <https://www.thaiscience.info/journals/Article/TJKM/10680815.pdf>
- ยศ สันตสมบัติ. (2556). *มนุษย์กับวัฒนธรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 4). สยามลดา.
- เยาวพร ศรีระชา และ จิระพร ชะโน. (2561). การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสมเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 24(1). <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jemmsu/article/view/146843/108204>
- ลักขณา สริวัฒน์. (2557). *จิตวิทยาสำหรับครู*. โอเคเรียนสโตร์.
- ลียานา ประทีปวัฒนพันธ์. (2558). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็นของนักเรียนห้องเรียน สสวท. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E ร่วมกับการเรียนแบบ STAD* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Burapha University Library. https://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcms/files/54990048.pdf
- วรรณภา สุขสังข์. (2545). *การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร* [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่]. CMU Intellectual Repository. <http://cmuir.cmu.ac.th/jspui/handle/6653943832/24868>
- วรางคณา คำอ้น. (2560). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. ศูนย์เรียนรู้และหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/160225.pdf>
- วาสนา สิงห์ทองลา. (2555). *การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิจิตร อาวะกุล. (2541). *เทคนิคการประชาสัมพันธ์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วุฒิชัย ดานะ. (2553). *ความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดเลย* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย]. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ศศิธร อนันต์โสภณ. (2554). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์ สำหรับธุรกิจของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต* [รายงานผลการวิจัย, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. ศูนย์เรียนรู้และหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
<https://libdoc.dpu.ac.th/research/140670.pdf>
- ศิริรัตน์ กลยะณี. (2558). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 1(1), 17–30.
<https://so03.tci-thaijo.org/index.php/human/article/view/138017>
- สถาบันเอเชียศึกษา. (2551). *การเรียนการสอนในประเทศไทย*. ศูนย์จีนศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาคร ธรรมศักดิ์. (2541). *การสอนตามแนวคอนสตรัคติวิซึ่มแบบปร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
http://ils.swu.ac.th:8991/exlibris/aleph/a22_1/apache_media/1UP2F4V9K1EMU129391JL3YMQCVBY8.pdf
- สารณี ศุระสร้างค์. (2557). *ปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนในการเรียนวิชากิจกรรมองค์การวิชาชีพ 3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปวช.3 สาขาการชาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556* วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรียาน โดยใช้วิธีการเสริมแรง [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรียาน]. วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรียาน. <http://wtc.ac.th/reseacrh/56/b8-56.pdf>
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2. (2565). *ข้อมูลจำนวนนักเรียน ปีการศึกษา 2565*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุจินต์ หนูแก้ว และ สำลี ทองธิว. (2554). การนำเสนอยุทธศาสตร์การเรียนการสอนการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักศึกษาครู. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 15(3), 78–84.
https://so06.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/16054
- สุจิตา พานิชกิจโกศลกุล. (2556). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/App_Beh_Sci_Res/Sutida_P.pdf

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุบรรณ ตั้งศรีเสรี. (2556). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะร่วมกับเทคนิค THINK-PAIR-SHARE ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. CUIR at Chulalongkorn University <https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/52586>
- สุภาพร ศรีศิลป์. (2556). รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช]. DSpace at Nakhon Si Thammarat Rajabhat University. <http://dspace.nstru.ac.th:8080/dspace/bitstream/123456789/2183/1/Fulltext.pdf>
- เสรี วงษ์มณฑา. (2553). เอกสารประกอบการสอน ทฤษฎีการโน้มน้าวใจกับการนำไปประยุกต์ใช้ในงานประชาสัมพันธ์ใน E-learning. <http://elearning.aru.ac.th/3033601/ser02/tp13/linkfile/print5.htm>
- โสภาพรรณ อัครราศีวะโรจน์. (2555). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโคกสีพิทยาสรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- หทัย แซ่เจ็ย. (2559). การวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับ ประถมศึกษา. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- อมรรัตน์ เตยหอม. (2563). ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อความสามารถในการให้ เหตุผลและผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี]. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. http://grad.vru.ac.th/Database_thesis/thesis/file_pdf/full_60B54680103.pdf
- อมรรัตน์ ผดู่สุวรรณ. (2559). รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังด้วยเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์]. PSU Knowledge Bank. <http://kb.psu.ac.th/psukb/handle/2016/11794>
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). โอเดียนสโตร์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อาภัสรา สังขวาสี. (2564). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. <http://ir-thesis.swu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1624/1/g611130050.pdf>*
- อุษา ภิรมย์รักษ์. (2562). *การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการสอนแนะให้รู้คิด (CGI) ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. DSpace at Silpakorn University. <http://irthesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2755/1/60263332.pdf>*
- ฮารุณ ราโอบ. (2554, 23 กุมภาพันธ์). *แนวคิดและวิธีการสอนภาษาอังกฤษ-อดีตถึงปัจจุบัน*. http://harun-raob.blogspot.com/2011/02/blog-post_23.html
- Lei, Z. Q. (2560). *การพัฒนาความสามารถการฟังและการเขียนระบบพินอินภาษาจีนโดยใช้แนวคิดของกาเย่ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาคุสิตพัฒนชยการ กรุงเทพฯ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. ศูนย์เรียนรู้และหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. <https://libdoc.dpu.ac.th/thesis/160546.pdf>*
- Anderson, L. W., & Krathwohl, D. R. (2001). *A taxonomy for learning, teaching and assessing: A revision of bloom's taxonomy of educational objectives: Complete edition*. Longman.
- Bailey, K. M. (2006). *New ways in teaching speaking*. TESOL.
- Bloom, B. S., Englehart, M. D. Furst, E. J., Hill, W. H., & Krathwohl, D. R. (1956). *Taxonomy of educational objectives: Handbook i cognitive domain*. David McKay.
- Canale, M. (1983). From communicative competence 1 to communicative language pedagogy. In J. C Richards, & R. W. Schmidt (Eds.), *Language and communication* (pp. 2-14). Longman.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1, 1-47. <http://bitly.ws/LYjB>
- Carroll, J. B. (1982). *Learning theories for the classroom teacher, the challenge of communication*. National Text Book com.
- Dales, Z. I. (2007). *Achievement of students in mathematics using the thing the think-pair-share strategy*. *Dissertation Abstracts International*.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Doff, A. (1991). *Teaching English: A training course for teacher*. Cambridge University Press.
- Dudney, G. D. (1983). Hidden-information role plays. *English Teaching Form*, 3(21), 30-31.
- Esmail, H. A. (2015). Comparative study of Grammar Translation Method (GTM) and Communicative Language Teaching (CLT) in language teaching methodology. *International Journal of Science and Research Methodology*, 1(3), 16-25.
<https://ijsrm.humanjournals.com/wp-content/uploads/2015/09/3.Esmail-Heydari-Asl.pdf>
- Fauziyati, D. R. (2013). *The effect of using think-pair-share technique on the eight grade students reading comprehension achievement at SMPN 3 Bangsalsari Jember* [Master's thesis, Jember University]. Perpustakaan Nasional Republik Indonesia.
<http://bitly.ws/MjMN>
- Gross, S. J., & Shapiro, J. P. (2004). Using multiple ethical paradigms and turbulence theory in response to administrative dilemmas. *International Studies in Education leadership*, 32(2), 47-62.
- Harmer, J. (2001). *The practice of English language teaching*. Pearson Education.
- Harmer, J. (2007). *The Practice of English language teaching* (4th ed.). Pearson.
- Hymes, D. H. (1972). On communicative competence. In Pride J. B. Holmes & J. Hilmes (Eds.), *Sociolinguistics: Selected readings*. Penguin.
- Johnson, R. (1994). *learning together and alone, cooperative, competitive, and individualistic learning*. Prentice-Hall.
- Kagan, S. (1992). *Cooperative learning*. Kagan Cooperative Learning.
- Lamb. (1991). *Designing tasks for the communicative classroom*. Bell & Bain.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and principles in language teaching* (2nd ed.) OUP.
- Littlewood, W. (1988). *Communicative language teaching*. Cambridge University.
- Louma, S. (2004). *Assessing speaking*. Cambridge University Press.
- Lyman, F. (1987). Think-pair-share: An expanding teaching technique. *MAA-CIE Cooperative News*, 1, 1-2.
- Mctighe, J., & Lyman, F. T. (1988). Cueing thinking in the classroom: The promise of theory-embedded tools. *Educational Leadership Magazine*, 45(6), 18-24.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Nunan, D. (1996). Towards autonomous learning: some theoretical, empirical and practical issues, In R. Pemberton, E. S. L. Li, W. W. F. Or & H. D. Pierson [Eds.], *Taking control: Autonomy in language learning*. Hong Kong University.
- Oller, J. W. (1979). *Language tests at school: A pragmatic approach*. Longman.
- O'Sullivan, R. (2012). Collaborative evaluation within a framework of stakeholder-oriented evaluation approaches. *Evaluation and Program Planning*, 35(4), 518-522.
<https://doi.org/10.1016/j.evalprogplan.2011.12.005>
- Paulson, C. B. (1987). *Communicative language teaching and intercultural communication*. Press-Hall.
- Richard, F. (2000). *Role playing in the classroom : Tourism experience forum*.
<http://cleo.Murdoch.edu.au/confs/tlf/tlf200/Richards.html>.
- Richards J., & Rodgers, T. S. (1995). *Approaches and methods in language teaching: A description and analysis*. CUP.
- Richards, J., & Rodgers, T. (1999). *Approaches and methods in language teaching*. Cambridge University.
- Richards, J., & Rodgers, T. (2002). *Approaches and methods in language teaching*. Cambridge University.
- Richards, J., & Rodgers, T. (2006). *Approaches and methods in language teaching*. Cambridge University.
- Richards, J. C., & Schmidt, R. W. (1986). *Language and communication*. Longman Incorporation.
- Rubin, J. (1987). How to tell when someone saying 'N' revisited. In *Sociolinguistics and language acquisition: Series on issues in second language research*. Newbury House.
- Savignon, S. J. (1982). *Communicative competence: Theory and classroom practice*. Addison-Wesley.
- Savignon, S. J. (1991). Communicative language teaching: State of the art. *TESOL Quarterly*, 25(2), 261-277. <https://www.jstor.org/stable/3587463>
- Scarcella, R. C., & Oxford, R. L. (1992). *The tapestry of language learning*. Heinle and Heinle.
- Spada, P. (1987). *How languages are learned*. Oxford University Press.
- Taylor, K. (1996). *The behavioral basis of perception*. Butterworth Heinemann.

บรรณานุกรม (ต่อ)

Underwood, M. (1989). *Teaching listening*. Longman.

Widdowson, H. (1983). *Learning purpose and language use*. Oxford University Press.

Widdowson, H. G. (1978). *Teaching language as communication*. Oxford University.

Widdowson, H. G. (1981). *Teaching English as communication*. Oxford University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์ ดร.ณพล ม่วงงาม	อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. อาจารย์ ดร.สุตคณี นฤพลจิรกุล	รองคณบดีฝ่ายวิชาการและหัวหน้าหลักสูตรภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
3. อาจารย์ Mr. Xu Haisheng	ครูภาษาจีน โรงเรียนสาธิตปทุม

ภาคผนวก ข

หนังสือของความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

บันทึก
Memorandum

ที่ วค.0414(1)/268 วันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2566
จาก คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
เรียน อาจารย์ ดร.ณพล ม่วงงาม
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวรดา ไชยพิมพ์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” โดยมีอาจารย์ ดร.พจนมาลย์ สกลเกียรติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล)
คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์

บันทึก
Memorandum

ที่ วค.0414(1)/268

วันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2566

จาก คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์

เรียน อาจารย์ ดร.สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาววรดา ไชยพิมพ์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” โดยมีอาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 648

(นางสาววรดา ไชยพิมพ์ 090 294 2057)

ที่ มธบ 0414(1)/1114

9 มกราคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน Mr.Xu Haisheng

ครูภาษาจีน โรงเรียนสาธิตปทุม จังหวัดปทุมธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นางสาววรรดา ไชยพิมพ์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” โดยมี อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติหน้าที่แทน

อธิการบดี

ภาคผนวก ค
หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

Office of Dhurakij Pundit University Human Research Ethics Committees (DPU HRECs)

110/1-4 Prachachuen Road Laksi, Bangkok 10210, Thailand

Tel. 02-954-7300 Ext. 128 E-mail: dpuhrec@dpu.ac.th website: <https://www.dpu.ac.th/human-research/>

AF 10-04/01.2V2 Edit:20-03-23

COE No. 086/65

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประเทศไทย ได้ทำการตรวจสอบและรับรองโครงการวิจัยตามที่ระบุไว้ด้านล่าง ทั้งนี้ โดยพิจารณาบนพื้นฐานของ Declaration of Helsinki, the Belmont Report, CIOMS Guideline และ International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice หรือ ICH-GCP

ประเภทการพิจารณา : แบบยกเว้น (Exemption Review)

ชื่อโครงการ : การพัฒนาทักษะการสื่อสารและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

Protocol Title : DEVELOPMENT OF CHINESE COMMUNICATION SKILLS AND LEARNING ACHIEVEMENT USING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING WITH THINK-PAIR-SHARE TECHNIQUE FOR GRADE 3 STUDENTS

รหัสโครงการ : DPUHREC 086/65NA

ผู้วิจัยหลัก : นางสาวรดา ไชยพิมพ์

สังกัดหน่วยงาน : วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

เอกสารที่ได้รับรอง : 1. แบบยื่นขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. โครงการวิจัยฉบับเต็ม
3. เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย
4. เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย
5. แบบสอบถาม/สัมภาษณ์/บันทึกข้อมูล

วันที่รับรอง : 21 เมษายน 2566

ลงนาม:
(รองศาสตราจารย์ ดร.นายแพทย์ธนินทร์ อัครวิเชียรจินดา)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ลงนาม:
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัทธนันท์ เพชรเชิดชู)

รองอธิการบดีสายงานวิจัยและพัฒนา

นักวิจัยทุกท่านที่ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงร่างการวิจัยอย่างเคร่งครัด
2. หากมีการแก้ไขโครงการวิจัยภายหลังการรับรอง ให้ผู้วิจัยดำเนินการจัดทำเป็นโครงการวิจัยใหม่

ภาคผนวก ง
หนังสือขอความอนุเคราะห์ใช้เครื่องมือในการวิจัย

ที่ มธบ. 0414(1)/1115

10 มกราคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย จำนวน 30 ฉบับ

ด้วย นางสาวรดา ไชยพิมพ์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสาร และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” โดยมี อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้นักศึกษามีความประสงค์จะทำการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาได้ทำการเก็บ ข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา แม่นโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

อธิการบดี

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
โทรศัพท์ 02-9547300 ต่อ 427, 648, 649
วิทยาเขตธุรกิจบัณฑิต (ผู้ประสานงาน : นางสาวรดา ไชยพิมพ์ 090-294-2057)

ภาคผนวก จ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	เรื่อง 第一课：问候	บทที่ 1 ทักทายกันหน่อย
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชา ภาษาจีน รหัสวิชา จ13201	เวลา 4 ชั่วโมง
ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 2	ปีการศึกษา 2565
สอนโดย นางสาววรรดา ไชยพิมพ์		โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด 1.2 ป.3/1 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การทักทายเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต ดังนั้น นักเรียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาและปฏิบัติให้ดีและเป็นไปตามมารยาทที่สังคมกำหนด เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ตนเองได้ทำความรู้จักกับบุคคลใหม่ ๆ และเป็นการฝึกการเข้าสังคมพื้นฐานในอนาคตอีกด้วย

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระประจำแผนการจัดการเรียนรู้

- 1) คำศัพท์ เรื่อง **问候** ทักทายกันหน่อย
- 2) บทสนทนาเกี่ยวกับการทักทาย

3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

1) ด้านความรู้ (K)

นักเรียนสามารถฟังและพูดคำศัพท์และประโยคเรื่องการทักทายได้ถูกต้อง

2) ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

นักเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเรื่องการทักทายได้

3) ด้านเจตคติ (A)

นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ

3.3 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 1) ความสามารถในการสื่อสาร
- 2) ความสามารถในการคิด

4. ภาระงาน

1. ทบทวนคำศัพท์เรื่องการตกทาย
2. ฟังอ่านบทสนทนาเรื่องการตกทาย

5. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

รายการวัดและประเมินผล	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ (K) นักเรียนสามารถฟังและพูดคำศัพท์และประโยคเรื่องการตกทายได้ถูกต้อง	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบประเมินผลการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป
ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) นักเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเรื่องการตกทายได้	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบประเมินผลการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป
ด้านเจตคติ (A) นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
ชั่วโมงที่ 1	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เชิญชวนนักเรียน 2. ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> • กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) • กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) • กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) • กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) 3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
		<p>4. ครูให้นักเรียนดูวีดิทัศน์ เรื่อง 你叫什么名字? (https://www.youtube.com/watch?v=uhmjwL3Xpt0)</p> <p>5. นักเรียนแสดงความคิดเห็น/พูดสิ่งที่ได้ดูและได้ฟังจากวีดิทัศน์</p>
	<p>ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 20 นาที</p>	<p>ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับการทักทาย เริ่มจากการอ่านออกเสียงและความหมายของคำศัพท์ โดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง 问候 ทักทายกันหน่อย</p>
	<p>ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 15 นาที</p>	<p>ครูให้นักเรียนจับคู่อ่านคำศัพท์เกี่ยวกับการทักทาย</p>
	<p>ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ ภาษา (Production) 10 นาที</p>	<p>นักเรียนแบ่งกลุ่มจำนวน 5 กลุ่ม เพื่อฝึกอ่านคำศัพท์เรื่องการทักทาย โดยการแบ่งกลุ่มจะสุ่มจากการนับเลข นักเรียนที่นับเลขเหมือนกันจะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน</p>
	<p>ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที</p>	<p>นักเรียนทบทวนคำศัพท์ร่วมกัน โดยการนั่งเป็นวงกลม และเปิดเพลงให้ส่งลูกบอลต่อกัน ลูกบอลหยุดอยู่ที่นักเรียนคนใด นักเรียนคนนั้นต้องพูดคำศัพท์อย่างน้อย 2 คำ</p>
ชั่วโมงที่ 2	<p>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที</p>	<p>1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เชื่คชื่อนักเรียน</p> <p>2. ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> • กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) • กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) • กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่ออกแวก (专心学习, 认真听讲) • กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) <p>3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน</p>
	<p>ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 20 นาที</p>	<p>1. นักเรียนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องการทักทาย</p> <p>2. ครูอธิบายวิธีการใช้คำศัพท์ ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่สามารถนำคำศัพท์ดังกล่าวไปใช้ และเน้นย้ำคำศัพท์ที่สำคัญ</p>
	<p>ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 15 นาที</p>	<p>ครูให้นักเรียนจับคู่นำคำศัพท์ไปใช้ในการทักทาย โดยให้พูดถึงวิธีการใช้คำศัพท์ด้วย เมื่อฝึกเสร็จแล้ว ครูช่วยแก้ไขและแนะนำการนำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยคเพื่อนำไปสนทนา</p>
	<p>ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ ภาษา (Production) 10 นาที</p>	<p>นักเรียนสลับคู่กัน ทดลองนำคำศัพท์ที่แต่งเป็นประโยคมาใช้ในการทักทายกัน</p>

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิคุ้มกันวิทยา

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
	ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที	นักเรียนสรุปวิธีการนำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยค โดยมีครูคอยช่วยเหลือ
ชั่วโมงที่ 3	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เชื้อชื่อนักเรียน ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) 3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน
	ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 15 นาที	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องการทักทาย ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการทักทาย โดยให้นักเรียนอธิบายและคาดเดาความหมายจากคำศัพท์ในบทสนทนา
	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 15 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้โปรแกรม Wheel of Names ในการสุ่มชื่อนักเรียน และกำหนดบทสนทนาให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มแบ่งหน้าที่ในการจำคำศัพท์ และประโยคในบทสนทนา
	ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) 15 นาที	นักเรียนจับฉลากเลือกลำดับในการออกมานำเสนอบทสนทนาหน้าชั้นเรียน และฝึกซ้อมการแสดงบทบาทสมมติเรื่องการทักทาย
	ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที	นักเรียนและครูอ่านบทสนทนายาร่วมกัน
ชั่วโมงที่ 4	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) 3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันตกวิทยา

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
	ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 10 นาที	1. นักเรียนทบทวนบทสนทนาเกี่ยวกับเรื่องการตกทาย 2. ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการตกทาย (ต่อ) และอธิบายความหมายของบทสนทนา
	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 10 นาที	ครูให้นักเรียนซ้อมแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการตกทาย
	ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) 30 นาที	1. ครูสุ่มกลุ่มนักเรียนออกมานำเสนอบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน โดยใช้โปรแกรมสุ่มชื่อ Wheel of Names (https://wheelofnames.com) 2. นักเรียนแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการตกทาย โดยจะทำการแสดงเพียงอย่างเดียว และให้เพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้คาดเดาความหมายของคำศัพท์หรือประโยคในบทสนทนา
	ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 5 นาที	นักเรียนและครูทบทวนคำศัพท์และประโยคการตกทายที่สำคัญ

7. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

7.1 สื่อ ICT

1) วิดีทัศน์ เรื่อง 你叫什么名字? <https://www.youtube.com/watch?v=uhmjwL3Xpt0>

v=uhmjwL3Xpt0

2) โปรแกรมสุ่มชื่อ Wheel of Names (<https://wheelofnames.com>)

7.2 เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง 问候 ตกทายกันหน่อย

7.3 中国语言文化中心 ศูนย์การเรียนรู้ภาษา-วัฒนธรรมจีน (ห้องภาษาจีน)

8. สรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประจำแผนการจัดการเรียนรู้

1. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. ปัญหาและการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ความคิดเห็นของผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฎิมิตะวันวิทยา

ภาคผนวก

แบบประเมินผลการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : ให้ครูประเมินโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมิน โดยอิงตามเกณฑ์ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนการประเมิน

รายการ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
นักเรียนสามารถฟังและพูดคำศัพท์และประโยค เรื่องการทักทายได้ถูกต้อง	ฟังและพูดคำศัพท์ และประโยคเรื่อง การทักทายได้ ทั้งหมด	ฟังและพูดคำศัพท์ และประโยคเรื่อง การทักทายได้ เกือบทั้งหมด	ฟังและพูดคำ ศัพท์และประโยค เรื่องการทักทาย ได้ส่วนใหญ่	ฟังและพูดคำศัพท์ และประโยคเรื่อง การทักทายได้ ส่วนน้อย
นักเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเรื่องการ ทักทายได้	แสดงบทบาท สมมติเรื่องการ ทักทายได้ถูกต้อง และชัดเจน	แสดงบทบาท สมมติเรื่องการ ทักทายได้ถูกต้อง	แสดงบทบาท สมมติเรื่องการ ทักทายได้ แต่ไม่ ค่อยชัดเจน	แสดงบทบาท สมมติเรื่องการ ทักทายพอได้

ความหมายของคะแนนการประเมิน

ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพ
มากกว่า 10 คะแนน	ดีมาก
8-10	ดี
5-7	พอใช้
ต่ำกว่า 5 คะแนน	ปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

แบบประเมินผลการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : ให้ครูประเมินโดยใส่เครื่องหมาย √ ลงในช่องประเมิน

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน								รวมคะแนน (12 คะแนน)	ระดับคุณภาพ
		นักเรียนสามารถฟังและพูดอธิบายการใช้คำศัพท์และประโยคเรื่องการตกท้ายได้ถูกต้อง (K)				นักเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเรื่องการตกท้ายได้ (P)					
		4	3	2	1	4	3	2	1		

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฎิมิตะวันวิทยา

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฎิมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สังเกตได้จากพฤติกรรมของนักเรียน โดยอิงตามเกณฑ์ ดังนี้

- ดีมาก หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับตลอดชั่วโมงเรียน
- ดี หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับเกือบทั้งชั่วโมงเรียน
- พอใช้ หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับได้ดี
- ปรับปรุง หมายถึง ไม่มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	รายการสังเกตพฤติกรรม				สรุปผลการประเมิน	
		นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ (A)				ผ่าน	ไม่ผ่าน
		ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง		
รวม							

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง 问候 ทักทายกันหน่อย

生词 คำศัพท์

คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
1. 你	nǐ	คุณ/เธอ
2. 我	wǒ	ฉัน/ผม/หนู
3. 也	yě	ก็.....เหมือนกัน
4. 很	hěn	มาก
5. 好	hǎo	ดี (สบายดี)
6. 吗	ma	ไหม
7. 呢	ne	ละ
8. 叫	jiào	ชื่อ.....
9. 什么	shénme	อะไร
10. 名字	míngzi	ชื่อ
11. 认识	rènshi	รู้จัก
12. 高兴	gāoxìng	ยินดี/ดีใจ
13. 谢谢	xièxie	ขอบคุณ
14. 再见	zàijiàn	ลาก่อน/ไว้พบกันใหม่

对话 บทสนทนา

丁美

Nǐ hǎo!
你好!
สวัสดี

Nǐ jiào shénme míngzi?
你叫什么名字?
เธอชื่ออะไร

Wǒ jiào Dīng Xiàn.
我叫丁美。
ฉันชื่อตังเซี่ยน

Wǒ hěn gāoxìng rènshí nǐ.
我很高兴认识你。
ยินดีที่ได้รู้จักนะ

Zàijiàn!
再见!
ไว้พบกันใหม่นะ

周斯越

Nǐ hǎo!
你好!
สวัสดี

Wǒ jiào Zhōu Sī yuè. Nǐ ne?
我叫周斯越。你呢?
ฉันชื่อโจ้วซือเยว่ แล้วเธอล่ะ

Rènshí nǐ, wǒ yě hěn gāoxìng.
认识你，我也很高兴。
รู้จักเธอ ฉันก็ยินดีเช่นกัน

Zàijiàn!
再见!
ไว้พบกันใหม่

对话 บทสนทนา

周斯越

丁美

Dīng Xiàn, nǐ hǎo!
丁美, 你好!
สวัสดีทึ่งเขี่ยน

Nǐ hǎo ma?
你好吗?
เฮ้อสบายดีไหม

Nǐ hǎo! Zhōu Sī yuè.
你好! 周斯越。
สวัสดีใจขอเบว

Wǒ hěn hǎo, nǐ ne?
我很好, 你呢?
ฉันสบายดี แล้วเธอล่ะ

Wǒ yě hěn hǎo. Xièxiè! Zàijiàn!
我也很好。谢谢! 再见!
ฉันก็สบายดี ขอคุณนะ ไว้พบกันใหม่

En, zàijiàn!
嗯, 再见!
อืม ไว้พบกันใหม่

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 第二课：我的一天 บทที่ 2 หนึ่งวันของฉัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษาจีน รหัสวิชา จ13201 เวลา 4 ชั่วโมง
ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
สอนโดย นางสาววรรดา ไชยพิมพ์ โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1.1 ป.3/4 ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

กิจวัตรประจำวันเป็นสิ่งที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติในทุก ๆ วัน ดังนั้น การที่นักเรียนสามารถบอกเล่าสิ่งที่ตนเองกระทำในแต่ละวันให้ผู้อื่นฟังได้ ถือเป็นพื้นฐานในการสนทนาของนักเรียน นักเรียนสามารถนำไปสื่อสารกับเพื่อนที่โรงเรียน และเมื่อเลิกเรียนกลับมาถึงบ้าน นักเรียนก็ยังสามารถบอกกล่าวกับผู้ปกครองของตนเองว่าตนเองทำอะไรมาบ้างที่โรงเรียน รู้สึกอย่างไร ถือเป็นภาระงานเรื่องการเรียนรวมถึงภาระงานที่ต้องทำให้สำเร็จ การกระทำเช่นนี้เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีข้อมูลในการสื่อสารกับเพื่อน ครู และผู้ปกครองของตนเองมากยิ่งขึ้น

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระประจำแผนการจัดการเรียนรู้

- 1) คำศัพท์ เรื่อง 我的一天 หนึ่งวันของฉัน
- 2) บทสนทนาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน

3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

1) ด้านความรู้ (K)

นักเรียนสามารถฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง

2) ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

นักเรียนสามารถพูดคำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทางประกอบกิจวัตรประจำวันได้

3) ด้านเจตคติ (A)

นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรมและงานที่ได้รับ

3.3 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 1) ความสามารถในการสื่อสาร
- 2) ความสามารถในการคิด

4. ภาระงาน

1. ทบทวนคำศัพท์และประโยค เรื่อง 我的一天 หนึ่งวันของฉัน
2. ใบงานเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน

5. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

รายการวัดและประเมินผล	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ (K) นักเรียนสามารถฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบประเมินผลการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป
ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) นักเรียนสามารถพูดคำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทางประกอบกิจวัตรประจำวันได้	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบประเมินผลการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป
ด้านเจตคติ (A) นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
ชั่วโมงที่ 1	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เช็กชื่อนักเรียน 2. ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> • กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) • กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) • กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) • กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) 3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน
	ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 20 นาที	1. ครูสอบถามนักเรียน “กิจวัตรประจำวันของนักเรียนมีอะไรบ้าง” และให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม จากนั้นครูก็เขียนลงบนกระดาน 2. ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน เริ่มจากให้นักเรียนเริ่มสะกดพินอิน อ่านออกเสียง และแปลความหมายของคำศัพท์ โดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง 我的一天 หนึ่งวันของฉัน
	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 10 นาที	ครูจับคู่ให้นักเรียนเพื่อฝึกอ่านคำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
	ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ ภาษา (Production) 15 นาที	1. นักเรียนนั่งเป็นวงกลม ครูเปิดเพลง นักเรียนส่งบอลที่มีหมายเลขไปเรื่อย ๆ แล้วครูพูดหมายเลขออกมา 2. นักเรียนที่ถือบอลที่มีหมายเลขดังกล่าวต้องพูดคำศัพท์อย่างน้อย 2 คำ
	ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที	นักเรียนสุ่มเพื่อนพูดคำศัพท์ โดยให้ผู้สุ่มพูดความหมายของคำศัพท์ และผู้ถูกสุ่มพูดคำศัพท์นั้นออกมา
ชั่วโมงที่ 2	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เช็กชื่อนักเรียน 2. ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> • กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) • กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) • กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) • กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) 3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิธัญมิตะวันวิทยา

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
	<p>ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 20 นาที</p> <p>ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) 10 นาที</p> <p>ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที</p>	<p>1. นักเรียนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน</p> <p>2. ครูอธิบายวิธีการใช้คำศัพท์ ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่สามารถนำคำศัพท์ดังกล่าวไปใช้ และเน้นย้ำคำศัพท์ที่สำคัญ</p> <p>ครูให้นักเรียนจับคู่ฝึกนำคำศัพท์ไปใช้ โดยให้พูดถึงวิธีการใช้คำศัพท์ด้วย เมื่อฝึกเสร็จแล้ว ครูช่วยแก้ไขและแนะนำการนำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยคเพื่อนำไปสนทนา</p> <p>นักเรียนสลับคู่กันและทดลองนำคำศัพท์ที่แต่งเป็นประโยคมาสนทนากัน</p> <p>นักเรียนและครูร่วมกันสรุปวิธีการนำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยคอีกครั้ง</p>
ชั่วโมงที่ 3	<p>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที</p> <p>ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที</p>	<p>1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เชิญชื่อนักเรียน</p> <p>2. ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> • กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) • กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) • กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) • กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) <p>3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน</p> <p>1. นักเรียนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน</p> <p>2. ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน โดยให้นักเรียนอธิบายและคาดเดาความหมายจากคำศัพท์ในบทสนทนา</p> <p>1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้โปรแกรม Wheel of Names ในการสุ่มชื่อนักเรียน และกำหนดบทสนทนาให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม</p> <p>2. นักเรียนในกลุ่มแบ่งหน้าที่ในการจำคำศัพท์ และประโยคในบทสนทนา</p> <p>นักเรียนจับฉลากเลือกลำดับในการออกมานำเสนอบทสนทนาหน้าชั้นเรียน และฝึกซ้อมทำประกอบกิจกรรมในกิจวัตรประจำวัน</p> <p>นักเรียนและครูอ่านบทสนทนาย่วมกัน</p>

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิทัศวันวิทยา

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
ชั่วโมงที่ 4	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน
	ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 10 นาที	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนทบทวนบทสนทนาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับทำประกอบกิจวัตรประจำวัน (ต่อ) และอธิบายความหมายของบทสนทนา
	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 10 นาที	ครูให้นักเรียนซ้อมทำประกอบกิจกรรมในกิจวัตรประจำวัน
	ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ ภาษา (Production) 30 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูสุ่มกลุ่มนักเรียนออกมานำเสนอทำประกอบกิจวัตรประจำวันหน้าชั้นเรียน โดยใช้โปรแกรมสุ่มชื่อ Wheel of Names (https://wheelofnames.com) นักเรียนทำทำประกอบกิจวัตรประจำวัน และให้เพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ตอบว่าทำทางที่แสดงออกมานั้นหมายถึงคำศัพท์หรือประโยคใดในบทสนทนา
	ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 5 นาที	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนสรุปบทเรียนร่วมกัน ทั้งคำศัพท์และบทสนทนาที่สำคัญ ครูมอบภาระงานให้นักเรียน

7. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

7.1 สื่อ ICT

โปรแกรมสุ่มชื่อ Wheel of Names (<https://wheelofnames.com>)

7.2 เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง 我的一天 หนึ่งวันของฉัน

7.3 中国语言文化中心 ศูนย์การเรียนรู้ภาษา-วัฒนธรรมจีน (ห้องภาษาจีน)

8. สรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประจำแผนการจัดการเรียนรู้

1. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ความคิดเห็นของผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฎิมิตะวันวิทยา

ภาคผนวก

แบบประเมินผลการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : ให้ครูประเมินโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมิน โดยอิงตามเกณฑ์ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนการประเมิน

รายการ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
นักเรียนสามารถฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง	ฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องทั้งหมด	ฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้เกือบทั้งหมด	ฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ส่วนใหญ่	ฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ส่วนน้อย
นักเรียนสามารถพูดคำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทางประกอบกิจวัตรประจำวันได้	พูดคำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทางประกอบกิจวัตรประจำวันได้ถูกต้องและชัดเจน	พูดคำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทางประกอบกิจวัตรประจำวันได้ถูกต้อง	พูดคำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทางประกอบกิจวัตรประจำวันได้ แต่ไม่ค่อยชัดเจน	พูดคำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทางประกอบกิจวัตรประจำวันพอได้

ความหมายของคะแนนการประเมิน

ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพ
มากกว่า 10 คะแนน	ดีมาก
8-10	ดี
5-7	พอใช้
ต่ำกว่า 5 คะแนน	ปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

แบบประเมินผลการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : ให้ครูประเมินโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมิน

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	รายการการประเมิน								รวมคะแนน (12 คะแนน)	ระดับ คุณภาพ
		นักเรียนสามารถฟัง และบอกความหมาย ของคำศัพท์และ ประโยคได้ถูกต้อง (K)				นักเรียนสามารถพูด คำศัพท์ ประโยค และแสดงท่าทาง ประกอบกิจวัตร ประจำวันได้ (P)					
		4	3	2	1	4	3	2	1		

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฏิคุณิตะวันวิทยา

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฏิคุณิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สังเกตได้จากพฤติกรรมของนักเรียน โดยอิงตามเกณฑ์ ดังนี้

- ดีมาก หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับตลอดชั่วโมงเรียน
- ดี หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับเกือบทั้งชั่วโมงเรียน
- พอใช้ หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับได้ดี
- ปรับปรุง หมายถึง ไม่มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	รายการสังเกตพฤติกรรม				สรุปผลการประเมิน	
		นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ (A)				ผ่าน	ไม่ผ่าน
		ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง		
รวม							

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง 我的一天 หนึ่งวันของฉัน

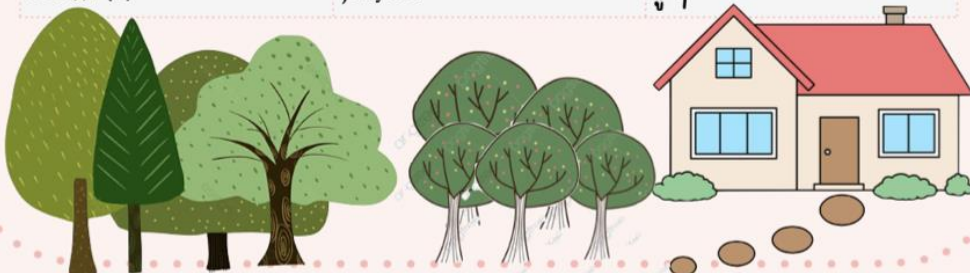

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมุสลิมวิทยาลัย

生词 คำศัพท์

คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
1. 起床	qǐchuáng	ตื่นนอน
2. 洗漱	xǐshù	ล้างหน้า แปรงฟัน
3. 知道	zhīdào	ทราบ
4. 快	kuài	เร็ว
5. 吃饭	chīfàn	กินข้าว
6. 迟到	chídào	สาย
7. 上学	shàngxué	ไปโรงเรียน
8. 回来	huílái	กลับมา
9. 累	lèi	เหนื่อย
10. 作业	zuòyè	การบ้าน
11. 完成	wánchéng	ทำให้เสร็จ
12. 赶紧	gǎnjǐn	รีบเร่ง
13. 送	sòng	ส่ง/เอาไปให้
14. 睡觉	shuìjiào	นอน
15. 加油	jiāyóu	สู้ ๆ

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมุสลิมศึกษาวิทยาลัย

对话 บทสนทนา

Dīng Xiàn, qǐchuáng xǐshù la.
丁美，起床洗漱啦。
ติงเซี่ยน ตื่นมาล้างหน้า แปรงฟันได้แล้ว

Zhīdào la māma.
知道啦妈妈。
รู้แล้วค่ะแม่

Kuài diǎn chīfàn ba, yào chídào le.
快点吃饭吧，要迟到了。
รีบกินข้าวเดอะ จะสายแล้ว

Māma wǒ chī hǎo le, wǒ shàngxué qù le.
妈妈我吃好了，我上学去了。
แม่คะ หนูกินเสร็จแล้ว หนูไปโรงเรียนก่อนนะคะ

Hǎo de, qù ba.
好的，去吧。
โอเค ไปเดอะ

Zǒu le, bāibāi
走了，拜拜!
ไปแล้วนะคะ บ๊ายบาย

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมุสลิมศึกษาวิทยาลัย

对话 บทสนทนา

Māma, wǒ huílái la.
妈妈，我回来啦。
แม่คะ นู๋กลับมาแล้ว

Dīng Xiàn huílái la, zěnmeyàng jīntiān lèi bú lèi?
丁羡回来啦，怎么样今天累不累？
ตึงเซี่ยนกลับมาแล้ว เป็นไงบ้าง วันนี้เหนื่อยไหม

Bú lèi, búguò jīntiān yǒu jǐ gè zuòyè yào wánchéng.
不累，不过今天有几个作业要完成。
ไม่เหนื่อยค่ะ แต่วันนี้มีกรบ้าน 2-3 อย่างต้องทำให้เสร็จ

Nà gǎnjǐn ba, māma bǎ wǎnfàn gěi nǐ sòng guò qù.
那赶紧吧，妈妈把晚饭给你送过去。
นั่นก็รีบทำนะ เดี๋ยวแม่เอาข้าวเย็นไปให้

En, zuò wán le gǎnjǐn shuìjiào. jiāyóu!
嗯，做完了赶紧睡觉。加油！
อืม ทำเสร็จก็รีบเข้านอนนะ สู้ ๆ

Xièxie māma.
谢谢妈妈。
ขอบคุณค่ะแม่

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมุสลิมศึกษาวิทยาลัย

姓名： 班级：

ใบงาน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง **第五课：我们一起去旅行吧** บทที่ 5 เราไปเที่ยวกันเถอะ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษาจีน รหัสวิชา จ13201 เวลา 4 ชั่วโมง
ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
สอนโดย นางสาววรรดา ไชยพิมพ์ โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันตกวิทยา

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1.1 ป.3/4 ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด 1.1 ป.3/1 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

ในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น การสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว การถามทิศทางเพื่อการเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่ต้องการ โดยในบทสนทนาจะเป็นการสอบถามที่สุภาพ และเมื่อได้รับคำตอบแล้วก็จะแสดงความขอบคุณ ซึ่งจะใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่นักเรียนสามารถพบเจอและนำไปใช้ได้เมื่อนักเรียนเดินทางไปท่องเที่ยว

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระประจำแผนการจัดการเรียนรู้

- 1) คำศัพท์ เรื่อง **我们一起去旅行吧** เราไปเที่ยวกันเถอะ
- 2) บทสนทนาเกี่ยวกับการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว

3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

1) ด้านความรู้ (K)

นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง

2) ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

นักเรียนสามารถสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยวได้

3) ด้านเจตคติ (A)

นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรมและงานที่ได้รับ

3.3 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1) ความสามารถในการสื่อสาร

2) ความสามารถในการคิด

4. ภาระงาน

1. ทบทวนคำศัพท์และประโยค เรื่อง 我们一起去旅行吧 เราไปเที่ยวกันเถอะ
2. อ่านคำศัพท์ที่สำคัญให้ผู้ปกครองฟัง คำละ 2 ครั้ง

5. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

รายการวัดและประเมินผล	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ (K) นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบประเมินผลการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป
ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) นักเรียนสามารถสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยวได้	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบประเมินผลการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป
ด้านเจตคติ (A) นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้	ผ่านเกณฑ์โดยมีระดับคุณภาพการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้นไป

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
ชั่วโมงที่ 1	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เช็คชื่อนักเรียน ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน
	ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 20 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูสอบถามนักเรียน : <ul style="list-style-type: none"> “มีใครรู้จักคำศัพท์เกี่ยวกับการสอบถามสถานที่ท่องเที่ยวในภาษาจีนบ้าง” จากนั้นครูก็เขียนลงบนกระดาน “นักเรียนคิดว่าเวลาที่เราไปเที่ยว เราจะถามคนอื่นว่าอะไรบ้าง และถ้าเราถูกผู้อื่นถาม เราจะตอบกลับไปอย่างไร” ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น/ยกตัวอย่างประโยคคำถามที่สามารถพบเจอเมื่อไปท่องเที่ยว ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว เริ่มจากให้นักเรียนเริ่มสะกดพินอิน อ่านออกเสียง และแปลความหมายของคำศัพท์ โดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง 我们一起去旅行吧 เราไปเที่ยวกันเถอะ
	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 10 นาที	นักเรียนจับคู่ทายคำศัพท์เกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว
	ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ ภาษา (Production) 15 นาที	กิจกรรม “ทายภาพทรรษา” นักเรียนทายคำศัพท์ร่วมกัน โดยใช้บัตรภาพในการทำกิจกรรมเพื่อทายคำศัพท์
	ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที	นักเรียนสุ่มเพื่อนพูดคำศัพท์เกี่ยวกับการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว โดยให้ผู้สุ่มพูดความหมายของคำศัพท์ และผู้ถูกสุ่มพูดคำศัพท์นั้นออกมา
ชั่วโมงที่ 2	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	<ol style="list-style-type: none"> ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เช็คชื่อนักเรียน ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业)

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิทัศวันวิทยา

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
	<p>ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 20 นาที</p> <p>ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) 10 นาที</p> <p>ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที</p>	<p>1. นักเรียนทบทวนคำศัพท์ โดยใช้บัตรภาพ โดยมีครูเป็นผู้ถือบัตรภาพให้นักเรียนทายคำศัพท์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว</p> <p>2. ครูอธิบายวิธีการใช้คำศัพท์ ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่สามารถนำคำศัพท์ดังกล่าวไปใช้ และเน้นย้ำคำศัพท์ที่สำคัญ</p> <p>ครูให้นักเรียนจับคู่นำคำศัพท์ไปใช้ โดยให้พูดถึงวิธีการใช้คำศัพท์ด้วย เมื่อฝึกเสร็จแล้ว ครูช่วยแก้ไขและแนะนำการนำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยคเพื่อนำไปสนทนา</p> <p>นักเรียนสลับคู่กันและทดลองนำคำศัพท์ที่แต่งเป็นประโยคมาสนทนากัน</p> <p>ครูสรุปวิธีการนำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยคให้นักเรียนอีกครั้ง</p>
ชั่วโมงที่ 3	<p>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที</p> <p>ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) 15 นาที</p> <p>ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 10 นาที</p>	<p>1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เช็คชื่อนักเรียน</p> <p>2. ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> • กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) • กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) • กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) • กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) <p>3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน</p> <p>ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว โดยให้นักเรียนอธิบายและคาดเดาความหมายจากคำศัพท์ในบทสนทนา</p> <p>1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้โปรแกรม Wheel of Names ในการสุ่มชื่อนักเรียน และกำหนดบทสนทนาให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม</p> <p>2. นักเรียนในกลุ่มแบ่งหน้าที่ในการจำคำศัพท์ และประโยคในบทสนทนา</p> <p>ครูสุ่มลำดับในการออกมานำเสนอบทสนทนาหน้าชั้นเรียน และให้นักเรียนฝึกซ้อมการสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว โดยใช้โปรแกรม Wheel of Names</p> <p>นักเรียนและครูอ่านบทสนทนายาร่วมกัน</p>

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิคุ้มกันวิทยา

ชั่วโมง	ขั้นการสอน	เนื้อหา
ชั่วโมงที่ 4	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm up/Lead in) 5 นาที	1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน พูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียน 2. ครูและนักเรียนทบทวนกฎในห้องเรียน 4 ข้อ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> • กฎข้อที่ 1 เข้าเรียนให้ตรงเวลา (不许迟到) • กฎข้อที่ 2 สงสัยให้ถาม ครูถามต้องตอบ (有疑必问, 有问必答) • กฎข้อที่ 3 ตั้งใจเรียน ไม่วอกแวก (专心学习, 认真听讲) • กฎข้อที่ 4 ส่งการบ้านให้ตรงเวลา (按时交作业) 3. ครูชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะปฏิบัติในห้องเรียน
	ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้ (Presentation) 10 นาที	1. นักเรียนทบทวนบทสนทนาเกี่ยวกับการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว 2. ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว (ต่อ) และอธิบายความหมายของบทสนทนา
	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) 10 นาที	ครูให้นักเรียนซ้อมการสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว
	ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ ภาษา (Production) 30 นาที	1. ครูสุ่มกลุ่มนักเรียนออกมาสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยวหน้าชั้นเรียน โดยใช้โปรแกรมสุ่มชื่อ Wheel of Names (https://wheelofnames.com) 2. นักเรียนสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยว
	ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) 5 นาที	1. นักเรียนสรุปคำศัพท์และบทสนทนาที่สำคัญร่วมกัน 2. ครูมอบภาระงานให้นักเรียน อ่านคำศัพท์ที่สำคัญให้ผู้ปกครองฟัง คำละ 2 ครั้ง

7. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

7.1 สื่อ ICT

โปรแกรมสุ่มชื่อ Wheel of Names (<https://wheelofnames.com>)

7.2 เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง 我们一起去旅行吧 เราไปเที่ยวกันเถอะ

7.3 中国语言文化中心 ศูนย์การเรียนรู้ภาษา-วัฒนธรรมจีน (ห้องภาษาจีน)

8. สรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประจำแผนการจัดการเรียนรู้

1. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. ปัญหาและการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ความคิดเห็นของผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฎิมิตะวันวิทยา

ภาคผนวก

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

แบบประเมินผลการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : ให้ครูประเมินโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมิน โดยอิงตามเกณฑ์ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนการประเมิน

รายการ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์และ ประโยคได้ถูกต้อง	บอกความหมาย ของคำศัพท์และ ประโยคได้ถูกต้อง ทั้งหมด	บอกความหมาย ของคำศัพท์และ ประโยคได้เกือบ ทั้งหมด	บอกความหมาย ของคำศัพท์และ ประโยคได้ส่วน ใหญ่	บอกความหมาย ของคำศัพท์และ ประโยคได้ส่วน น้อย
นักเรียนสามารถสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ ท่องเที่ยวได้	สาธิตการ สอบถามที่ตั้งของ สถานที่ท่องเที่ยว ได้ถูกต้องและ ชัดเจน	สาธิตการสอบถาม ที่ตั้งของสถานที่ ท่องเที่ยวได้ถูก ต้อง	สาธิตการ สอบถามที่ตั้งของ สถานที่ท่องเที่ยว ได้ แต่ไม่ค่อย ชัดเจน	สาธิตการ สอบถามที่ตั้งของ สถานที่ท่องเที่ยว ไม่ได้

ความหมายของคะแนนการประเมิน

ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพ
มากกว่า 10 คะแนน	ดีมาก
8-10	ดี
5-7	พอใช้
ต่ำกว่า 5 คะแนน	ปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

แบบประเมินผลการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิภูมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : ให้ครูประเมินโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมิน

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	รายการการประเมิน								รวมคะแนน (12 คะแนน)	ระดับคุณภาพ
		นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง (K)				นักเรียนสามารถสาธิตการสอบถามที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยวได้ (P)					
		4	3	2	1	4	3	2	1		

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฎิมิตะวันวิทยา

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมูลนิธิกุฎิมิตะวันวิทยา

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สังเกตได้จากพฤติกรรมของนักเรียน โดยอิงตามเกณฑ์ ดังนี้

- ดีมาก หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับตลอดชั่วโมงเรียน
- ดี หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับเกือบทั้งชั่วโมงเรียน
- พอใช้ หมายถึง มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับได้ดี
- ปรับปรุง หมายถึง ไม่มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	รายการสังเกตพฤติกรรม				สรุปผลการประเมิน	
		นักเรียนมีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติกิจกรรม และงานที่ได้รับ (A)				ผ่าน	ไม่ผ่าน
		ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง		
รวม							

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง 我们一起去旅行吧 我们去เที่ยวกันเถอะ

第五课：我们一起去旅行吧
บทที่ 5 เราไปเที่ยวกันเถอะ

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมุสลิมศึกษาวิทยาลัย

生词 คำศัพท์

คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
1. 问	wèn	ถาม
2. 怎么	zěnmě	อย่างไร
3. 走	zǒu	เดิน
4. 这儿	zhèr	ตรงนี้
5. 往	wǎng	ไปทาง.....
6. 东边	dōngbiān	ทิศตะวันออก
7. 到	dào	ถึง
8. 动物园	dòngwùyuán	สวนสัตว์
9. 在	zài	อยู่.....
10. 公园	gōngyuán	สวนสาธารณะ
11. 旁边	pángbiān	ด้านข้าง
12. 长城	Chángchéng	กำแพงเมืองจีน
13. 哪儿	nǎr	ที่ไหน
14. 天坛	Tiāntán	หอสังเกตการณ์ฟ้า
15. 不客气	búkèqi	ไม่เป็นไร

对话 บทสนทนา

Qǐngwèn, dòngwùyuán zěnme zǒu?
请问，动物园怎么走？
ขอถามหน่อย สวนสัตว์ไปทางไหนคะ

Cóng zhèr wǎng dōng zǒu jiù dào le.
从这儿往东走，就到了。
จากตรงนี้ เดินไปทางทิศตะวันออกก็ถึงแล้วครับ

Nà gōngyuán ne?
那公园呢？
แล้วสวนสาธารณะล่ะคะ

Zài dòngwùyuán pángbiān ne.
在动物园旁边呢。
อยู่ข้าง ๆ สวนสัตว์เลยครับ

Hǎo de, xièxiè nǐ!
好的，谢谢你！
โอเค ขอบคุณนะคะ

Búyòng xiè!
不用谢！
ไม่เป็นไรครับ

对话 บทสนทนา

Qǐngwèn, Chángchéng zài nǎr?
请问，长城在哪儿？
ขอกถามน่นอย กำแพงเมืองจีนอยู่ตรงไหนคะ

Zài gōngyuán duìmiàn.
在公园对面。
อยู่ตรงข้ามกับสวนสาธารณะครับ

Nà Tiāntán ne?
那天坛呢？
แล้วนอสักการะฟ้าล่ะคะ

Zài Chángchéng de yòubiān.
在长城的右边。
อยู่ทางด้านขวาของกำแพงเมืองจีนครับ

Xièxie nǐ!
谢谢你！
ขอบคุณค่ะ

Búkèqi.
不客气。
ไม่เป็นไรครับ

小学三年级汉语听力考试试卷

姓名 _____ 班级 _____ 座位号 _____

注意事项

1. 答卷前，考生务必将自己的姓名、班级等填写在试卷指定位置上。

2. 回答选择题时，确认每小题选项后，用铅笔圈出对应题目的正确选项。如需改动，用橡皮擦干净后，再圈出正确选项。

3. 考试结束后，将本试卷交回。

题号	一	二	三	四	总分
得分					

一、选择题（共6小题：每小题1分，满分6分）

例如：A.

B.

C.

D.

1. A.

B.

C.

D.

2. A.

B.

C.

D.

3. A.

B.

C.

D.

4. A.

B.

C.

D.

5. A.

B.

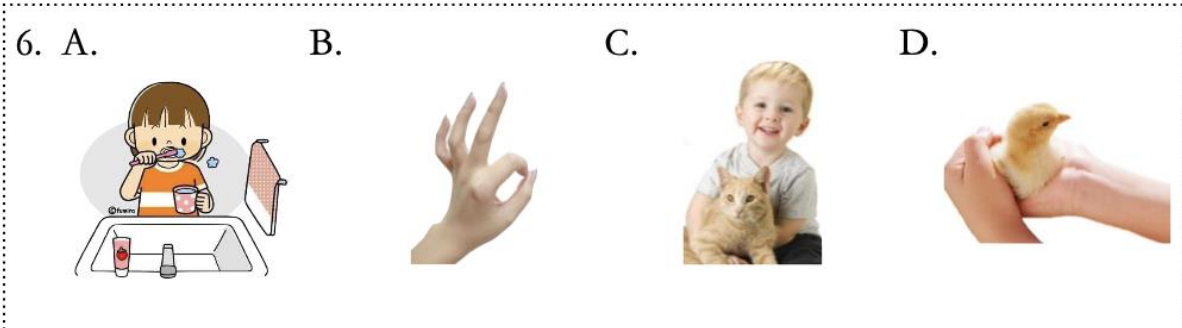

C.

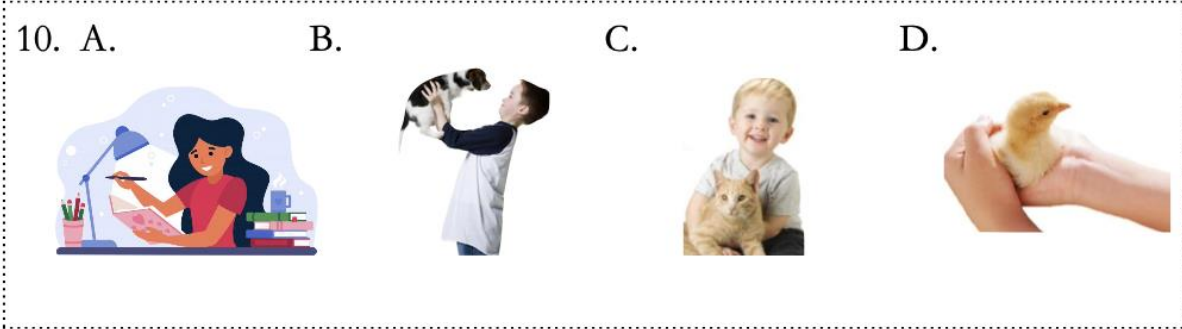
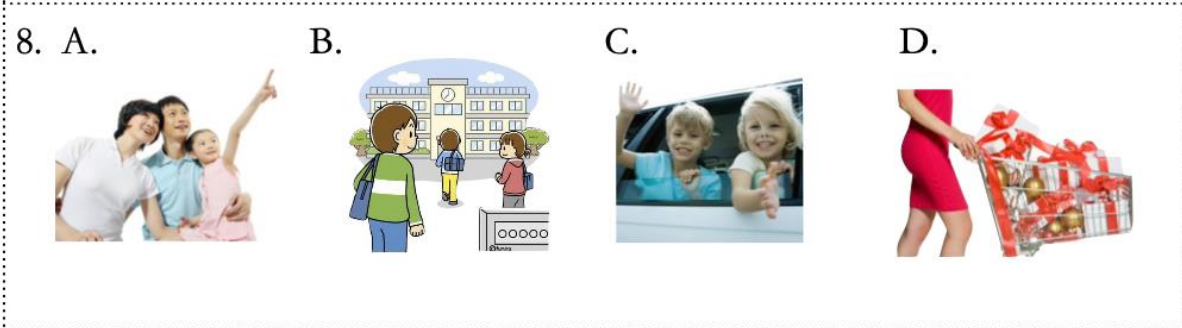

D.

二、选择题 (共6小题: 每小题1分, 满分6分)

11. A.

B.

C.

D.

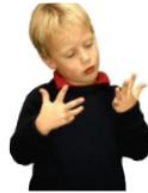
12. A.

B.

C.

D.

三、选择题 (共3小题: 每小题1分, 满分3分)

13. A.

B.

C.

D.

14. A.

B.

C.

D.

15. A.

B.

C.

D.

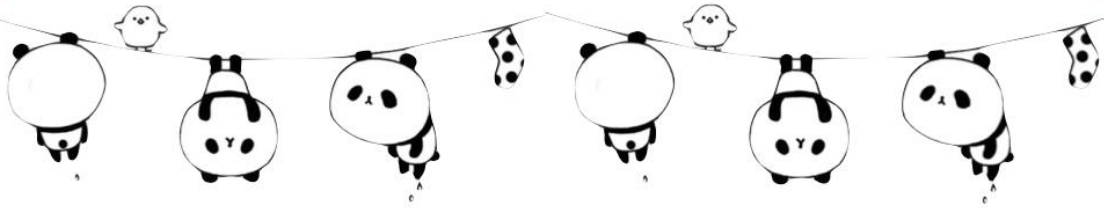

四、判断题 (共5小题: 每小题1分, 满分5分)

<p>例如:</p>		<p>✓</p>
		<p>X</p>
<p>16.</p>		
<p>17.</p>		
<p>18.</p>		
<p>19.</p>		
<p>20.</p>		

听力考试现在结束

听力材料

大家好！欢迎参加汉语听力考试
汉语听力考试分四部分，共 30 题。
请大家注意，听力考试现在开始。

一、选择题（共6小题：每小题1分，满分6分）每题听两次

例如：姐姐

现在开始第 1 题：

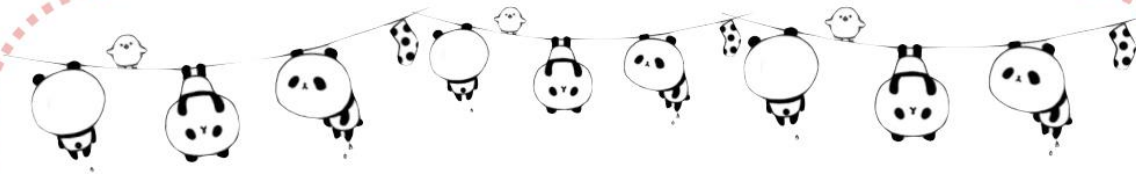
1. 你好!
2. 再见!
3. 高兴
4. 谢谢!
5. 起床
6. 洗漱

二、选择题（共6小题：每小题1分，满分6分）每题听两次

现在开始第 7 题：

7. 我在吃饭呢。
8. 我上学去了。
9. 老师好!
10. 姐姐在写作业。
11. 现在下课了。
12. 我要去洗手间。

三、选择题（共3小题：每小题1分，满分3分）每题听两次

现在开始第 13 题：

13. 生日快乐！
14. 他喜欢吃泰餐。
15. 这是中餐。

四、判断题（共5小题：每小题1分，满分5分）每题听两次

例如：这是动物园。

那是天坛。

现在开始第 21 题：

16. 这是你的汉堡。
17. 我想吃西餐。
18. 这个蛋糕给你。
19. 比萨饼很好吃。
20. 她喜欢吃水果。

听力考试现在结束。

听力考试试卷答案

第一部分

1. C 2. B 3. C 4. A 5. D 6. A

第二部分

7. A 8. B 9. A 10. A 11. A 12. A

第三部分

13. A 14. D 15. B

第四部分

16. ✓ 17. ✓ 18. X 19. X 20. ✓

再见!

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนมีทั้งหมด 1 หน้า คะแนนเต็ม 15 คะแนน เวลา 60 นาที
2. กำหนดโจทย์ให้เป็นการสนทนาระหว่างนักเรียน 2 คน โดยให้นักเรียนจับคู่และเลือกเรื่องที่ตนเองสนใจจากเอกสารประกอบการเรียนทั้งหมด 5 เรื่อง ได้แก่
 - (1) เรื่อง ทักทายกันหน่อย
 - (2) เรื่อง หนึ่งวันของฉัน
 - (3) เรื่อง สนทนาในห้องเรียน
 - (4) เรื่อง สุขสันต์วันเกิดนะ
 - (5) เรื่อง เราไปเที่ยวกันเถอะ
4. นักเรียนจะเข้ารับการทดสอบที่ห้องสารานุกรมไทยเฉลิมพระเกียรติ (ห้องสมุด) และนักเรียนที่เหลือจะอยู่ที่ศูนย์การเรียนรู้ภาษา-วัฒนธรรมจีน (ห้องภาษาจีน)
5. ครูให้นักเรียนเลือกเรื่องที่ตนเองสนใจ จับฉลากลำดับเข้ารับการทดสอบ และให้เวลาเตรียมตัวเป็นเวลา 15 นาที
6. กำหนดเวลาในการสนทนาคู่ละ ประมาณ 1-3 นาที หากเกินเวลาที่กำหนด ครูจะส่งสัญญาณให้หยุดการสนทนา
7. เมื่อนักเรียนทดสอบเสร็จแล้วให้ออกจากพื้นที่สอบทันที และกลับไปศูนย์การเรียนรู้ภาษา-วัฒนธรรมจีน (ห้องภาษาจีน)

加油!

การประเมินทักษะการพูดภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

การประเมินเป็นแบบตรวจสอบ (Checklist) จำนวน 5 รายการ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) 3 ระดับ รวม 15 คะแนน โดยประเมินตามประเด็นและเกณฑ์ต่อไปนี้

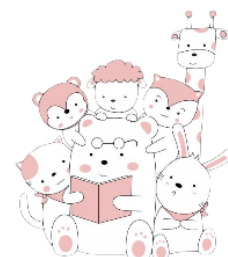
ประเด็นการประเมิน	ระดับการประเมิน			หมายเหตุ
	3	2	1	
1. ความคล่องในการพูด				
2. การออกเสียง				
3. การพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์				
4. น้ำเสียงหนักเบา มีการใช้เสียงสูงต่ำ				
5. การสื่อความหมาย				

เกณฑ์การประเมิน

ระดับการประเมิน	ความหมาย
ระดับ 3	การพูดมีความคล่องแคล่ว การออกเสียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ น้ำเสียงและการสื่อความหมายถูกต้องและชัดเจน
ระดับ 2	การพูดมีความคล่องแคล่ว การออกเสียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ น้ำเสียงและการสื่อความหมายถูกต้องแต่ไม่ค่อยชัดเจน
ระดับ 1	การพูดมีความคล่องแคล่ว การออกเสียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ น้ำเสียงและการสื่อความหมายพอได้และไม่ชัดเจน

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

คะแนน	ความหมาย
13-15	ดี
8-12	ปานกลาง
5-7	ปรับปรุง

小学三年级汉语考试试卷

姓名 _____ 班级 _____ 座位号 _____

注意事项

1. 答卷前，考生务必将自己的姓名、班级等填写在试卷指定位置上。

2. 答题方法

(一) 选择题：回答选择题时，确认每小题选项后，用铅笔圈出对应题目的正确选项。如需改动，用橡皮擦干净后，再圈出正确选项。

(二) 填空题：将题目所对应的正确选项的字母填入题目后面方框里。

(三) 判断题：看对话，正确在方框里画勾 错误画叉。

(四) 填空题：看对话，将题目所对应的正确选项的字母填入题目后面方框里。

3. 考试结束后，将本试卷交回。

题号	一	二	三	四	总分
得分					

一、选择题（共3小题：每小题1分，满分3分）

1.

Nǐ hǎo

A. 你好!

Xièxiè

B. 谢谢!

Zàijiàn

C. 再见!

bú kè qì

D. 不客气

2.

Wǒ zǒu le

A. 我走了。

qù

B. 去

qǐ chuáng

C. 起床

méi guān xi

D. 没关系

3.

Lǎo shī hǎo

A. 老师好!

xǐ shǒu jiān

B. 洗手间

jìng lǐ

C. 敬礼

xiàn zài

D. 现在

二、填空题 (共6小题: 每小题1分, 满分6分)

A.

B.

C.

D.

E.

F.

4. 你叫什么名字?

5. 认识你很高兴。

6. 我上学去了。

7. 我要去洗手间。

8. 跟老师读。

9. 长城怎么走?

三、判断题 (共8小题: 每小题1分, 满分8分)

10. A: 你好!

Nǐ hǎo

B: 你好!

Nǐ hǎo

11. A: 你叫什么名字?

Nǐ jiào shén me míng zì

B: 我在吃饭呢。

Wǒ zài chī fàn ne

12. A: 我上学去了。

Wǒ shàng xué qù le

B: 好的。

Hǎo de

13. A: 起床洗漱啦。
Shuǐjiǎo le
B: 睡觉了。

14. A: 我在写作业呢。
Nàgānjǐnbā
B: 那赶紧吧。

15. A: 下课!
Xièxièlǎoshī lǎoshizàijiàn
B: 谢谢老师，老师再见!

16. A: 写完了吗?
Xiěwánle
B: 写完了。

17. A: 老师，我要去洗手间。
Qùbā
B: 去吧。

四、填空题（共3小题：每小题1分，满分3分）

A.

B.

C.

18. A: 我在写作业呢。
Wǒ zài xiě zuò yè ne
Nà gǎn jīn ba
B: 那赶紧吧。

19. A: 你几点下课?
Nǐ jǐ diǎn xià kè?
Wǒ 3 diǎn xià kè
B: 我3点下课。

20. A: 这个礼物送给你。
Zhè gè lǐ wù sòng gěi nǐ
Xièxiè nǐ
B: 谢谢你。

汉语考试现在结束

小学三年级考试试卷答案

第一部分

1. A

2. C

3. A

第二部分

4. A

5. D

6. B

7. E

8. F

9. C

第三部分

10. ✓

11. X

12. ✓

13. X

14. ✓

15. ✓

16. ✓

17. ✓

第四部分

18. A

19. B

20. C

再见!

ภาคผนวก ฉ
ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ ๑.1 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ทักทายกันหน่อย

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้					
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
วัตถุประสงค์การเรียนรู้					
3. วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้แสดงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ชัดเจน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้					
5. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด	4	3	5	4	เหมาะสมมาก
6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
7. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
8. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีน	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้					
9. เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง หนึ่งวันของฉัน

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้					
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
วัตถุประสงค์การเรียนรู้					
3. วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้แสดงสิ่งที่มีหวังให้เกิดกับผู้เรียนได้ชัดเจน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้					
5. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด	4	3	5	4	เหมาะสมมาก
6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
7. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
8. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีน	4	4	4	4	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้					
9. เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ฉ.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง หนึ่งวันของฉัน (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
10. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4	5	4	4.33	เหมาะสมมาก
การวัดและประเมินผล					
11. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในแผนการจัดการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
12. เครื่องมือและเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผลมีความเหมาะสม	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย				4.56	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สนทนาในห้องเรียน

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้					
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
วัตถุประสงค์การเรียนรู้					
3. วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	4	4.33	เหมาะสมมาก
4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้แสดงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ชัดเจน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้					
5. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด	4	3	5	4	เหมาะสมมาก
6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้	5	4	4	4.33	เหมาะสมมาก
7. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
8. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีน	4	4	4	4	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้					
9. เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สนทนาในห้องเรียน (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
10. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล					
11. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในแผนการจัดการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
12. เครื่องมือและเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผลมีความเหมาะสม	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย				4.53	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สุขสันต์วันเกิดนะ

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้					
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
วัตถุประสงค์การเรียนรู้					
3. วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้แสดงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดกับผู้เรียนได้ชัดเจน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้					
5. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด	4	3	5	4	เหมาะสมมาก
6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
7. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
8. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีน	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้					
9. เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สุขสันต์วันเกิดนะ (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
10. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล					
11. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในแผนการจัดการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
12. เครื่องมือและเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผลมีความเหมาะสม	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย				4.61	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เราไปเที่ยวกันเถอะ

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้					
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
วัตถุประสงค์การเรียนรู้					
3. วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้แสดงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดกับผู้เรียนได้ชัดเจน	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้					
5. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด	4	3	5	4	เหมาะสมมาก
6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
7. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
8. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีน	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้					
9. เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เราไปเที่ยวกันเถอะ (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
10. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล					
11. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในแผนการจัดการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
12. เครื่องมือและเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผลมีความเหมาะสม	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย				4.61	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ๑.2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวอย่างแบบทดสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของคำศัพท์ (ข้อ 1-6)		+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของประโยคแบบสั้น (ข้อ 7-12)		+1	+1	-1	0.67	ใช้ได้
3. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของประโยคแบบยาวที่มีคำศัพท์ยากขึ้น (ข้อ 13-15)		+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
4. วัดทักษะการฟังในรูปแบบของบทสนทนา (ข้อ 16-20)		+1	+1	+1	1	ใช้ได้
รวม					0.84	ใช้ได้

ตารางที่ ๓.3 แสดงค่าความยาก-ง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

ข้อที่	ค่าความยาก-ง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล
1	0.71	0.25	ใช้ได้
2	0.63	0.75	ใช้ได้
3	0.71	0.58	ใช้ได้
4	0.71	0.42	ใช้ได้
5	0.75	0.33	ใช้ได้
6	0.79	0.25	ใช้ได้
7	0.79	0.42	ใช้ได้
8	0.71	0.25	ใช้ได้
9	0.79	0.20	ใช้ได้
10	0.79	0.42	ใช้ได้
11	0.63	0.25	ใช้ได้
12	0.58	0.83	ใช้ได้
13	0.79	0.42	ใช้ได้
14	0.67	0.50	ใช้ได้
15	0.71	0.42	ใช้ได้
16	0.79	0.42	ใช้ได้
17	0.75	0.50	ใช้ได้
18	0.71	0.25	ใช้ได้
19	0.79	0.83	ใช้ได้
20	0.79	0.42	ใช้ได้

ตารางที่ ๑.4 แสดงค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

ค่าความเชื่อมั่น (KR-20)	แปลผล
0.91	ใช้ได้

ตารางที่ ๑.5 ดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

ข้อ	ประเด็นพิจารณา	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1	รูปแบบ/องค์ประกอบของแบบประเมินครบถ้วนและเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	ชี้แจงการเข้ารับการประเมินได้ชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3	โจทย์ในการประเมินสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
4	ประเด็นในการประเมินมีความเหมาะสม ครบถ้วนและครอบคลุม	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
5	กำหนดและอธิบายเกณฑ์การประเมิน ความหมายของระดับการประเมินได้ชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6	กำหนดและอธิบายเกณฑ์ในการให้คะแนน การแปลความหมายของคะแนนได้อย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7	เวลาที่ใช้ในการประเมินมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8	บรรยากาศในห้องเรียนที่ใช้ในการประเมินมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
รวม					0.92	ใช้ได้

ตารางที่ ๑.6 แสดงค่าความเชื่อมั่น (สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

ค่าความเชื่อมั่น (สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson)	แปลผล
0.81	ใช้ได้

ตารางที่ ๑.7 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล	คัดเลือก 20 ข้อ
		1	2	3			
1. นักเรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	จากรูปภาพ ข้อใดคือคำศัพท์ที่ตรงกับความหมายของรูปภาพ						
	1. A. 你好! B. 谢谢! C. 再见! D. 不客气	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (1)
	2. A. 我走了。 B. 去 C. 起床 D. 没关系	+1	+1	0	0.67		ใช้ (2)
	3. A. 老师好! B. 洗手间 C. 敬礼 D. 现在	+1	+1	+1	1		ใช้ (3)
	4. A. 汉堡 B. 西餐 C. 礼物 D. 生日快乐!	+1	+1	+1	1		
5. A. 公园 B. 动物园 C. 天坛 D. 长城	+1	+1	+1	1			
2. นักเรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ให้เข้ากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม	จงนำตัวอักษรไปเติมลงในช่องว่างที่มีความหมายสัมพันธ์กับประโยคให้ถูกต้อง						
	A. B. C. D. 	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (4)
	E. F. G. H. 	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (5)
	E. F. G. H. 	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (6)
	6. 你叫什么名字? ☐	0	+1	0	0.33	ตัดทิ้ง	
	7. 认识你很高兴。 ☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (7)
	8. 我上学去了。 ☐						
	9. 我在吃饭呢。 ☐	0	+1	0	0.33	ตัดทิ้ง	
	10. 我要去洗手间。 ☐	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้	ใช้ (8)
	11. 跟老师读。 ☐						
	12. 你的生日是几月几号? ☐						
	13. 长城怎么走? ☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (9)

ตารางที่ ๑.7 (ต่อ)

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อความถาม	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปล ผล	คัดเลือก 20 ข้อ	
		1	2	3				
3. นักเรียน สามารถเข้าใจ ลักษณะการตอบ คำถามจากบท สนทนาได้	จงพิจารณาบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ถูก และใส่ เครื่องหมาย X ในช่องที่ผิด							
	14. A: 你好! Nǐ hǎo Nǐ hǎo B: 你好! Nǐ hǎo Nǐ hǎo	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (10)
	15. A: 你叫什么名字? Nǐ jiào shí me mí zì? Wǒ zài chī fàn ne B: 我在吃饭呢。	☐	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้	ใช้ (11)
	16. A: 我上学去了。 Wǒ shàng xué qù le. Hǎo de B: 好的。	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (12)
	17. A: 起床洗漱啦。 Qǐ chuáng xǐ shuǐ la. Shuì jiào le B: 睡觉了。	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (13)
	18. A: 我在写作业呢。 Wǒ zài xiě zuò yè ne Nà gǎn jǐn ba B: 那赶紧吧。	☐	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้	ใช้ (14)
	19. A: 下课! Xià kè! Xièxiè lǎo shī lǎo shī zài jiàn B: 谢谢老师, 老师再见!	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (15)
	20. A: 写完了吗? Xiě wán le ma? Xiě wán le B: 写完了。	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (16)
	21. A: 老师, 我要去洗手间。 Lǎo shī wǒ yào qù xǐ shǒu jiān Qù ba B: 去吧。	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (17)
	22. A: 你的生日是几月几号? Nǐ de shēng rì shì jǐ yuè jǐ hào? Wǒ xǐ huān chī hàn bǎo B: 我喜欢吃汉堡。	☐	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้	
	23. A: 祝你生日快乐! Zhù nǐ shēng rì kuài lè! Xièxiè B: 谢谢!	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	
24. A: 请问, 天坛怎么走? Qǐng wèn Tiān tān zěn me zǒu? Cóng zhèr wǎng dōng zǒu jiù dào le B: 从这儿往东走就到了。	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้		

ตารางที่ ๑.7 (ต่อ)

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปล ผล	คัดเลือก 20 ข้อ
		1	2	3			
	<p>Gōngyuán zài nǎr ? 25. A: 公园在哪儿? Bù kǎ qì B: 不客气。</p>	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. นักเรียน สามารถวิเคราะห์ บทสนทนาเพื่อ เลือกใช้อย่าง เหมาะสม	จงนำตัวอักษรไปเติมลงในช่องว่างที่มีความหมายสัมพันธ์กับบทสนทนาให้ถูกต้อง						
	<p>A. B. C. </p>	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้	
		+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (18)
		+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (19)
	<p>D. E. </p>	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	ใช้ (20)
<p>Rènshi nǐ hěn gāo xìng 26. A: 认识你很高兴。 Wǒ yě shì B: 我也是。</p>	☐						
<p>Wǒ zài xiě zuò yè ne 27. A: 我在写作业呢。 Nà gǎn jǐn ba B: 那赶紧吧。</p>	☐						
<p>Nǐ jǐ diǎn xià kè ? 28. A: 你几点下课? Wǒ 3 diǎn xià kè B: 我3点下课。</p>	☐	+1	+1	+1	1	ใช้ได้	
<p>Zhè ge lǐ wù sòng gěi nǐ 29. A: 这个礼物送给你。 Xièxiè nǐ B: 谢谢你。</p>	☐						
<p>Dòng wù yuán zài nǎr ? 30. A: 动物园在哪儿? Zài gōng yuán duì miàn B: 在公园对面。</p>	☐						
	รวม				0.73	ใช้ได้	

ตารางที่ ๘.8 แสดงค่าความยาก-ง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาจีน

ข้อที่	ค่าความยาก-ง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล
1	0.67	0.27	ใช้ได้
2	0.70	0.33	ใช้ได้
3	0.77	0.33	ใช้ได้
4	0.37	0.33	ใช้ได้
5	0.67	0.20	ใช้ได้
6	0.77	0.47	ใช้ได้
7	0.73	0.40	ใช้ได้
8	0.73	0.27	ใช้ได้
9	0.77	0.20	ใช้ได้
10	0.77	0.33	ใช้ได้
11	0.30	0.33	ใช้ได้
12	0.67	0.20	ใช้ได้
13	0.53	0.40	ใช้ได้
14	0.40	0.40	ใช้ได้
15	0.73	0.27	ใช้ได้
16	0.53	0.27	ใช้ได้
17	0.33	0.27	ใช้ได้
18	0.73	0.30	ใช้ได้
19	0.80	0.27	ใช้ได้
20	0.50	0.20	ใช้ได้

ตารางที่ ๑.๑ แสดงค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

ค่าความเชื่อมั่น (KR-20)	แปลผล
0.78	ใช้ได้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

วรดา ไชยพิมพ์

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2564

Bachelor of Education (Chinese Language Education)

Jinan University, China